

Quay Tay? Hãy Cẩn Thận!

Contents

Quay Tay? Hãy Cẩn Thận!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	39
29. Chương 29	39
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42
32. Chương 32	43
33. Chương 33	44
34. Chương 34	46
35. Chương 35	47
36. Chương 36	48
37. Chương 37	50
38. Chương 38	51
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54
41. Chương 41	55

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44	59
45. Chương 45	61
46. Chương 46	62
47. Chương 47	64
48. Chương 48	65
49. Chương 49	66
50. Chương 50	67
51. Chương 51	69
52. Chương 52	70
53. Chương 53	72
54. Chương 54	73
55. Chương 55	75
56. Chương 56	76
57. Chương 57	78
58. Chương 58	79
59. Chương 59	81
60. Chương 60	82
61. Chương 61	84
62. Chương 62	85
63. Chương 63	87

Quay Tay? Hãy Cẩn Thận!

Giới thiệu

Biên tập: Hà HiThế loại: Võng du, huyền huyễn một chút, 1×1, HE. Câu chuyện kể về quá trình trờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-tay-hay-can-than>

1. Chương 1

“A... A a a! Yamete!”

Thanh âm động tình vang bên tai, Trương Bác Văn hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm tiểu công trong phim đang chiến tiếp hiệp thứ ba, nhin không được sờ mũi thăm may vì không chảy máu.

AV của Nhật quay rất được, nổi danh toàn cầu, hiện tại được Trương Bác Văn nghiệm chứng, GV cũng không tệ.

Từ lúc lên đại học, sau khi Trương Bác Văn thắng thần come out với gia đình thì thuê phòng ở một mình, vậy nên thoải mái xem phim con heo mà chẳng cần xoắn xuýt.

Nhịn không được luồn tay vào quần trượt vài cái, Trương Bác Văn híp mắt thỏa mãn.

Xem hết phim Nhật, cậu ngồi một lúc bình ổn cảm xúc rồi mới click vào biểu tượng game online Thịnh Thế.

Trên giao diện đăng nhập là một bé loli, toàn thân trên dưới lông lánh ánh vàng, sau lưng còn đeo một trường thương cực kỳ khí phách.

Bởi bình thường thời gian chơi game khá nhiều nên cấp bậc tài khoản của cậu khá cao, trên người còn mặc mấy trang bị cực phẩm, thuộc loại top đầu trong game. Chỉ tiếc, thao tác của Trương Bác Văn quá kém, ngay cả mấy đứa cùng cấp mặc trang bị rác rưởi cậu cũng đánh không lại, vậy nên cũng chẳng có mấy người để ý đến cậu, trừ mấy tên ham trang bị của cậu.

Vừa login đã xuất hiện một loạt nói chuyện riêng, đa phần đều là hỏi thăm trang bị đánh được thế nào hoặc là có bán acc không. Trương Bác Văn nhũn mày, chỉ liếc qua rồi mở giao diện hảo hữu, mật một thư sinh tên Đông Đại Sơn.

mật bạn nói với [Đông Đại Sơn]: bao giờ thì anh mới dạy tui PK vậy? Giá cả có thể thương lượng.

mật [Đông Đại Sơn] nói với bạn:... Bạn muốn tôi nói mấy lần nữa đây? Tôi là thư sinh, tôi không biết dùng acc tướng quân của bạn!

mật bạn nói với [Đông Đại Sơn]: nói vậy! Anh mà không biết dùng thì PK có thể lợi hại như vậy sao?

Lúc lâu sau Đông Đại Sơn vẫn chưa nhắn lại, hiển nhiên là có ý định phớt lờ Trương Bác Văn, điều này làm cậu thấy bức bối.

Trong game Thịnh Thế, thư sinh và tướng quân đều là một trong các loại chức nghiệp.

Thư sinh thuộc hệ DPS, vũ khí là bút lông, lúc đánh nhau bút mực màu đen vung lên, hết đợt này đến đợt khác, chiêu thức vô cùng ưu nhã, được phần lớn người chơi hoan nghênh, nhất là con gái. Mà tướng quân lại là nhân vật đảm nhiệm vị trí tank trong phó bản, tay cầm trường thương, khi vung lên uy vũ sinh phong, thoát nhìn khí phách bức người.

Trương Bác Văn dùng chính nhân vật khí phách bức người này.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, lúc lập nick cậu lại dùng acc nữ.

Chỉ tiếc, nghề nghiệp tướng quân này yêu cầu trình độ thao tác của người chơi cực cao, mà Trương Bác Văn là thứ tay tàn đương nhiên không thể khổng chế. Nhưng không biết là vận khí tốt hay vì nguyên nhân nào khác, mỗi lần vào phó bản đánh boss chỉ cần là tài khoản của Trương Bác Văn đi sờ trang bị thì hầu hết đều ra cực phẩm, thế là lần lượt qua rất nhiều đoàn, cấp bậc cũng tăng lên.

Mà để mình thoát khỏi danh xưng tay tàn, Trương Bác Văn bắt đầu mỗi ngày đều đúng giờ đúng địa điểm online quấy rối thư sinh đứng đầu bảng PK, đó là Đông Đại Sơn. Chỉ tiếc, người nào đó cũng không chịu giúp đỡ.

Trương Bác Văn chẳng còn cách nào, cũng không thể vì người ta không muốn dạy mình thao tác mà đi hô hào các anh em quen biết trong game xông lên oánh hội đồng hấn? Điều này không phù hợp với tác phong từ trước tới giờ của cậu. Lại nói, người ta chiếm cứ vị trí đứng đầu bảng PK trong một thời gian dài cũng không phải tự nhiên có, nhất định có chỗ hơn người, thế là chỉ đành hậm hực cho qua.

Thăng cấp được một lúc, Trương Bác Văn cảm thấy vô nghĩa liền logout tắt máy tính đi ngủ.

Đến rạng sáng, trong phòng không một bóng người, máy tính đột nhiên lặng lẽ tự khởi động, vì vậy Trương Bác Văn nằm trong phòng ngủ ngáy o o cũng không phát hiện chuyện này. Trước máy tính rõ ràng không có người nhưng lại như có người điều khiển vậy, đầu tiên là cập nhật mấy ứng dụng, sau đó liền tự động mở game Thịnh Thế.

Đăng kí, kiểm tra, nhập tài khoản, mật mã, tạo nhân vật, chỉ lát sau một nhân vật mới đã xuất hiện trong Tân Thủ Thôn, là một thanh niên tướng quân.

Đương nhiên, một màn không thể tưởng tượng này Trương Bác Văn không có may mắn nhìn thấy.

Hôm sau, thời tiết quang đăng, ánh mặt trời rực rỡ, nhưng vì hơi có gió nên có chút lạnh.

Dù sao cũng sắp đến mùa đông rồi.

Trương Bác Văn trốn trong chăn thở dài, cậu từ nhỏ đã sợ lạnh, nhưng vì để mình rời giường chỉ có thể áp dụng biện pháp cuối cùng – hắt tung chăn bông của mình. Hơi ấm nhanh chóng tản đi, Trương Bác Văn thừa dịp này mặc vội áo lông, sau đó mới run rẩy mở máy tính vào game làm một vòng hàng ngày. Nhìn đồng hồ, 7:30 rồi.

Lại mở một bộ GV Nhật, Trương Bác Văn vận động buổi sáng một lần. Nhìn đồng hồ, vừa đúng tám giờ, thế là đi học.

2. Chương 2

Sinh hoạt của Trương Bác Văn là ba điểm trên một đường thẳng, nhà – trường học – nhà. Bởi không trợ trong trường, khi đi học cũng thuộc loại chẳng có tiếng tăm gì nên bạn cùng lớp không có mấy người biết cậu.

Một ngày trôi qua nhàm chán, Trương Bác Văn gần như không nói một câu, cậu thấy mình sắp mốc meo rồi.

Thế nên vừa tan học cậu liền dùng tốc độ ánh sáng lao về nhà.

Như thường lệ bật máy tính, Trương Bác Văn đeo tai nghe, châm một điếu thuốc.

Hôm nay cậu đã hẹn với một bang hội cùng đi đánh phó bản, không cần làm tank, chỉ cần làm DPS, hoặc không thì đứng im cũng được. Nhiệm vụ của cậu là đợi mọi người đánh boss xong thì sở trang bị. Mớ trang bị cậu sở được đưa cho bang hội, nếu có trang bị cực phẩm thì cậu còn được trả một khoản tiền.

Đội ngũ nhanh chóng tổ xong, acc bé loli của Trương Bác Văn cầm một thanh trường thương không tương xứng với thân thể, lảo đảo đi theo sau đội ngũ. ID game của cậu là Bé Ngốc Nghếch, tuy là acc nữ nhưng chỉ cần là người chơi lâu lâu nằm ở server này thì đều biết bản thân cậu là nam. Đáng tiếc, bây giờ người chơi lâu năm ngày càng ít.

đoàn đội Phong Diệp: Bé... Em gái Ngốc vì sao không đánh quái?

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: ...

Trương Bác Văn nhìn qua pro5 của người nói chuyện, thế mà phát hiện cậu nhớ em gái tên Phong Diệp kia. Em gái này thường nhảy vào kênh YY chính thức của game, lúc nói chuyện giọng rất ngọt, rất ôn ền, rất dẻo, khổ nỗi trong game luôn thích tìm người chơi cùng giới tính bởi mớ, gặp phải chuyện không như ý liền lên kênh thế giới spam khoác lóc kể lể, phiền chết người.

Trương Bác Văn đoán, nếu tiếp theo không có người biết chuyện trong bang nói cho cô ta biết vì sao Bé Ngốc Nghếch không cần đánh quái, thì nhất định em gái này lại ầm ĩ lên cho xem.

Quả nhiên, im lặng được một lát.

đoàn đội Phong Diệp: nếu em gái Ngốc có thể đứng phía sau đội ngũ không cần đánh quái, vậy em có phải cũng có thể làm vậy không? Dù sao hai ngày nay làm việc mệt chết đi được _ .

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: ...

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: đừng ồn, lại ồn nữa đá ra ngoài.

Mặc dù đội trưởng Lâm Quân Tiễn không nói, nhưng ai cũng nhìn ra được người đang ồn ào là ai.

đoàn đội Thần Phong Phiêu Miểu: Quân Tiễn đừng nói Phong Diệp như vậy chứ? Dù sao tất cả mọi người đều biết nhau.

Tất cả mọi người đều biết nhau? Ý của mấy lời này, chẳng phải đang xa lánh Bé Ngốc Nghếch không quen biết mọi người đấy sao?

Trương Bác Văn hừ một tiếng, thầm nghĩ cậu thực sự coi tôi là đồ ngốc à? Ngón tay cậu giật giật nhưng cả buổi vẫn không đánh một chữ, cuối cùng nghĩ lại, cậu quyết định mặc kệ. Cậu thấy, Lâm Quân Tiễn tuy trong lòng đứng về phía thành viên của bang mình, nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ, dù sao đánh xong còn cần nhờ cậu lấy được trang bị cực phẩm.

Đây là lần đầu tiên Trương Bác Văn cảm ơn vận khí tốt của mình như vậy.

Trong đội im lặng một lát, Phong Diệp lại bắt đầu lú lú.

đoàn đội Phong Diệp: A! Giờ em mới biết, hóa ra em gái Ngốc chính là người chơi số đỏ được mời đến kia, khó trách không cần vất vả đánh quái như chúng ta.

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: (^_^)

Cứ như vậy, trong kênh nói chuyện rất cuộc cũng yên tĩnh được trong chốc lát.

Đợi đến khi boss đầu tiên ngã xuống, lúc này Bé Ngốc Nghếch mới dừng đỉnh đi ra phía trước đội ngũ. Trương Bác Văn đang định điều khiển Bé Ngốc Nghếch lên một chút để sờ thi thể thì trên giao diện đột nhiên xuất hiện một đồng hồ.

Trương Bác Văn sửng sốt, những thứ này rõ ràng là đánh boss tuôn ra.

đoàn đội Phong Diệp: em gái Ngốc đã lấy được thứ tốt gì rồi?

Trương Bác Văn vô thức nhìn qua giao diện, phát hiện một ID ngự tỷ thư sinh trên đầu có tên ‘Phong Diệp’ đang đứng trước mặt mình, khoảng cách còn gần boss hơn mình.

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: một kiện trang bị cũng không có.

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: không phải tui động vào.

đoàn đội Phong Diệp: em gái Ngốc?

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: chứng minh thế nào?

đoàn đội Phong Diệp: em gái, chẳng lẽ em muốn chối? Trước đây Tiễn Tiễn nói với chị, em dựa vào vận khí tốt mới có thể theo đoàn tinh anh của bọn chị, bây giờ không sờ được trang bị lại nói không phải mình động vào, vừa muốn giữ thanh danh lại muốn lấy tiền?

Trương Bác Văn nghĩ bà này cứ như bắn pháo vậy, đánh chữ không ngừng.

Cậu bực bội vò tóc.

Nói thật, boss này quả thật không phải cậu động vào, nhìn khoảng cách Bé Ngốc Nghếch còn kém boss một khoảng, sao có khả năng sờ được trang bị? Nhưng người bình thường căn bản không để ý chi tiết này.

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: tin hay không là tùy mấy người.

10 giây sau, cửa sổ trò chơi nhắc nhở Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn bị đá ra khỏi đội.

Ba giờ sau, một bài post nghi vấn vận khí của Bé Ngốc Nghếch xuất hiện trên diễn đàn game Thịnh Thế, ngay lập tức nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.

Có rất nhiều khách hàng trước đây của cậu tự thân ra trận làm sáng tỏ, nói vận khí của Bé Ngốc Nghếch quả thực tốt vô cùng, sờ cho bang phái bọn họ rất nhiều trang bị cực phẩm, bọn họ rất cảm ơn, nhưng mấy cái này không hề làm dịu đi tức giận của Trương Bác Văn. Cậu dùng chuột kéo đến cuối bài post kia, nhìn nhìn, nhin không được đập mạnh lên đầu máy tính.

Trương Bác Văn: “Phong Diệp! Phắc mẹ mày!” Cuối cùng, ngẫm lại mình có lẽ mình cũng không có hứng thú với một khuôn mặt phụ nữ già nua, đành phải sửa lại, “Đệch mẹ mày là đồ ngu!”

3. Chương 3

Sáng sớm hôm sau Trương Bác Văn rời giường, rửa qua loa mặt mũi xong ngồi xuống ghế mở máy tính chơi game.

Đội nhân vật đăng nhập xong, người nào đó mới nhớ ra ngày hôm qua xảy ra chuyện không may, cậu rửa mặt một tiếng, đang định logout thì bỗng nhiên liếc thấy một cuộc nói chuyện riêng.

mật [Bí Bo] nói với bạn: cầu dạy làm thế nào để quyến rũ Bạch đại thần! = =

Trương Bác Văn: “???”

mật bạn nói với [Bí Bo]: có ý gì?

Thừa dịp đối phương còn chưa trả lời, Trương Bác Văn mở pro5 của người chơi tên Bí Bo xem một chút.

Bí Bo là một loli lang trung, trong game chức nghiệp này chuyên tăng máu, hiện tại 54 cấp, thấp hơn Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn ba cấp, trang bị thoạt nhìn rất bình thường.

Tổng kết: chưa gặp, không biết.

mật [Bí Bo] nói với bạn: cậu đừng có giả ngây nữa, Bạch đại thần nói giúp cậu trên diễn đàn còn gì! Nói mau, làm thế nào để dụ dỗ được nhân vật bí ẩn như vậy?

mật bạn nói với [Bí Bo]: mặc kệ cậu có tin hay không, dù sao tui cũng không biết, cũng chưa từng gặp Bạch đại thần trong truyền thuyết, bởi vì thời gian online của bọn tui trước giờ chưa từng trùng nhau.

Trương Bác Văn đánh xong mấy lời này thì ngẩn người một lúc, trong lòng cảm thấy trống rỗng bèn logout, lần nữa mở bài post liên quan đến mình kia. Kỳ thật Bạch đại thần trong miệng Bí Bo cậu cũng biết, thậm chí không chỉ một lần muốn quyến rũ anh ta như mấy nữ sinh mê giai, chỉ là không biết sao vẫn chẳng có cơ hội.

ID trong trò chơi của Bạch đại thần là Bạch Cảnh Tịch, thuộc môn phái ẩn Ngự Kiếm Sơn Trang, hoàn toàn là một nhân vật truyền kỳ. Anh ta vào game Thịnh Thế muộn hơn Trương Bác Văn một tuần, nhưng đến bây giờ đã cao hơn Trương Bác Văn ba cấp, là người chơi leo lên cấp 60 đầu tiên trong game, cũng gần như là người chơi có trang bị nất nhất trong top người chơi cấp cao.

Anh ta không gia nhập bang hội, cũng chưa từng đánh phó bản, bởi vì anh ta thường chỉ xuất hiện vào nửa đêm, khi đó hầu hết người chơi đều ngủ rồi. Vậy nên, tất cả người chơi đều thống nhất Bạch Cảnh Tịch là cú đêm.

Nếu chỉ là vấn đề cấp bậc cùng thần bí thì Bạch Cảnh Tịch kia cũng không tính là đại thần gì cả, chỗ lợi hại nhất của người ta là, lúc đánh loại boss nhỏ thì có thể tự mình xử lý! Tự mình giết! Toàn bộ quá trình không cần ai thêm máu!

Hồng mana trong game Thịnh Thế đều có thời gian hạn chế, dù là tăng máu lượng lớn hay nhỏ, thời gian làm lạnh đều là ba phút. Hơn nữa với trang bị của Bạch đại thần, điều này đủ để chứng minh thao tác của đại thần chuẩn xác đến mức nào!

Trương Bác Văn nghĩ tới đây không khỏi lại mơ màng, nhưng bởi vì Thịnh Thế rất dễ hơi, nếu Bạch đại thần không online cậu không thể mật cho Bạch đại thần, bằng không thì cậu việc gì phải tốn thời gian quần lầy một thư sinh không biết chơi acc tướng quân học PK? Đã sớm vui vẻ đi tìm Bạch đại thần rồi.

Bình luận trong bài post về vận khí tốt của cậu trên diễn đàn đã dài tới mấy trang, đa phần đều là ân cần thăm hỏi người nhà của Trương Bác Văn. Trương Bác Văn nén xúc động muốn chửi người, lật hai trang, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

Trên ô người sử dụng, ba chữ Bạch Cảnh Tịch lấp lánh trong lòng Trương Bác Văn.

Đại thần post một video thu hình, là toàn bộ quá trình đánh phó bản ngày hôm qua. Lúc trước thì không có gì, nhưng đến lúc nhặt trang bị lần đầu, hình ảnh đột nhiên hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng thay đổi, bắt được hình ảnh một nữ ngự tỳ xoay người nhặt đồ.

Động tác này rất kín, bởi nữ ngự tỷ kia đang đứng phía trước Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn, nếu không chạy chậm nhìn kỹ thì người khác sẽ cho rằng nhặt trang bị là Bé Ngốc Nghếch.

Thế là, mọi người xem hết video đều đã biết sự thật, Bạch đại thần không nói thừa một câu liền nghịch chuyển tình thế trước mắt. Nhưng anh coi như đã bại lộ hành tung của mình, ít nhất nói rõ với một số người có ý, anh là một trong số 24 người chơi trong đoàn đội đánh quái lúc trước. Hơn nữa, anh cũng sẽ xuất hiện ngoài khoảng thời gian ban đêm.

Trương Bác Văn xem một lát lại kéo xuống, bên dưới reply có xin lỗi Bé Ngốc Nghếch, cũng có nói năm đó Phong Diệp hãm hại mình như thế nào, nhưng nhiều nhất chỉ có một câu.

– Bạch đại thần cầu thông đồng.

Trương Bác Văn nháy mắt mấy cái, thâm nghĩ, mình nợ Bạch Cảnh Tịch một nhân tình lớn, nếu có thể lấy thân báo đáp thì tốt rồi. Đáng tiếc bọn họ không có khả năng cùng online, coi như có cậu cũng không biết acc nhỏ của Bạch đại thần tên là gì...

Đây là kinh nghiệm Trương Bác Văn dùng máu và nước mắt tổng kết được.

Tuy không thể lấy thân báo đáp, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của người nào đó, thậm chí cậu còn mở GV đêm qua chưa kịp xem, sau đó lại nhiệt tình DIY một lần. Cuối cùng, cậu rên rỉ bắn lên màn hình máy tính.

Luống cuống tay chân cầm khăn lau sạch, Trương Bác Văn khẽ nhếch khóe môi, vươn tay sờ sờ máy tính để bàn của mình, mồm mồm nói: “Mày có thể giận tao nhưng không thể hỏng được, hai năm qua tao đều dựa vào mày cả đấy.”

Nói xong, ngâm nga một khúc hát vào phòng đi ngủ.

4. Chương 4

Sau một tuần gió êm sóng lặng, Trương Bác Văn bày tỏ cuộc sống như vậy quá là thoải mái.

Bởi được Bạch đại thần giúp đỡ nên Bé Ngốc Nghếch nhà cậu tránh được một kiếp, lại tiếp tục sinh hoạt trái hái hoa, phải trồng cỏ, thỉnh thoảng cùng đoàn đội đi đánh boss sờ trang bị.

Song, gần đây Trương Bác Văn trở nên thanh tâm quả dục rồi.

Bởi vì, đơn giản là... Thời gian gần đây, Trương Bác Văn luôn cảm giác thân thể là lạ.

Nếu là chỗ khác lạ thì Trương Bác Văn cũng chẳng thèm để ý làm chi, căn bản là, chỗ cậu đau lại liên quan đến tính phúc cả đời sau của bản thân!

Nghĩ tới đây, từ bi đến cực của Trương Bác Văn lại thít cả lại.

Mỗi sáng sớm bước ra khỏi WC cậu đều không khỏi hoài nghi... Mình bị bệnh trĩ!

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, đúng là bệnh trĩ! Bằng không Trương Bác Văn cũng sẽ không đau khổ thành như vậy, dù sao bệnh này đối với tất cả tiểu thụ đều là vũ khí trí mạng!

Yên lặng chảy xuôi hai sọt nước mắt, Trương Bác Văn quyết đoán thay đổi tâm tình, đăng nhập game bắt đầu hành trình sinh hoạt của mình. Acc cậu chơi, không cái nào không phải người chơi sinh hoạt, điều này cũng phải quy cho thao tác của cậu.

Thao tác là nỗi đau muôn đời của Trương Bác Văn.

Nghĩ tới đây Trương Bác Văn lại không nén nổi thở dài, nếu có thể dụ dỗ được Bạch đại thần thì tốt rồi, như vậy mình cũng không cần bám lấy Đông Đại Sơn mỗi ngày để huấn luyện PK còn bị từ chối. Ừm... Nếu có thể lấy thân báo đáp thì lại càng tuyệt...

Chỉ tiếc, đó chỉ có thể là giấc mộng xa vời.

...

Buổi chiều cùng ngày, Trương Bác Văn đi học, vừa tìm chỗ ngồi thì thấy một nam sinh rất sôi nổi trong lớp đứng lên hô hào, “Ai đang chơi game Thịnh Thế vậy? Có acc cấp cao không dẫn tui cái.”

Trương Bác Văn: “...”

Cả buổi không có ai trả lời.

Mất thấy nam sinh kia ngày càng xấu hổ, không biết làm sao Trương Bác Văn đột nhiên nói: “Khu ba, tướng quân cấp 57.” Người kia lập tức nhìn sang như thấy được chúa cứu thế, vẻ mặt mừng như điên, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trương Bác Văn.

“Tui gọi Từ Minh, người anh em xưng hô thế nào?”

Trương Bác Văn nói tên của mình xong liền im lặng, bầu không khí lập tức trở nên nhạt nhẽo.

Từ Minh nói: “VẬY... TÔI nay ông dẫn tui đi thăng cấp?”

Trương Bác Văn nghĩ nghĩ, cảm thấy quái cấp thấp có lẽ không thử thách thao tác của người chơi, vì vậy đồng ý.

Thế là sau khi về nhà login game, phía sau Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn xuất hiện một bé loli lang trung đáng yêu.

Trương Bác Văn liếc liếc cái váy màu xám của bé loli, quyết đoán lấy đồ làm giúp một bộ quần áo cấp thấp, thuộc tính tuy giống nhau nhưng hơn ở chỗ đẹp mắt.

Bé loli mặc một chiếc váy màu xanh lá xoay tròn một vòng tại chỗ, đầu nghiêng nghiêng cực kỳ đáng yêu.

phụ cận Người Ta Là Bé Loli: cảm ơn anh trai cho váy, em rất là thích, rất đẹp (^_~)

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ... Tui là acc nữ.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: tui biết mà, ông không thấy tui đang nói ở phụ cận à? Câu kia là nói với người chơi xung quanh, dù sao giờ nhiều người như vậy ai biết người nào giao dịch cho tui? Cho nên mục đích của tui chỉ có một, đó chính là – để bọn họ cảm giác tui là nữ.

Trương Bác Văn: “...”

Cậu ta suy nghĩ cái quỷ gì vậy!

Như đoán được ý nghĩ của Trương Bác Văn, góc dưới bên trái màn hình lại xuất hiện hai hàng chữ.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: acc nữ trong Thịnh Thế nhìn qua không tồi, chắc chắn giả moe một chút thôi sẽ có nhiều anh giai đồng ý dẫn tui thăng cấp vô điều kiện.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

Trương Bác Văn nhìn acc nữ đang không ngừng xoay xoay trong trò chơi, khóe miệng không khỏi giật giật.

Đây chính là người sôi nổi trong lớp kia ư! Mình tuy cũng là acc nữ, nhưng chỉ cần có người hỏi sẽ nói thẳng mình là nam, mà Từ Minh... Từ Minh... Thật quá xấu hổ!

5. Chương 5

Ngày hôm sau lúc rời giường, Trương Bác Văn cảm thấy bệnh trĩ của mình nghiêm trọng hơn rồi...

Lần này vô cùng nghiêm trọng, bởi vì Trương Bác Văn cảm giác cả người mình đều đau, cứ như đêm qua đã làm hoạt động kịch liệt gì vậy...

Cậu không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ tại mình quay tay nhiều quá, đây là hậu di chứng?

Khóe miệng giật giật, Trương Bác Văn lắc đầu hất văng suy nghĩ này ra khỏi óc.

Trên đường cẩn thận từng chút đi đến trường, cậu nghênh đón một đòn công kích từ Từ Minh – bị tay Từ Minh vỗ bốp một cái: “Người anh em làm sao thế? Thoạt nhìn như hết hơi vậy?”

Trương Bác Văn lắc đầu: “Không sao, bị đâm vào thôi.”

Từ Minh sững sờ: “Nghiêm trọng không?”

Trương Bác Văn: “... Nghiêm trọng thì ông không nhìn thấy tui nữa rồi.”

Từ Minh: “Khụ, đúng rồi người anh em, mấy thằng trong phòng tui hôm qua thấy acc của tui, nói game Thịnh Thế làm không tệ nên cũng muốn chơi, ông xem...”

Trương Bác Văn: “... Vậy đến đi.”

Từ Minh ngoác miệng cười: “Vậy thì tốt rồi, tui còn sợ ông thấy bọn tui phiền.”

Trương Bác Văn không nói gì.

Cậu nghĩ thầm, sớm biết vậy lúc trước không thêm để ý tới mi.

Thế là người nào đó luôn luôn độc hành cuối cùng có thêm bốn người bạn mới. Sau khi tan học, cậu mới ngờ người phát hiện, một tiết học chỉ lo nói chuyện với bọn họ chẳng nghe được gì...

Trương Bác Văn cảm thấy xấu hổ với cái tên của mình.

Khuya về nhà, Trương Bác Văn nhìn bốn bé loli đi sau mình Bé Ngọc Nghếch, yên lặng thở dài đi chế tạo quần áo.

Lúc bốn người họ chọn chức nghiệp rõ ràng đã cân nhắc kỹ, ngoài lang trung của Từ Minh, ba người khác theo thứ tự là thư sinh, hiệp khách cùng cung tiễn thủ, một tank một vú em ba DPS.

Bốn bé loli chọn đi theo, năm loli xếp thành một hàng, hùng dũng, khí phách hiên ngang xuất phát ra ngoại thành.

Tiếp đó là thời gian xoát quái cực kỳ không vui vẻ.

Phải hoạt động chỉ có Bé Ngọc Nghếch của Trương Bác Văn cùng Người Ta Là Bé Loli của Từ Minh, hai người một cố gắng đánh quái một ngẫu nhiên tăng máu, phối hợp coi như ăn ý – tuy quái cấp thấp hoàn toàn không cần ăn ý như vậy.

đội ngũ Nhào Zô Đây, Anh Zai: các anh em, cả ngày mai chúng ta đều không có tiết, ra quán net đi?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: được! Mấy người ngồi cạnh nhau chơi game mới có không khí!

đội ngũ Bé Ngọc Nghếch: tui không đi.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: tại sao? Ngày mai ông có chuyện quan trọng gì à?

đội ngũ Bé Ngọc Nghếch: không có chuyện quan trọng gì, chỉ là đi quán net tốn tiền.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ...

đội ngũ Nhào Zô Đây, Anh Zai: ...

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: →_→ quá không thân thiện rồi.

đội ngũ Tiệp Nhất Thiên Hạ: ... Lâu trên phá hỏng đội hình, kéo ra ngoài xử bắn năm phút.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: bọn tui chủ yếu là muốn cảm nhận hào khí của game online! Chỉ có nhiều người quen, lúc cùng chơi mới có hào khí! Biết không? Trọng điểm là hào khí! Khụ, mặc kệ thế nào, đã quyết định rồi, ngày mai gặp trước cổng trường! Tất cả tiền net của mấy ông tui đều bao hết! Không cần khách sáo với tui! Nếu đến lúc đó không thấy mấy ông...

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: vậy đừng trách tui không khách khí!

Trương Bác Văn: “...” Cậu càng thêm hối hận, sớm biết vậy lúc trước không thêm trả lời Từ Minh...

Nhưng bất đắc dĩ thế nào, sáng thứ hai Trương Bác Văn vẫn phải dậy đến cổng trường tập hợp, thần kỳ là ban đêm cậu không tái phát bệnh trĩ, hôm sau cũng thấy tinh thần sáng khoái...

...

Trương Bác Văn đi đến cổng trường, gặp mặt ba người cùng phòng với Từ Minh, bọn họ theo thứ tự là Triệu Hạo Vũ, Mạnh Sảng và Trương Khải Siêu.

Tài khoản trong game của Triệu Hạo Vũ là thư sinh, chính là acc tên Hành Mặc Chỉ Thủy kia. Mạnh Sảng là cung tiễn thủ, gọi Nhào Zô Đây, Anh Zai; mà Trương Khải Siêu là hiệp khách, tên là Tiệp Nhất Thiên Hạ.

Lần đầu tới quán net Trương Bác Văn cảm thấy áp lực ghê gớm, ví dụ như quét thẻ cậu cũng không biết.

Sau đó lúc chơi game, năm người bọn họ ngồi liền nhau, vừa nghiêng đầu là có thể thấy ai đang làm gì, quả thật cũng khá hay ho. Trương Bác Văn từ tốn gặm quai, tỏ vẻ những thứ này chỉ là một bữa sáng.

Đúng lúc này, chính giữa màn hình xuất hiện một tin tức, Trương Bác Văn tiện tay click vào.

hệ thống người chơi Bạch Cảnh Tịch yêu cầu thêm bạn làm hảo hữu, đồng ý hoặc không?

Tim Trương Bác Văn thích một cái chậm đi một nhịp, tay không nhịn được run bắn lên, Từ Minh ngồi bên cạnh cậu lập tức hét lên: “Sao lại dừng đánh! A! Tui sắp chết rồi – tui chết rồi!!”

Trương Bác Văn: “...”

6. Chương 6

Trương Bác Văn tiện tay tiêu diệt quái vật đang vây đánh Hành Mặc Chỉ Thủy, nhìn Người Ta Là Bé Loli của Từ Minh phục sinh tại chỗ rồi mới chuyển mắt đến yêu cầu xin hảo hữu kia.

Mình không phải đang nằm mơ...

Trương Bác Văn bắt an nghỉ, cậu tự tay véo mặt mình một cái.

“Từ Minh, ông nhìn hộ tui xem mấy chữ này là gì? Đầu tui có hơi choáng.” Trương Bác Văn nhịn không được kéo tay áo Từ Minh.

Từ Minh hất đầu sang chỗ khác: “...”

Trương Bác Văn: “...”

Từ Minh nhìn lướt màn hình của Trương Bác Văn, nói: “Một cha tên là Bạch Cảnh Tịch thêm ông làm hảo hữu, đầu không sao chứ?”

Trương Bác Văn lập tức sáng khoái tinh thần nói: “Không sao, lại tốt rồi.”

Từ Minh: “...”

Trương Bác Văn: “... Cảm ơn.”

Từ Minh tru lên: “Đậu xanh rau má, tui sắp chết!”

Trương Bác Văn giật giật khoe miệng, luống cuống giúp Từ Minh đánh quái.

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: làm gì vậy?

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: dẫn người.

Trương Bác Văn cố gắng để mình trả lời có vẻ bình thường chút chút, tránh cho Bạch đại thần có ý kiến với cậu.

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: dẫn thêm tôi được không?

Trương Bác Văn lập tức điên cuồng khen ngợi thiết kế viên trong lòng, may mà lúc thiết kế họ quy định một tổ nhỏ tối đa là sáu người. Nói cách khác, Trương Bác Văn phải cân nhắc đá một người trong phòng. (ồ, không phải còn có cách khác sao?)

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: hoan nghênh!

Bạch Cảnh Tịch gia nhập đội ngũ, thanh level lóe sáng.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: wow, level của anh zai cao thật!

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: cảm ơn.

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: anh zai đến để dẫn bọn em thăng cấp sao? Hoan nghênh (^_^)

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

Trương Bác Văn quay đầu: “Người này là của tui, các ông không được quấy rầy!”

Mọi người: “...”

Từ Minh có hơi kinh ngạc: “Không thể ngờ được... Hóa ra ông cùng loại với bọn tui.”

tim Trương Bác Văn ngừng đập: “Cái gì mà cùng loại?”

Từ Minh nói: “Dùng acc nữ dụ dỗ acc nam rồi sau đó lừa tiền lừa trang bị lừa kinh nghiệm gì đó ấy, chắc, chả trách trang bị của ông tốt như vậy.”

Trương Bác Văn: “...”

Trương Bác Văn tức giận mắng: “Đậu xanh rau má, mấy ông chơi game này chính vì lừa người ta trang bị lừa người ta tiền hả?”

Từ Minh lắc đầu, vẻ mặt cực vô tội nói: “Bây giờ thì không rồi, trước đây không phải tuổi trẻ nông nổi không hiểu chuyện, cảm thấy gạt người có vẻ rất thú vị sao?”

Trương Bác Văn: “...”

Từ Minh ho nhẹ một tiếng: “Yên tâm đi, bây giờ chắc chắn là không! Với cả nhà tui cũng không thiếu tiền.”

Khóe miệng Trương Bác Văn giật liên hồi, không trả lời.

Nhưng ai mà chẳng có thời kỳ ngốc nghếch nào tàn thế chứ? Trương Bác Văn biểu thị cậu tha thứ cho Từ Minh rồi.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: đại thần, sao anh lại online ban ngày rồi? Lần đầu tiên em nhìn thấy chân thân của anh đó.

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: công việc bận rộn, hôm nay ông chủ ra ngoài vùng trộm login một lát.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ha ha ha.

Trương Bác Văn không khỏi nghĩ thầm, hóa ra đại thần cũng sẽ không chăm chỉ làm việc...

Tiếp theo cũng chẳng có gì để nói, thế là lại im lặng đánh quái.

Trương Bác Văn tuy là tank gà mờ, nhưng đối mặt với quái cấp thấp vẫn rất thành thạo, lại có thêm Bạch Cảnh Tịch dùng DPS nên tốc độ đánh quái nhanh lên đáng kể. Bọn Từ Minh nghe Trương Bác Văn nói vậy đương nhiên cũng sẽ không đi quấy rầy đại thần nữa, thế là túm tụm ở chỗ không có quái nói chuyện phiếm.

– trời mới biết vì sao mấy thằng dở hơi này rõ ràng đang ngồi cạnh nhau trong hiện thực lại còn muốn đánh chữ tám chuyện trong game.

Một buổi sáng thêm buổi chiều cố gắng, bốn người Từ Minh cuối cùng lên tới cấp 20.

Một đến sắp lả, Trương Bác Văn đứng lên đến quầy hàng trong quán net mua năm hộp mì tôm.

7. Chương 7

Mì tôm lấp đầy dạ dày trống không của năm thằng con trai, cuối cùng, lúc Từ Minh lên tới cấp 30 thì đứng dậy, ngáp dài một cái rồi vùng tay nói: “Các anh em, về nhà!”

Trương Bác Văn lập tức cảm động rớt nước mắt, hận không thể trực tiếp bay ngay về.

đội ngũ Bé Ngọc Nghéch: đại thần, ông chủ anh vẫn chưa về à?

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: sao vậy?

đội ngũ Bé Ngọc Nghéch: hì hì, chơi cả ngày hơi mệt, muốn nghỉ nên thuận miệng hỏi thôi.

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: ừm.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: khụ, tạm biệt anh zai, bọn em out đây (^_^)

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: hai người?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: đúng vậy, em với Trương Bác Văn giờ đang ở cùng một phòng này (^_^)

đội ngũ Bé Ngọc Nghéch: ...

Trương Bác Văn quyết đoán đứng dậy bóp cổ Từ Minh.

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: ha ha.

đội ngũ Bé Ngọc Nghéch: ... Đại thần đừng nghe cậu ấy nói mập mờ như vậy, kỳ thật là con trai đấy! Bọn em đều là đại học năm nhất, bốn người họ cùng một phòng còn em tự thuê phòng ở, lúc trước nói như vậy có lẽ là cảm thấy thú vị.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ...

đội ngũ Nhào Zô Đây, Anh Zai: ...

Từ Minh mắng to: “Sao ông bán bọn tui nhanh vậy!” Sau đó tay bùm bùm đánh chữ.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: xin đại thần đừng nói ra! Bé không muốn bị người ta chửi là nhân yêu!

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: à.

Nhìn thái độ đại thần trở nên lạnh nhạt như cũ Trương Bác Văn thấp thỏm không yên, sau đó bị Từ Minh đứng dậy bóp cổ: “Ông là cái đồ vì sắc không cần anh em!”

Trương Bác Văn giận dữ nói: “Là ai không cần anh em trước! Nếu ông không nói mấy câu mập mờ như vậy thì tui sẽ bán mấy ông đi sao?”

Từ Minh: “... Chỉ đùa chút thôi mà, cũng không phải vợ ông, ông sợ hãi như vậy làm chi...”

Triệu Hạo Vũ cũng đi qua dỗ dành hai người: “Được rồi được rồi, dù sao cũng không phải việc gì to tát, đều là anh em việc gì phải căng thẳng như vậy.” Nghe vậy, hai người liếc nhau cùng im lặng, như vậy cũng coi như là hòa rồi.

Nhìn lại màn hình, đại thần đã logout, trong lòng Trương Bác Văn lập tức cảm thấy khó chịu.

Sau khi tạm biệt bốn người kia, Trương Bác Văn run rẩy đi về căn phòng nhỏ của mình.

Về đến nhà Trương Bác Văn liền bật máy tính, láng máng thấy máy khởi động hơi chậm nhưng cậu cũng không để ý mà ngồi ngắm người với màn hình máy tính. Một lát sau cảm thấy vô vị, dứt khoát lên giường ngủ dù trời còn chưa tối. Nhưng sớm thế này hoàn toàn không khớp với đồng hồ sinh học của Trương Bác Văn, thế là cậu cứ lật qua lật lại trên giường, mãi mà không ngủ được.

Cậu có hơi hưng phấn, nhưng ngay sau đó lại cảm giác sự hưng phấn của mình đến rất kỳ quái.

Chẳng phải yêu đương với Bạch đại thần, hưng phấn cái con khỉ? Vả lại, bọn họ còn chưa gặp nhau trong hiện thực, nhờ đâu mặt mũi đại thần xấu òm thì làm thế nào? A... Mặc dù mình cảm thấy chỉ cần tờ-rym dài bị tính cách dịu dàng là được, còn mặt mũi liên quan gì đến tính thú của mình đâu!

Sau nửa đêm, miên man suy nghĩ đủ các kiểu cuối cùng Trương Bác Văn cũng nhắm mắt, cuối của cuối cùng, cậu đưa ra kết luận – nói không chừng đại thần vốn thẳng, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Thôi ngủ đi cho lành!

Vào đêm, Trương Bác Văn vẫn chưa ngủ say loáng thoáng thấy thân thể mình bị một người giơ lên, chân gác lên vai một người, sau đó cúc nhỏ của cậu bị đâm vào một ngón tay.

Trương Bác Văn: “...”

Căn cứ vào ngón tay trong thân thể thì người đột nhiên xuất hiện trên giường mình có lẽ rất cường tráng. Đầu óc Trương Bác Văn trống rỗng, người cứng đờ không dám động đậy.

Chắc mọi người ai cũng nhìn ra Trương Bác Văn là một bé con dâm dăng, nhưng điều này không có nghĩa là ai cũng có thể chơi Trương Bác Văn đâu nha! Nếu đêm đầu tiên bị một người không quen, không biết phẩm hạnh tốt xấu cướp đi, vậy có thể chắc chắn là cậu không hề vui! Trong lòng cậu, lần đầu tiên đương nhiên phải làm với người mình thích!

Thế là, đợi lúc người phía trên rút ngón tay chuẩn bị vác súng ra trận, Trương Bác Văn lập tức vùng lên, vùng chân đá vào ngực người nọ.

Sau đó...

Người đàn ông không hề sứt mẻ, cứ như Trương Bác Văn đá vào người hắn chỉ là gãi ngứa thôi vậy. “Tĩnh lâu rồi, hử?” Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên, nghe vô cùng gợi cảm.

Trương Bác Văn: “...”

Trương Bác Văn giận dữ hét lên: “Anh là ai! Cút mau! Lăn khỏi giường của tôi nhanh! Bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“A.” Người đàn ông khẽ bật cười, “Tôi là ai? Tôi là người đàn ông của em!”

Nói xong, hắn lập tức gác chân Trương Bác Văn lên người, sau đó hạ thể nhắm ngay cửa vào ưỡn về trước, bộ phận sinh dục tức khắc chui vào thân thể Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn: “A -! Đau -”

8. Chương 8

Trương Bác Văn hít hít mấy hơi, mắt nhoáng cái đã ướt ướt, thậm chí còn hừ mũi mấy tiếng, mà người đàn ông kia vẫn không nói một câu, hai tay giữ chặt eo Trương Bác Văn bắt đầu đưa đẩy có tần suất. Hắn như rất quen thuộc thân thể Trương Bác Văn, gần như mỗi cú thúc đều đánh trúng điểm mẫn cảm của cậu.

Trương Bác Văn tuy đã tự ảo tưởng trong đầu rất nhiều lần cảnh tượng làm tình với người yêu, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu thực chiến, lại còn làm tình với một người không quen, không biết có nguy hiểm với mình không! Cậu có hơi sợ hãi, lại không giãy được hắn ta, hơn nữa lúc hạ thể kết hợp cũng làm Trương Bác Văn đau muốn ngất luôn, càng không có cách nào chạy thoát.

Cậu không dám bật đèn, xem quá nhiều phim truyền hình làm cậu sợ sau khi nhìn thấy diện mạo của người đàn ông sẽ bị giết người diệt khẩu.

“Đau...” Mắt Trương Bác Văn đỏ ửng, nhưng lại chăm chăm nhìn trần nhà không chớp, hai mắt tròn to như làm vậy có thể khiến mình đau đớn ít đi một chút. Đường như người đàn ông cũng nghe được kháng nghị mỏng manh của Trương Bác Văn, hắn vươn tay véo một cái vào sườn eo của Trương Bác Văn, lập tức nhận được tiếng hừ nhẹ khó chịu của người nào đó.

“Nhịn một chút.” Hắn ta nói rồi hơi điều chỉnh tư thế, bế cả người Trương Bác Văn lên.

Trương Bác Văn kêu lên sợ hãi, hai tay ôm cổ người đàn ông thở hồng hộc. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu khi cậu phản ứng được là, xong rồi, gần như vậy không thể không nhìn thấy diện mạo của hắn, thế là chỉ đành nhắm tịt mắt lại.

Người đàn ông không hề biết suy nghĩ của Trương Bác Văn, hắn bóp cầm người đang run rẩy trong lòng, hôn cậu một cái rồi mới ôm Trương Bác Văn lên, giữ nguyên tư thế hạ thể gắn liền của hai người đứng lên.

Trương Bác Văn tròn tròn mắt, nói cũng không lưu loát: “Anh... Anh muốn làm gì!”

Hắn ta cười khê, nhưng không trả lời Trương Bác Văn.

Cuối cùng, hắn đặt cả người Trương Bác Văn lên tường, hai tay đỡ hông Trương Bác Văn rồi bắt đầu điên cuồng đưa đẩy.

Trương Bác Văn hít mạnh mấy hơi, có cảm giác muốn ngất, ba lần bốn bận đều bị người đàn ông thúc nẩy cả người, cuối cùng chỉ đành ôm chặt hắn ta để mình không bị ngã.

Thời gian dần trôi, cuối cùng Trương Bác Văn cũng không chịu nổi, khi hắn ta lần nữa thúc vào điểm G liền thét lên. Lúc hoan hảo khoái cảm trong thân thể lớp sau mạnh hơn lớp trước, nhanh chóng lan khắp người, chỉ chốc lát cậu liền tước vũ khí đầu hàng, như thể chưa từng trải qua thống khổ gì, trong phòng lập tức vang lên tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng tiếng nước rả rích.

“Thích không?” Người đàn ông hơi nheo mắt, lại thúc vào thật mạnh.

“A... Không được, anh đừng giày vò tôi nữa...” Trương Bác Văn rên rỉ khe khẽ, hai chân kẹp chặt eo hắn ta, cậu cảm thấy thân thể mình mềm nhũn chẳng còn tí sức nào, nhưng lại vì sợ bị ngã mà chỉ đành cố gắng bám trên người hắn ta. Cuối cùng, cậu thở dốc đề nghị, “Đi lên giường đi... Tôi hết sức rồi... Ừm...”

Người đàn ông gật đầu, rút thứ đó của mình ra. Từ lúc hoan ái đến giờ đây là lần đầu tiên hắn rời khỏi cúc nhỏ của Trương Bác Văn, hai tay hắn kẹp dưới nách Trương Bác Văn, dùng lực ném người lên giường.

Giờ phút này Trương Bác Văn đã hoàn toàn không phân được đông tây nam bắc, vốn lúc này là thời điểm phản kích tốt nhất nhưng ngay cả sức chống tay ngồi dậy cậu cũng không có, chỉ đành trơ mắt nhìn người đàn ông tiếp tục đè lên.

Thế lực của hắn ta tốt muốn chết, hơn nữa lại có thể liên tục một giờ không bắn, mà Trương Bác Văn đã bắn ba lượt, cuối cùng không chịu nổi làm tình cường độ cao như vậy, mơ màng ngủ mất.

Hôm sau, lúc Trương Bác Văn tỉnh lại mặt trời đã tỏa sáng rực rỡ, điều này dự báo hôm nay lại là ngày đẹp trời. Nhưng vì có gió nên vẫn rất lạnh.

Trương Bác Văn nằm trên giường uốn éo người, phát hiện đằng sau rất khô mát thì xác định người đàn ông kia đã tắm rửa sạch sẽ cho mình. Cậu thở phào nhẹ nhõm, lại thử vài lần nhưng nửa ngày vẫn không ngồi dậy được, mỗi khi cậu muốn ngồi dậy chỗ xấu hổ nào đó liền nhắc nhở cho chủ nhân sự bạo hành tối qua. Cuối cùng, cậu chỉ đành từ bỏ, lại nằm trên giường một ngày mới thấy tốt hơn chút.

Song tới buổi tối, Trương Bác Văn vốn muốn dậy ăn chút gì đó lại bắt đầu sốt cao, còn đau đầu muốn chết. Thôi thì bỏ qua đi, mấu chốt là lúc này cậu cực kỳ đói, bởi cậu đã không được ăn cơm một ngày rồi, lại sờ sờ điện thoại... Căn bản không ở bên cạnh mình! Thế này, ngay cả gọi điện cầu cứu cũng không được QAQ.

Đang lúc Trương Bác Văn sắp tuyệt vọng thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một người đàn ông bước vào.

Trương Bác Văn kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, lập tức lại rụt cổ không dám nói câu nào – anh chàng đột nhiên xông vào này, chẳng phải tên cường gian đêm qua đấy sao!?

Lần này khác với hôm qua, đèn đang mở, Trương Bác Văn đương nhiên có thể nhìn thấy diện mạo của người đàn ông.

Thân thể anh ta quả nhiên rất cường tráng, toàn thân đều cho người ta cảm giác tràn trề sức mạnh, song cơ thể kia lại không hề thô kệch. Anh ta có gương mặt anh tuấn, có lẽ nữ sinh nhìn thấy đều sẽ hét lên mê mẩn, Hơn nữa, anh ta có một đôi mắt rất sâu, nhìn như muốn hút cả linh hồn người ta vào.

Người đàn ông đến gần Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn dùng chân trùn đầu, sợ hãi hỏi: “Anh, anh lại muốn làm gì?”

Anh ta chớp mắt: “Đêm qua làm em không thoải mái à?”

Trương Bác Văn: “...”

9. Chương 9

Nghe vậy Trương Bác Văn không khỏi giật giật khoe miệng, hạ thân đau rất biểu hiện rõ ràng sự hung ác của người trước mặt. Cậu rúc trong chăn rất buồn bực khó chịu nhưng vẫn không dám lộ đầu ra, mà giam mình trong bóng đêm để tăng thêm can đảm: “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh...” Trương Bác Văn cắn môi, “Chuyện đêm qua chúng ta coi như không xảy ra, tôi cũng sẽ không báo cảnh sát... này! Anh còn không đi mau? Chẳng lẽ chờ chúng ta trở mặt à?”

Người đàn ông không nói một câu, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó chần trên người Trương Bác Văn bị giật ra!

Trương Bác Văn hét lên sợ hãi, lúc người đàn ông đè lên người mình vội vàng nhắm chặt mắt.

“Đồ ngốc...” Giọng nói anh ta vang bên tai, sau đó Trương Bác Văn cảm giác có gì đó ướt át phủ lên môi mình...

“Anh...” Trương Bác Văn trợn tròn mắt, khó tin nhìn người đêm qua thô bạo như thế mà hôm nay lại biểu hiện sự dịu dàng... Tình cảnh này... Quả thực như họ là người yêu vậy...

Người đàn ông nhún mồm, bắt lấy cằm Trương Bác Văn lại hôn một cái rồi mới ra vẻ bá đạo nói: “Đã làm rồi, em chính là người của tôi, cho nên giờ đây chúng ta là người yêu.”

Trương Bác Văn: “...” Từ từ! Đây là cái diễn biến gì vậy?!!

Anh ta cũng không thèm nhìn vẻ kinh ngạc của Trương Bác Văn, lại còn nói: “Được rồi, dậy ăn cơm đi, tôi làm cơm rồi.” Nói xong anh hơi dừng, “Đúng rồi, đêm qua tôi đã đập cái máy tính cũ rích kia của em rồi, hôm nào em đi mua cái mới đi.”

Trương Bác Văn: “!!!!!!”

Cái gì!!! Vãi nó!! Anh dám động vào máy tính thân yêu nhất của tôi!!!!?? Trong đó chứa n bộ GV tôi sưu tầm đấy!!! Có tin tôi liều mạng với anh không!!! Nhưng vừa nghĩ đến dáng người của anh ta, cùng với sức mạnh đêm qua, Trương Bác Văn lại chỉ đành yên lặng rơi hai sợi nước mắt trong lòng, QAA, nếu không nhờ người khác giúp sức thì căn bản không đánh lại người ta không đánh lại người ta...

Trương Bác Văn vẫn đang tự than thân, chìm đắm trong đau khổ vì máy tính bị đập, hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt nheo lại trong nháy mắt của người đàn ông kia.

Khoảng thời gian tiếp theo, Trương Bác Văn sống như đang đi trên mây, mơ mơ màng màng. Cậu một lòng nhớ nhung cái máy tính nhà mình nên cũng chẳng có hứng ăn cơm: “Tôi không muốn ăn, anh đi ăn đi.”

Người đàn ông thản nhiên đáp: “Được.” Nói xong liền xoay người đi thẳng ra phòng.

Trương Bác Văn ngẩn người, không nhận được nghiêng răng nghiêng lợi rửa một câu.

Tuy mình nói không muốn ăn cơm, nhưng... Nhường một chút sẽ chết người à! Hối thêm câu nữa sẽ chết người ư! QAA

Trương Bác Văn có hơi hối hận, sớm biết cha này như vậy lúc trước mình sẽ không nói câu đó... Cậu xoa xoa cái bụng dẹp lép của mình, bắt đầu nghĩ đến cái máy tính bàn nhà mình.

Chiếc máy tính kia là mấy năm trước Trương Bác Văn nhờ một người bạn hiểu biết về máy tính mua hộ, mua linh kiện về tự ráp, đã liên tục làm việc mệt nhọc lâu rồi, tuy nó hay có vấn đề, lúc chơi game cấu hình cao còn thường xuyên treo máy, đúng là nên đổi cái mới. Nhưng... Với Trương Bác Văn, tất cả lần đầu tiên đều đáng kỷ niệm, đó chính là chiếc máy tính đầu tiên cậu có đấy! Cứ vậy... Cứ vậy... Bị người kia đập mất!

Gya...

Hình như mình xem nhẹ chỗ nào đó...

Trương Bác Văn nghĩ nghĩ, đột nhiên hét lên: “Vãi, anh đập máy tính của tôi làm gì! Máy tính thân yêu của tôi trên gì anh chọc gì anh!”

... Không ai trả lời, bên ngoài yên lặng như tờ, dường như không có người nào.

Trương Bác Văn run rẩy khoe miệng, lòng càng nghĩ càng tức, dựa vào cái gì! Mình cho hần đê, hần còn đập máy tính của mình?? Người kia có bệnh à?

Trương Bác Văn ráng ngồi dậy ra ngoài hỏi tội người kia, nhưng đột nhiên nhớ ra mình còn đang sốt, nếu muốn tự đứng dậy ra ngoài làm sao mà được? Thế là chỉ đành ôm cục tức tiếp tục nằm, coi mình thành một bé tằm quần chăn kín mít.

Mười phút sau, người đàn ông mới xuất hiện ở cửa, lúc này trong tay anh ta còn bưng một bát cháo.

“Anh!” Trương Bác Văn trừng mắt, vừa mới nói một chữ đã nghe người đàn ông nói: “Chắc, sinh bệnh thì không được nói, ăn cơm trước.” Sau đó bước đến, múc một thìa cháo đưa lên miệng Trương Bác Văn.

“A ô.” Trương Bác Văn phản xạ há mồm ăn luôn, rồi mới phản bác: “Bị ốm thì... A ô...” Lại ăn một ngụm, liếm đầu lưỡi nuốt cháo, “Không thể nói à! A ô...”

Khóe miệng người đàn ông cong lên, không nói gì mà chỉ tiếp tục bón cháo, chỉ là tốc độ bón bắt đầu nhanh hơn.

10. Chương 10

Sau khi ăn uống no đủ, Trương Bác Văn vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình, cảm thấy mỹ mãn rồi mới bắt đầu vặn hỏi: “Anh là ai?”

“Tên là gì?”

“Từ đâu tới?”

“Đến nhà tôi có mục đích gì? Hơn nữa, anh... Sao lại làm vậy với tôi?”

Trương Bác Văn mở nửa mắt, câu hỏi liên tiếp được bắn ra làm người đàn ông không chuẩn bị hơi ngấy người, nhưng anh ta nhanh chóng phản ứng lại, nghiêm trang đáp: “Tôi tên là Vương Cảnh Ngôn, chúng ta... Tôi biết em, đại khái em vẫn chưa biết tôi, nhưng bây giờ cũng đã biết rồi.” Anh nói rồi cười cười, “Tôi từ đâu tới thì không thể nói cho em, nhưng mục đích thì...”

Người đàn ông tên Vương Cảnh Ngôn sờ sờ cằm: “Tôi muốn nói mục đích của tôi chính là ‘yêu’ em, em tin không?”

Trương Bác Văn đỏ mặt, hét lớn: “Anh anh anh... Mau cút khỏi phòng tôi ngay!”

Nhìn ra Trương Bác Văn then thùng, người đàn ông liền đứng dậy bưng bát ra ngoài, không lâu sau lại vòng trở lại, cởi quần áo lên giường.

Trương Bác Văn: “...”

Wương Cảnh Ngôn giải thích: “Hiện giờ thân thể em không tốt, tôi vẫn nên nằm cùng em.”

Đột! Trương Bác Văn thầm mắng một câu, cảm nhận sâu sắc nguy cơ của cục nhỏ, cậu lù ra sau nhìn Vương Cảnh Ngôn, chỉ thấy người đàn ông cao lớn trước mặt lại hôn lên khóe miệng mình, “Em ngủ đi, tôi nhìn em ngủ, hơn nữa cứ yên tâm, tôi sẽ không làm gì với em đâu.”

Cuối cùng lại hỏi: “Giữa trưa muốn ăn gì?”

Trương Bác Văn ngẩn người: “Anh biết nấu cơm?”

Wương Cảnh Ngôn gật đầu.

Thế là Trương Bác Văn bắn tia lia không cần nghĩ: “Cá sốt chua ngọt, sườn heo kho tàu... Ừ... Còn ma bà đậu hủ nữa...”

Wương Cảnh Ngôn gật đầu cứng chiều: “Được, an tâm ngủ đi, chờ em tỉnh ngủ sẽ có cơm ăn.” Nói rồi vỗ nhẹ lên đầu Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn: “...” Tâm tình có hơi cảm động này là cái gì vậy! Không phải chỉ vài món ăn thôi sao! Nhưng nói đi phải nói lại, người đàn ông đảm đang thể này cũng rất khó được...

Đường đi của não không giống người thường, Trương Bác Văn cứ thế dễ dàng chấp nhận một người xa lạ, cũng yên lặng chờ mong cơm trưa...

Lúc tỉnh dậy Trương Bác Văn đã bị mùi thơm hấp dẫn, cậu vặn eo cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều liền rời giường mặc quần áo, sau đó mới ngồi trên bàn trong phòng khách đợi cơm trưa.

Nhìn người tên Vương Cảnh Ngôn bận rộn trong phòng bếp, mắt Trương Bác Văn sáng long lanh, mà như lời Vương Cảnh Ngôn nói lúc trước, giờ này cậu đã có thể ăn cơm. Trên bàn bày sẵn hai bát cơm, hơn nữa đã có ba món mà Trương Bác Văn chọn.

“Tiểu Văn chờ chút, canh này sắp xong rồi.” Người đàn ông trong phòng bếp nói vậy.

Trương Bác Văn: “...” Tiểu Văn là tên anh có thể gọi sao! Nhưng... Ừm... Nể tình anh đã nấu cơm tôi tha thứ cho anh một lần vậy ~ trộm cầm đũa, Trương Bác Văn ăn vụng một miếng sườn, lập tức cảm động muốn rơi lệ – làm một tên tham ăn không biết nấu cơm, Trương Bác Văn phát biểu, ăn miếng sườn này thì mì gói trước kia cậu ăn đều là sh*t! (này, sao tác giả có thể ghê tởm như vậy!)

Thế là, chờ đến lúc Vương Cảnh Ngôn đi ra...

Nhìn Trương Bác Văn ngồi trước bàn ăn ăn quên trời đất, hoàn toàn không cần mặt mũi, cũng không nhớ phải chờ mình cùng ăn, anh chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ: “Đừng ăn nhanh như vậy, cẩn thận nghẹn.”

Trương Bác Văn ô ô gật đầu, nhưng tốc độ ăn không thể giảm.

Nhìn Trương Bác Văn như vậy, Vương Cảnh Ngôn nói: “Chúng ta nếu đã là người yêu, vậy để tôi ở chỗ em được không?” Nói xong, không đợi Trương Bác Văn đang kinh ngạc phản bác, liền đưa ra điều kiện tặng kèm, “Em đừng từ chối vội, cứ ngầm cho kỹ, dù sao sau khi ở cùng nhau tôi sẽ nấu cơm mỗi ngày cho em ăn. Hơn nữa, tôi còn sẽ quét dọn nhà cửa, tiền lương mỗi tháng cũng sẽ nộp lên...”

Trương Bác Văn: “...” Đệt... Đây thật sự không phải nhân bánh từ trên trời rơi xuống à!? Không đúng, phải nói, đây thật sự không phải vợ hiền từ trên trời rơi xuống ư!

11. Chương 11

Trương Bác Văn nghĩ một hồi, thấy người ta có ở nhà mình cũng chẳng mưu đồ được gì hết, dù sao mình muốn tiền không có, muốn sắc cũng không... Không đúng... Đệt!

Trương Bác Văn nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cũng không được chạm vào tôi!”

Vương Cảnh Ngôn: “...”

Im lặng một lát, Vương Cảnh Ngôn gật đầu: “Được rồi, nhưng nếu em chủ động thì đừng trách tôi.”

Trương Bác Văn: “...” Đùa gì vậy? Sao tôi lại chủ động? Đi mơ giấc mộng giữa ban ngày của anh đi.

Cứ thế, hai người không ký kết văn bản, chỉ bằng hiệp định bằng miệng mà bắt đầu cuộc sống chung ‘hài hòa’.

...

Tuy sau khi come-out Trương Bác Văn không còn sống chung với người nhà, mà cha mẹ cũng đã nói chỉ khi tính hướng của Trương Bác Văn trở lại bình thường họ mới nhận Trương Bác Văn. Nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, thế là mỗi tháng đều lén lút gửi chút tiền sinh hoạt cho Trương Bác Văn. Điều này khiến Trương Bác Văn rất cảm động, đồng thời cũng hiểu, chỉ cần mình tìm được một người đàn ông nhân phẩm tốt có thể sống với mình cả đời, sau đó lại giải thích cho ba mẹ hiểu thì nhất định họ sẽ chấp nhận mình.

Như vậy, Trương Bác Văn cũng không cần lo lắng tiền mình không đủ, ngược lại, bởi vì thường ngày mình có phần hơi trạch, ngày ba bữa phần lớn đều nhờ cả vào mì ăn liền nên tiền tiêu hàng tháng của cậu không nhiều lắm, còn tiết kiệm được một khoản tiền.

Vốn định dùng số tiền này đi du lịch khi nghỉ hè, nhưng bây giờ... Cậu chỉ có thể dùng số tiền ít ỏi này... Đi mua máy tính QAQ.

“Nếu anh không đập máy tính của tôi thì tôi cần gì phải đi mua máy tính chứ! Tôi cần gì mỗi ngày đều ăn mì ăn liền! Khốn khổ tiết kiệm tiền rồi vứt đi!” Trương Bác Văn véo Vương Cảnh Ngôn một cái, hầm hừ ca thán.

Wương Cảnh Ngôn lập tức bày vẻ chân chó: “Đúng, đúng, chờ mua máy tính về rồi làm đồ ngon cho em ăn.”

Trương Bác Văn chỉ chờ một câu này của Vương Cảnh Ngôn, sau khi đạt được mục tiêu lập tức cười tùm tùm nói: “Tôi đây đại nhân đại lượng tha cho anh đấy.”

Wương Cảnh Ngôn cười không nói gì, chỉ vươn tay xoa đầu Trương Bác Văn.

Máy tính bán trong khu máy tính phần lớn là hàng hiệu, có mấy cái giá đắt lúu cả lưỡi, một nhân vật bé nhỏ như Trương Bác Văn hoàn toàn không mua được, mà máy tính bình thường thì Vương Cảnh Ngôn lại luôn có thể bóc ra những khuyết điểm lớn nhỏ, như thế Trương Bác Văn cũng hiểu máy tính này thật sự không tốt. Trương Bác Văn không hiểu về máy tính lại còn bị Vương Cảnh Ngôn nói cho váng cả đầu, thế là chỉ có thể hai mắt xoay tròn như vòng nhang muỗi nghe Vương Cảnh Ngôn đứng đó mặc cả đến mặc cả đi với cô bé bán hàng, mặc cả đến nỗi Trương Bác Văn sắp ngủ gật. Cuối cùng, Vương Cảnh Ngôn vung tay lên nói: “Quên đi, không mua ở đây nữa, về nhà anh lắp cho em một cái, chắc chắn tốt hơn máy tính ở đây mà còn rẻ nữa.”

Trương Bác Văn: “...”

Ngay từ đầu Trương Bác Văn còn tưởng Vương Cảnh Ngôn nói đùa, nhưng theo thời gian trôi, nhìn Vương Cảnh Ngôn mua về các loại linh kiện bày đầy bàn thì Trương Bác Văn... Hết chỗ nói rồi...

Chẳng có nhẽ cái tên này... Biết lắp thật?

Song Trương Bác Văn cũng không thể chứng kiến kỳ tích này, bởi vì khoảng thời gian sau đó lịch học của cậu dày đặc, hơn nữa Từ Minh thân là bạn học cùng lớp bày tỏ, không có Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn, cậu ta không sống nổi trong game...

Nghe Từ Minh trước mắt cản nhắc một tràng dài Trương Bác Văn khẽ thở dài, chỉ tổng kết ra một câu: thằng nhóc này không câu được cha nào level cao kéo, lại không muốn làm nhiệm vụ thăng cấp bèn túm lấy Trương Bác Văn không thả, muốn cậu dùng Bé Ngốc Nghếch dẫn Người Ta Là Bé Loli của mình thăng cấp. Trương Bác Văn có hơi bất đắc dĩ, nhưng thấy cái giọng đáng thương tội nghiệp như vậy của Từ Minh cũng đành đồng ý.

Thế là lúc kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày, Trương Bác Văn chần chừ muốn nhắn tin cho Vương Cảnh Ngôn thông báo tối nay mình không về ăn cơm. Kết quả khi lôi di động ra mới bỗng phát hiện... Mẹ kiếp cậu không biết số điện thoại của Vương Cảnh Ngôn!! Nhưng nói đi phải nói lại, mình chỉ không về ăn cơm tối thôi, hơn nữa về muộn chỉ một chút, có lẽ không... Không sao đâu, ừ... Dù sao tên kia cũng đã nói không chủ động chạm vào mình, cho nên tỷ lệ thẹn quá hóa giận dè mình xuống hấp diêm cũng bằng 0 (này, trong đầu cậu suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy hình ảnh hạn chế ấy thôi hả!)

12. Chương 12

Trương Bác Văn nhanh chóng quăng chút chuyện cón con của Vương Cảnh Ngôn này ra sau đầu, xoay qua đi quán net với Từ Minh, vui chơi thỏa thích trong game.

Nói là thỏa thích, thực ra cũng là Trương Bác Văn thao tác Bé Ngốc Nghếch dẫn Từ Minh với ba tên cùng phòng cậu ta thăng cấp mà thôi. Nhưng mấy người cãi nhau ầm ĩ lúc ấy quả thật cũng rất vui.

Vài ngày không gặp, cấp bậc của mấy người Từ Minh đã đều nhip lên tới cấp 38, con số khiến người ta xấu hổ này làm bọn Từ Minh bị Trương Bác Văn cười nhạo một trận. Song Trương Bác Văn nói gì thì nói, cuối cùng vẫn hào phóng dẫn bọn họ đến đầm lầy hắc ám.

Cấp bậc quái vật ở đầm lầy hắc ám đều rất cao, còn cao hơn Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn hai cấp, nhưng được cái kinh nghiệm nơi này rất nhiều. Vấn đề là một mình cậu, không có vú em cao cấp đã khổ lắm rồi, ấy vậy mà còn phải cẩn thận xử lý rất nhiều tình huống bất ngờ. Ví dụ như bây giờ, Từ Minh đột nhiên chạy loạn bị quái vật tát cho một cái thẳng luôn.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: chạy loạn làm gì?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ... Tui không cố ý, chỉ là tui...

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: chỉ là gì?

đội ngũ Anh Đẹp Zai, Tới Đây: chỉ là bác cả của cậu ta đến thôi.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: vãi, có mà bác cả của ông đến ấy! Chỉ là tôi thấy bên kia có một con bướm, rất xinh đẹp nên muốn thử xem có thể bắt thành sủng vật không thôi...

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: ...

đội ngũ Tiệp Nhất Thiên Hạ: ... Quả là bác cả đến.

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: Trương Khải Siêu +1

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: o(_)o, thế giới của các ông thật phức tạp, tui không thể lý giải.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ... Các ông là một đám đầu đất! Chỉ có làm hành động mà mấy em gái sẽ làm mới có thể khiến người ta biết tôi là nữ!

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: ông thắng.

đội ngũ Tiệp Nhất Thiên Hạ: tui cũng cảm giác ông thắng...

đội ngũ Anh Đẹp Zai, Tới Đây: thắng +1

Nhìn dòng đối thoại liên tiếp trên thanh trò chuyện, khóe miệng Trương Bác Văn giật giật, lập tức mở thanh bạn tốt lại phát hiện đại thần Bạch Cảnh Tịch online! Thế là Trương Bác Văn không tiết tháo lập tức tuyên bố, không thông đồng không phải là cậu!

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đại thần ~ sao hôm nay anh lại online?

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: hôm nay vợ tôi không về nhà, tôi thử xem xem có phải đang trong game không.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: ...

Trong lòng Trương Bác Văn lập tức có đủ loại tư vị, hóa ra Bạch đại thần đã có vợ... Nhưng cũng đúng thôi, người lợi hại như Bạch đại thần sao lại không ai thích chứ? Nhiều người thích thì chắc chắn sẽ có một hai người hợp ý anh, hơn nữa, cậu bây giờ coi như là... Người có bạn trai... Cần gì phải nghĩ đến chuyện của Bạch đại thần.

Đã nghĩ thông suốt Trương Bác Văn lập tức đánh chữ.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: vợ anh cũng là người mê chơi game à? Có thời gian có thể làm quen chút nhỉ O(_)O

~~

13. Chương 13

Thấy câu trả lời của Trương Bác Văn, Vương Cảnh Ngôn ngồi trong nhà Trương Bác Văn hơi nhú mày, tay xoa cằm trầm tư.

Trương Bác Văn không có ‘hứng thú’ với đại thần ‘Bạch Cảnh Tịch’ trong game, mình nên vui vẻ nhỉ? Hay nên tức giận đây? Dù sao nếu vui vẻ thì Bạch Cảnh Tịch kia vốn là mình, người mình thích lại không thích mình, thế thì có quái gì mà vui vẻ? ... Nhưng nếu tức giận, Trương Bác Văn căn bản không biết Bạch Cảnh Tịch kia là mình... Thế là, anh đại thần nào đó trong game có thể nói là hô phong hoán vũ... Xoắn xuyết rồi...

Song xoắn xuyết thì xoắn xuyết, nhìn trả lời của Trương Bác Văn, anh vẫn rề rề gõ trả lời cho cậu.

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ừm.

Lại nữa rồi.

Trương Bác Văn nhìn từ ‘ừm’ kia trong lòng thấy hơi khó chịu, còn có phần bức bối. Cậu đóng kênh trò chuyện, cảm xúc trong lòng trực tiếp hóa thành hành động, đánh quái cũng trở nên liều mạng hơn. Thân là vú em Từ Minh lập tức cảm thấy áp lực lớn hơn... Mà bình thường cậu tăng máu, bởi vì sợ OT nên lượng HP tăng cũng không quá nhiều, trước mắt Trương Bác Văn điều khiển Bé Ngốc Nghếch dẫn quái ngày càng nhiều, cừu hận cũng ngày càng phân tán, điều này làm Từ Minh nhức đầu. Nhìn lượng HP của Bé Ngốc Nghếch tụt từng khúc thế kia cậu cũng không thể bỏ mặc, thế là chỉ có thể khống chế acc bé loli của cậu cẩn thận từng li bước lên một bước, tung kỹ năng hồi máu qua...

Một đồng quái quay đầu xông đến ‘Người Ta Là Bé Loli’!

Từ Minh lập tức không cần hình tượng gào lên trong quán net: “Cmn! Trương Bác Văn ông là tên khốn kiếp, nhanh trở về cứu tui!”

Trương Bác Văn: “...”

Trương Bác Văn đang trong trạng thái ngẩn người lập tức xoay người, mấy kỹ năng vung tới tấp giải cứu ‘Người Ta Là Bé Loli’ đang liên tục bơm máu cho mình.

Từ Minh tỏ vẻ mình rất ghét bỏ Trương Bác Văn, mặc dù cậu ta vừa mới cứu loli của mình...

“Được rồi, không dẫn mấy ông xoát dã quái nữa, trực tiếp đi đánh phó bản.” Trương Bác Văn xoa mặt, đứng dậy mua hai hộp mì tôm, mười phút sau nhìn mấy người đứng bên cạnh mình đều lên tới cấp 40, Trương Bác Văn cũng dự định đến bàn tơ động xem thử...

“Đi, chúng ta lên YY, ông nói với mấy người trong phòng ông một tiếng để họ đều lên YY, bằng không thì không ổn lắm.” Trương Bác Văn vừa nói vừa húp súp mì tôm vừa pha.

Từ Minh có hơi nghi ngờ: “Tại sao phải lên YY? Đây cũng không phải phó bản lợi hại gì mà? Dù sao ông đã là gamer cấp cao rồi, giả như quái đánh ông đau một chút thì cũng có tui ở cạnh thêm máu, ông giữ tốt cừu hận là được mà?”

Trương Bác Văn khựng lại rồi lắc đầu: “Ông không hiểu.”

Từ Minh: “...” Cảm giác như Trương Bác Văn lập tức già hơn mười tuổi là cái đích gì vậy?

Kỳ thật lúc Trương Bác Văn mới bắt đầu chơi game này cũng cho rằng đây chỉ là một phó bản cấp thấp thôi sao? Có cái gì mà sợ, song... Đối với Trương Bác Văn... Vấn đề kỹ thuật... Mỗi lần vào phó bản cậu đều là cái người bị ngược đến chết đi sống lại kia... Mà trò chơi này vì kích thích sự hào hứng khi chơi game, cố ý lập trình phó bản tương đối biến thái, dù là Bé Ngốc Nghếch đã cấp 57 mà vào phó bản caaos 40 cũng vô cùng nguy hiểm... Như vậy có thể nghĩ, Trương Bác Văn bị kịch đến mức nào.

Mà lần này lên YY cũng được Trương Bác Văn nghĩ rất kỹ, chẳng may lúc nào đó mình không chịu được nữa còn có thể gào lên trong YY, miễn cho mấy người kia chết không kịp ngáp... Đương nhiên, nếu mình có chuyện thì xem chừng mấy cái acc nhỏ được kéo một đường của họ cũng chẳng khá hơn chút nào, nhưng tối đa vẫn được... Mồ mắt nhìn mình chết.

Sau khi lên YY báo bữa một kênh, Trương Bác Văn liền tùy chỉnh phòng của mình thành nói chuyện tự do, chờ mấy người kia đến. Khi người đã đến đông đủ Trương Bác Văn mới nói: “Mọi người cùng nhau đến bàn tơ động thôi.”

“Bàn tơ động...” Nói lời này chính là thư sinh tên Hành Mặc Chỉ Thủy kia, cũng là Triệu Hạo Vũ.

“Cái tên này thật sắc bén, không cần hỏi chắc chắn bên trong đều là nhện, cũng không biết có mỹ nữ không...” Mạnh Sảng tiếp một câu.

Từ Minh khinh bỉ: “Ông thế nào lại biết mỹ nữ...”

Trương Bác Văn vẻ mặt đau khổ: “Quả thực có một mỹ nữ... Cô ta là đại Boss ẩn của bàn tơ động... Nghe nói đến giờ vẫn chưa có một tiểu đội nào có thể đánh bại cô ta...”

Mọi người: “...”

14. Chương 14

Một đội năm người hùng dũng đi bàn tơ động.

Tuy một tiểu đội có thể chứa tối đa sáu người, nhưng vì không lừa được ai nên Trương Bác Văn vẫn không gọi thêm người.

– điều này cũng đã quyết định bị kịch của bọn cậu.

Giai đoạn đầu diệt tiểu quái hoàn toàn không có áp lực gì, chỉ tội trong bàn tơ động ngoài nhện thì vẫn là nhện, giống loài đa dạng, không thiếu đáng về khác lạ... Cảnh này khiến tất cả mọi người có thôi thúc muốn phun hết mì tôm đã ăn ra... Song phản nản thì phản nản, thanh kinh nghiệm của bốn người Người Ta Là Bé Loli đều chậm chạp nhích lên, cho đến khi họ gặp boss đầu tiên. Boss đầu tiên trong bàn tơ động, đó đương nhiên... vẫn là nhện. Con nhện trước mặt này so với đám nhện tiểu quái lớn hơn nhiều, cao xấp xỉ hai lần bé loli, phần lưng nhện là hoa văn đỏ sậm, đứng trong bàn tơ động tối đen như ẩn như hiện lóe ra ánh sáng.

– con nhện trưởng thành bình thường như vậy, Trương Bác Văn cùng mấy người khác tỏ vẻ mình hoàn toàn không áp lực! Chung quy cũng tốt hơn nhiều so với đám nhện mình gặp lúc trước, trên người đều là chất nhầy màu xanh lá! QAQ

“Mọi người hết sức chú ý, con nhện này tuy nhìn qua rất bình thường nhưng công kích cực cao, đợi lát nữa khi tui đánh quái thì Từ Minh cố gắng thêm huyết cho tui, tui sẽ... Tui đại khái sẽ giữ chặt cừu hận, những người khác cố gắng tản ra, nhưng nhớ xem danh sách cừu hận, đừng để OT, bằng không con nhện này chỉ cần hai tay đã có thể đập chết một người...” Trương Bác Văn mở mạch tự do, bắt đầu phổ cập khoa học cho mấy người ở phòng.

“Đại khái là có ý gì...” Từ Minh liếc mắt có vẻ bất mãn.

Trương Bác Văn khê ho: “Đây dù sao cũng là phó bản cấp 40 năm ấy, lúc đó không biết diệt đi bao nhiêu thể hệ. Tuy bây giờ trang bị cao cấp hơn nhưng muốn đánh phó bản này, người vào còn phải nghĩ kỹ mình có thực lực không!”

Mọi người: “...” Không lợi hại như vậy chứ? Đây!

Nhìn Trương Bác Văn một bộ hùng hồn chính nghĩa, Từ Minh giật giật khóe miệng rồi cũng chậm chạp đi theo.

Thân là T, Trương Bác Văn phụ trách dẫn quái, cầm trường thương nhảy tới nhảy lui, sau đó mới cẩn thận từng chút chọc chọc móng nhện.

Mọi người: “...”

Nhện ta nổi giận gầm lên, uốn éo quay người.

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: cmn, vậy cũng được hả?

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: tui cũng thấy rất ảo...

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: đâu chỉ là ảo! Quả thực đều là hủy tam quan mịa nó rồi!

đội ngũ Tiệp Nhất Thiên Hạ: hủy tam quan +1

Nhìn chữ trong {kênh đội ngũ}, Trương Bác Văn không nhịn được gào thét: “Chỉ có đâm hoa cúc của boss (~!~), giá trị cừu hận của tui mới có thể lên cao nhất! Mấy ông cho là tui cố ý làm trò mới làm vậy hả? Mấy ông quá ngây thơ rồi! Nhân loại ngu xuẩn!”

Mọi người: “...”

Khóe miệng Từ Minh càng run rẩy: “Sao trò chơi này còn có kiểu thiết lập này? Nghe thật kỳ quái...”

Trương Bác Văn nghiêm trang nhíu mày: “Đúng vậy, lúc đầu khi tui chứng kiến tướng quân kia làm vậy cũng cảm thấy rất buồn cười nên không nhịn được đi hỏi, hắn đã trả lời y như vậy đấy. Sau đấy tui đi phó bản cỡ lớn, đại đa số mọi người đều làm thế này.”

Mọi người: “...”

đội ngũ Tiệp Nhất Thiên Hạ: sau khi được nói ra sự thật, tam quan đã bị hủy không nhìn thấy rồi...

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: là hủy thành cặn bã...

Trương Bác Văn hừ nhẹ, không để ý tới mấy thằng đang ồn ào trong {kênh đội ngũ}, bắt đầu đánh quái đầu vào đấy.

Người Ta Là Bé Loli của Từ Minh chọn đi theo Trương Bác Văn, sau đó mặc kệ Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn có mất máu hay không đều tự bơm máu cho cậu, đầu tiên là thêm cho chủ T sau đó là mọi người, cứ như chẳng cần để ý đến lam của mình, thế là...

Đợi đến lúc lượng HP của Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn rơi xuống mức báo động, màn hình bắt đầu đỏ lên mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn màn hình của Từ Minh ngồi bên cạnh, đường xanh của ‘Người Ta Là Bé Loli’ rỗng tuếch, Trương Bác Văn lập tức giận dữ nói: “Đệch mợ -“. Mắng xong, Bé Ngốc Nghếch quang vinh ngã xuống đất...

15. Chương 15

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

Bởi vì lúc ấy cậu vô cùng tin tưởng Từ Minh nên hoàn toàn không để ý thanh trạng thái của ‘Người Ta Là Bé Loli’, đương nhiên cũng không biết nàng đã không còn lam, nói thật, đây cũng là sai lầm của cậu... Bình thường cậu sẽ không ngu xuẩn như vậy! [thật không?]

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: xin lỗi xin lỗi QAQ, tui không biết thì ra dùng hết làm rồi thì tui không phóng được kỹ năng nữa...

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: ...

Mọi người: “...”

Là thằng ngu cũng nhìn ra được Từ Minh cố ý... Dù sao với kinh nghiệm chơi nhiều game như vậy của Từ Minh, không thể có chuyện đến lam cũng không biết.

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: bán manh đánh xấu hổ!

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ... Ông thật... hèn hạ...

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ...

Ngồi bên cạnh Trương Bác Văn, Từ Minh cười như điên vỗ lưng Trương Bác Văn bôm bốp, không hề xấu hổ vì mình vừa phạm sai lầm mà còn nói: “Ông bảo câu nói vừa rồi nếu nói với một acc nam không biết tui thì hắn sẽ tha thứ cho tui không?”

Trương Bác Văn: “... Có thể... Nhưng hiện ở đây chỉ có mấy người chúng ta đều biết rõ! Ông giả vờ cái gì hả!”

Từ Minh nháy nháy mắt: “Nói kiểu khác thì quá nhàm chán...”

Trương Bác Văn: “...” Chỉ vì nhàm chán mà để Bé Ngọc Nghéch nhà mình cạp đất một lần QAQ, Từ Minh, tui hận ông... T0T

Nhìn boss sau khi kéo thoát, Trương Bác Văn vô lực... (kéo thoát: kéo boss đến khu vực không chiến đấu, lúc này boss sẽ bỏ qua người chơi đứng trước mặt mình, không tiếp tục công kích mà trở về chỗ cũ, cũng hồi đầy máu chờ người chơi tiếp theo đến)

Thấy Bé Ngọc Nghéch chậm chạp không tiến lên, Người Ta Là Bé Loli của Từ Minh nhích lại gần, một hàng chữ xuất hiện trên đỉnh đầu nàng.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: đại ca ca, anh không đánh à? Có phải vừa rồi em quá ngốc khiến đại ca ca tức giận?

đội ngũ Bé Ngọc Nghéch: ...

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: ọe —

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: ọe — Từ Minh ông bao tuổi rồi? Còn dùng cái giọng này nói chuyện, nói với bọn tui như vậy ông vui lắm hả!

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ha ha ha ha ha ha, nhìn ID acc của tui đi, Người. Ta. Là. Bé. Loli! Ha ha, đã nói mình là bé loli rồi thì tại sao không thể giả bộ nói chuyện như bé loli?

đội ngũ Bé Ngọc Nghéch: ... Ông thắng, ta phải đánh rồi, lần này đừng để sai lầm như lần trước, tui không muốn đánh lại lần nữa... Dù sao boss lão nhất của bàn tơ động chỉ cần DPS không OT, sữa đầy đủ sẽ không phải chết...

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: yên tâm đi! Lần này tuyệt đối sẽ không để ông chết thảm dưới chân boss!

Trương Bác Văn lườm Từ Minh ngồi cạnh mình, im lặng, cũng không nghĩ xem mình như thế là do ai hại!

Lúc đánh lần nữa, vì Từ Minh đã cam đoan nên sử dụng lam rất hợp lý, thủ pháo cũng rất lợi hại, gần như máu Bé Ngọc Nghéch vừa mất thì sữa của Người Ta Là Bé Loli liền bơm vào.

Điều này khiến Bé Ngọc Nghéch yên tâm, nhìn ý thức cùng thủ pháp này của cậu ta, bọn cậu hoàn toàn có thể khiêu chiến phó bản cấp cao hơn!

Song... Lão nhất với trò chơi này cho tới giờ đều là món khai vị, cho nên có thể trực tiếp vượt cấp tiến công phó bản 45 cấp hay không, còn phải xem boss kế tiếp...

Bàn tơ động có ba boss, con sau lợi hại hơn con trước, con sau cũng biến thái hơn con trước, mà sau ba boss có vẻ bình thường chút chút này thì còn một boss lớn ẩn cuối cùng, đó chính là mỹ nhân nhện có thể biến hình người kia... Đương nhiên, trước mắt còn chưa có người chơi nào có thể đánh bại được cô ta, nghe nói, nếu đánh bại được con nhện hình người này thì sẽ có nhiệm vụ ẩn... Nghĩ tới đây, khóe miệng Trương Bác Văn giật một cái, lập tức vút ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Trò chơi này cũng không thiếu người chơi muốn nhận được nhiệm vụ ẩn này, cho nên vượt cấp đến xoát phó bản này rất nhiều. Nhưng đến giờ vẫn chưa nghe thấy có ai đánh bại được, huống chi là kẻ tay tàn dẫn theo bốn acc nhỏ như cậu?

16. Chương 16

Đến lúc boss lão nhất cuối cùng bị mấy người Bé Ngọc Nghéch mài từ từ đến chết, nó cho đám Bé Ngọc Nghéch ngoài một bộ hộ giáp thì không còn gì hết, điều này làm mọi người cùng gào lên đen quá! Bởi vì bình thường boss đều cho ra ít nhất là ba trang bị...

Mọi người vừa thấy boss ngã xuống bèn lập tức lao vào Người Ta Là Bé Loli.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: khụ khụ khụ, không phải là... tay tiện... sờ soạn tí chút thôi sao, thật đáng ghét

~~ đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: mấy cái đường gợn sóng mắt hồn này... Nhìn thật. Muốn ăn đòn mà...

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: sau này chúng ta trông nó! Nhất định không được để cho nó đến gần boss!

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: đây chỉ là ngoài ý muốn thôi mà!!!! Không thể vì một lần sai lầm mà đã quyết định kết quả á!!

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: ví dụ ông giết một người, ông sẽ nói với cảnh sát là không thể vì một lần sai lầm mà phán mình vào tù à?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ...

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: ...

đội ngũ Tiện Nhất Thiên Hạ: ...

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: cmn, làm gì nghiêm trọng như vậy!!!

đội ngũ Tiện Nhất Thiên Hạ: với những người lần đầu tiên vào phó bản đánh boss, lần đầu tiên sờ trang bị mà nói... Rất nghiêm trọng!

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: QAQ

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: kỳ thật... Trang bị tui làm được... so ra thuộc tính tốt hơn nhiều, hơn nữa trong thiết lập của hệ thống, quần áo tự mình tạo ra đẹp hơn rất nhiều, so ra còn vượt qua đồ thời trang trong game... Mà luyện thợ may tuy nhiều nhưng làm quần áo có tỷ lệ thành công hoặc thất bại... Tất cả quần áo mà thợ may làm ra đều rất hot, rất được các em gái cùng một số chàng trai hoan nghênh, giá bán cũng rất đắt... Máy ông hoàn toàn không cần để ý trang bị mà boss rơi ra...

Mọi người: “...”

đội ngũ Tiện Nhất Thiên Hạ: đệt, hóa ra bộ quần áo tui mặc trên người lại nhiều tiền như vậy!

Từ Minh giật giật khoe miệng: “Nhìn không ra thằng em ông chơi cũng không tệ nhỉ! Quần áo trên người bọn tui bây giờ cũng đều là ông làm ra, chẳng đau lòng chút nào. Làm người tốt thì làm đến cùng, quần áo sau này vẫn như cũ do ông bao hết!”

Trương Bác Văn: “...”

Kỳ thật Trương Bác Văn làm quần áo cũng không phải do vận khí cậu tốt, chưa từng thất bại cái nào hoặc là tỉ lệ thất bại thấp, mà là... cậu tiến đoàn đánh phó bản sờ trang bị, nếu ra thứ tốt đoàn trưởng sẽ phát tiền lương cho cậu, mà cậu sờ trang bị lại chẳng bao giờ cần lo lắng. Vậy nên cứ thế, cậu tích góp được một số tiền không ít, mà gần đây thần kinh cậu không ổn định, những việc cần dùng tiền không hề cân nhắc, tiêu tiền như nước đã quen. Máy bộ quần áo thôi mà, không đi mua mà dứt khoát tự mình làm, thuận tiện còn tăng thêm độ thuần thục thợ may.

Nhưng quần áo càng cao cấp, cần nguyên liệu càng quý, trở mắt nhìn túi tiền của mình giảm đi từng chút, người làm bằng sắt cũng không chịu được á!

Thế là, Trương Bác Văn vừa bình tĩnh đánh quái vừa nói: “Tui đã nuôi các ông lớn thế này, cũng đã đến lúc các ông nuôi gia đình rồi...”

Mọi người: “...”

Trương Bác Văn bắt đầu phổ cập giáo dục: “Kỳ thật trò chơi này phương pháp kiếm tiền rất nhiều, thợ may là một cái, chế được là một cái, chế tạo là một cái, nấu nướng cũng là một cái. Mỗi người chơi có thể học hai loại kỹ năng sinh hoạt, thích thì học thợ may, không thì học hái dâu, học chế được, học thảo dược học, học chế tạo, học đào quặng, học nấu nướng, học lột da... Nói cách khác, đến cửa hàng mua nguyên liệu, như vậy quá thua lỗ...”

“À...” Từ Minh gật đầu, bắt đầu cùng mấy người trong {kênh đội ngũ} thương lượng xem nên học kỹ năng sinh hoạt gì, xem xét số người cùng sở thích của bọn họ, cuối cùng xác định: thợ may của Trương Bác Văn thì để Trương Bác Văn tiếp tục luyện đi; Tiệp Nhất Thiên Hạ học chế tạo; Hành Mặc Chỉ Thủy học song hái, tức thảo dược học cùng đào quặng, hái được cũng không cần kỹ năng sinh hoạt, ngược lại trực tiếp bán cho cửa hàng; còn Từ Minh học chế được; đến đây nào, anh zai học nấu nướng.

17. Chương 17

Song bây giờ thứ cần họ chú ý không phải lựa chọn chức nghiệp sinh hoạt, mà là vô số nhện con bày ở trước mắt.

Từ Minh điều khiển Người Ta Là Bé Loli lặng lẽ lùi ra sau một bước, Trương Bác Văn lập tức chỉ tiếc rên sát không thành thép: “Không phải là mấy con nhện thôi sao? Đàn ông đàn anh còn sợ thứ này?” Nói xong, xách trường thương lao vào trong đồng nhện.

Chẳng mấy chốc, Trương Bác Văn kêu thảm thiết trong quán net.

Từ Minh: “...”

Từ Minh rụt người lại, làm ra vẻ ‘Tui không biết người này, mấy người đừng nhìn tui nữa’.

Trương Bác Văn kẹt trong đồng nhện không thể ra được, chỉ đành trơ mắt nhìn máu của mình giảm dần, mà Từ Minh sợ bé loli nhà mình OT nên thêm huyết tương đối ít, nhưng dù sao cũng giảm bớt bi kịch này.

Trương Bác Văn bắt đầu tìm kiếm giúp đỡ, cậu mở danh sách hảo hữu.

Ủm... Đây là đoàn trưởng, đây cũng là đoàn trưởng... Đây vẫn là đoàn trưởng, đây là vì trang bị mà thêm mình hảo hữu... Đây... Đệt, đều không quen!

Cuối cùng, Trương Bác Văn thảm rơi lệ đầy mặt mặt cho đại thần Bạch Cảnh Tịch.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đại thần, có thể đến giúp một việc không?

Gần như ngay lập tức, cửa sổ trò chơi liền xuất hiện thông báo Bạch Cảnh Tịch xin gia nhập đội ngũ.

Trương Bác Văn hớn hở chọn xác nhận.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: đại thần! Mau tới bàn tư động!

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: ừm, đừng nói chuyện.

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: ...

Tầm ba phút sau, vì Bé Ngốc Nghếch thỉnh thoảng cản được, lại thêm tốc độ tăng máu gần như không đáng kể của Người Ta Là Bé Loli, vậy mà cũng kiên trì được tới lúc Bạch Cảnh Tịch đến. Thân là người của môn phái ẩn Ngự Kiếm Sơn Trang, lực công kích của Bạch Cảnh Tịch đương nhiên không thể khinh thường, chỉ thấy một kỹ năng quần công Vạn Kiếm Quy Tông quăng ra, vô số nhện con liền quay ra công kích Bạch Cảnh Tịch.

Chức nghiệp tướng quân của Bé Ngốc Nghếch là một chức nghiệp công kích đơn thể, gần như một kỹ năng quần công cũng không có, mà dù có công kích cũng thấp làm người ta tức lộn ruột, vậy nên mới không thể giải quyết nhiều nhện như vậy trong thời gian ngắn. Mà Ngự Kiếm Sơn Trang gần như là bỏ khuyết cho tướng quân, ngoài ba kỹ năng công kích đơn cao cấp thì toàn bộ đều là công kích quần thể.

Chỉ lát sau một đám nhện đã bị dọn sạch sẽ.

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: đại thần anh thật lợi hại! () ~

Trương Bác Văn quay đầu, Từ Minh lập tức nói: “Tui không có quyền rũ hân!”

Trương Bác Văn giật giật khoe miệng: “Bây giờ quyền rũ đi, không sao hết.”

Từ Minh ngẩn người: “Lúc đầu không phải ông thích người kia à? Sao giờ lại không thích rồi?”

Trương Bác Văn bực bội hỏi: “Ai bảo ông là tui thích hẳn hả?”

Từ Minh đáp: “Không ai, tự mình đoán mò đấy, dù sao lúc trước ông nói thẳng với tui đại thần này là của ông, Hại tui lúc ấy còn tưởng... Ông là đồng tính.”

Trương Bác Văn: “...”

Từ từ...

Trương Bác Văn run run khoe miệng: “Chẳng lẽ cậu là...”

Từ Minh cười cười, hạ giọng nói: “Kỳ thật tui là đồng tính, mấy đứa trong phòng cũng vậy, bọn tui đều là. Không biết thế nào mà lúc phân phòng ký túc xá bọn tui lại ở cùng nhau, quả thực cũng là duyên phận, kết quả có lần uống say lỡ miệng, thế là mọi người liền biết tính hướng của đôi phương. Lúc trước ông nói đại thần là của ông, tui còn tưởng ông cũng thế, nhưng sau đấy nhìn nét mặt ông lại thấy không giống lắm liền đổi giọng nói mình lừa gạt trang bị... Song sau đấy thương lượng sơ sơ với mấy đứa cùng phòng, ngẫm lại cũng không sao hết, dù sao cũng không phải đồng tính... Tất cả đều loạn cả lên, ông cứ suy nghĩ đi, nếu như đồng ý kết bạn với mấy người bọn tui thì chúng ta tiếp tục chơi cùng nhau, còn nếu như không muốn thì quên đi.”

Tiếp đó là một khoảng lặng thình.

Một lát sau, Trương Bác Văn đột nhiên nhỏ giọng nói: “Tui quả thực là đồng tính, nhưng gần đây có bạn trai...”

18. Chương 18

Từ Minh gào lên: “Đệt, sao ông có thể yêu đương trước anh em bọn tui! Kéo ra ngoài chém!”

Trương Bác Văn: “...”

Từ Minh lại hỏi: “Người kia đáng tin không? Lai lịch có trong sạch không? Đối với ông có tốt không? Nếu không đáng tin, hoặc không tốt với ông thì thôi ngay, dù sao tui thấy ông cũng không giống như muốn chơi đùa. Hơn nữa... Nhớ đâu ông hết lòng mà lại bị người phụ thì biết làm sao? Cho nên tìm đối tượng yêu đương, nhất định phải thận trọng!”

Khóe miệng Trương Bác Văn giật giật hai cái, giả vờ như mình không nghe thấy.

Mà vì Trương Bác Văn luôn mở mạch tự do nên mấy người trong YY cũng nghe được chuyện bọn cậu nói, chỉ là không rõ lắm mà thôi. Tất cả mọi người im lặng một thoáng rồi mới lại bắt đầu hi hi ha ha, chỉ có điều đều tránh đề tài này.

Có lẽ đối với những người bình thường, có quan hệ với đồng tính, chỉ cần không quan hệ với người quen biết họ thì cũng không phải chuyện đáng lo gì, ngược lại sẽ trở thành đề tài nói chuyện vui đùa của họ. Nhưng với đồng tính thì lại không giống, trong cuộc sống bọn họ phải chịu đựng ánh mắt xói mói xung quanh, cùng với chỉ trích không có thiện ý, vậy nên bình thường họ đều rất miễn cảm. Dù trên mặt biểu hiện bất cần, ví dụ như mấy người Từ Minh cười đùa vô tư, nhưng thực chất bên trong loại cảm giác khác biệt với người bình thường vẫn tồn tại như cũ.

Đây là dấu vết bọn họ vĩnh viễn không xóa được.

đội ngũ Đền Đây Nào, Anh Zai: nói thật, tui cũng không mấy tin tưởng trình độ chiến đấu của Bé Ngốc Nghếch, hơn nữa so ra vẫn là tốc độ của đại thần nhanh hơn! Cho nên tiểu quái sau này, cầu ôm đùi đại thần!

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: ừm.

đội ngũ Đền Đây Nào, Anh Zai: phụt — lần đầu tiên đại thần đáp lại lời tui!

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: đừng ngốc thế, là trước kia ông không nói chuyện nhiều với đại thần.

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: ... ừm.

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: ... Cho nên sự thật là như vậy sao?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: chính thế!

đội ngũ Đến Đây Nào, Anh Zai: ... (_)

Trong lúc mọi người cười cười nói nói, boss thứ hai cũng đã xuất hiện, song đã có vị thần có thể đơn xoát tất cả các phó bản Bạch Cảnh Tịch này! Boss đương nhiên chẳng là cái đĩnh, chỉ là boss này có kỹ năng quần công, có đôi khi sẽ lan đến mấy người còn lại, mà người chơi chết sẽ không lấy được kinh nghiệm nên bọn cậu chỉ có thể kéo thoát boss rồi lại đến lần nữa.

Cứ như vậy, ba boss của bàn tơ động đều dễ dàng qua cửa, song khác với boss đầu tiên là trang bị sau đó đều do Bé Ngốc Nghếch động vào.

Còn Người Ta Là Bé Loli... Cậu ta đang tám chuyện với một đám người nghèo không cho cậu ta sờ trang bị.

Hai boss cho ra trang bị có một bộ trang bị của vú em, ba trang bị thêm nội công cùng phá phòng thủ, hai bộ trang bị công kích ngoại công, còn có một bộ là T trang dùng cho tướng quân. Bé Ngốc Nghếch đương nhiên không dùng đến, thế là tùy tiện ném cho một người để họ mang đi nghiên cứu làm thợ may cùng chế tạo.

Những trang bị khác đều phân phối cho từng chức nghiệp xong thì bọn cậu ra phó bản. Sau khi trang bị lại thì tiếp tục cấp tốc vào bàn tơ động, cứ chà qua chà lại ba lượt như vậy, level của mấy người đã tăng lên rõ rệt.

Nhìn thanh kinh nghiệm của mình, Từ Minh cười nói: “Cấp bậc của bọn tui cũng sắp vượt qua bọn ông rồi, xem ra trò chơi này cũng không khó cày level.”

Trương Bác Văn không nhịn được liếc mắt: “Người cấp bậc như tui vào bàn tơ động đều phải suy nghĩ trước sau, cũng đã chuẩn bị tinh thần bị diệt đoàn n lần, đừng nói năm đó tất cả người chơi đều cùng cấp như ông. Khi đó, ai dám tới đây cày phó bản? Đây không phải muốn chết sao? Hơn nữa, trò chơi này chết một lần sẽ mất 6% kinh nghiệm đấy, dù ông lúc ấy kinh nghiệm là 0% cũng không thể may mắn thoát khỏi, ông biết sẽ thế nào không? Sẽ rút cấp! Cho nên, ai mà chịu chui đầu vào nguy hiểm đó? Nói không chừng mất nhiều hơn được.”

Từ Minh nhún vai: “Được rồi, nhưng cũng phải nói, trong khoảng thời gian này các ông không cần thăng cấp sao? Tui thấy bảng xếp hạng cấp bậc đã có mấy người sắp vượt qua Bạch đại thần rồi.”

Trương Bác Văn có hơi chần chừ, nhìn bóng dáng hoa lệ đang đi tuốt ở phía trước dọn tiểu quái, lắc đầu: “Không cần, trước kéo mấy ông đã, sau đó bọn mình có thể cùng nhau đánh phó bản, còn lại thì nói sau.”

Nghe vậy, Từ Minh lập tức cười tươi roi rói: “Tui biết ngay người anh em ông đáng tin mà! Bạn thân!”

Trương Bác Văn cười cười không nói.

19. Chương 19

Chơi thêm một lát Trương Bác Văn lại thấy chột dạ, không nhịn được thoáng nhìn đồng hồ trong máy tính phát hiện đã hơn chín giờ, bèn chào mấy người Từ Minh đang học tập kỹ năng sinh hoạt về nhà.

Cậu cứ đĩnh ninh về nhà sẽ thấy Vương Cảnh Ngôn đang chờ mình, cùng lắm thì đèn phòng khách cũng sẽ sáng chứ? Nhưng sau đó, cậu phát hiện mình quá ngây thơ rồi.

– trong phòng tối om, không hề có một tiếng động, dường như không có người ở vậy.

Tình huống quái quỷ gì vậy?

Trương Bác Văn nhìn căn phòng tối như mực, nhỏ giọng gọi vào: “Vương Cảnh Ngôn? Anh ở đâu? Ngủ rồi à?”

Bốn phía im ắng, Trương Bác Văn không rõ trong lòng mình có cảm giác gì.

Một mặt, cậu vì Vương Cảnh Ngôn không chờ mình mà thấy may mắn, mặt khác, cậu lại vì Vương Cảnh Ngôn không chờ mình mà thấy tức giận...

Thế là thế quái nào vậy?

Trương Bác Văn lắc đầu không khỏi chế nhạo mình, đàn ông đàn ông chi li cái mông gì? Có thể lấy làm cơm ăn không? Còn không bằng tắm rửa sớm rồi đi ngủ.

Nghĩ vậy Trương Bác Văn mở đèn phòng khách, lập tức cậu lại sững sờ.

Chỉ thấy Vương Cảnh Ngôn lúc này đang cuộn mình ngủ trên salon phòng khách, mày nhíu lại. Trên bàn trà trước sofa, một bàn thức ăn ngon đều đã nguội.

Mình... Hình như hơn chín giờ đã về rồi mà? Không phải mười một giờ hoặc rạng sáng á? Thế nào mà... Sự thật lại máu chó y như phim truyền hình suốt suốt vậy? Lại còn xuất hiện cảnh tượng kiểu này, nhưng càng máu chó là, Trương Bác Văn lại cảm thấy mình bị cảm động...

Nói thật, ngoài cha mẹ gần như chưa có ai đối xử với cậu như vậy... Im lặng ngồi xuống cạnh Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn cầm đũa ăn hai miếng cơm rồi mới khẽ lay Vương Cảnh Ngôn.

“Em... về rồi à?” Vương Cảnh Ngôn mơ mơ màng màng hỏi, dụi dụi mắt rồi mới ngồi dậy ôm lấy Trương Bác Văn vào ngực, từ đằng sau dúi đầu vào hõm vai Trương Bác Văn. Một loạt động tác này quá tự nhiên, tự nhiên đến mức làm Trương Bác Văn cảm thấy hoảng hốt.

“Đợi lâu chưa?” Trương Bác Văn không nhận được hỏi.

“Không rõ... Mấy giờ rồi?”

“Gần mười giờ.”

“À, vậy thì không lâu, mới năm giờ thôi.”

Trương Bác Văn giật giật khóe miệng, năm tiếng đồng hồ mà còn không lâu? Năm đó Trương Bác Văn cũng đã ném mùi đợi người, phải nói là sống một ngày bằng một năm...

Nhớ ra lúc trước mình nói với Từ Minh chuyện có bạn trai, Trương Bác Văn thở dài vuốt tóc Vương Cảnh Ngôn: “Số điện thoại của anh là bao nhiêu? Sau này tôi có việc không về nhà ăn cơm sẽ báo trước cho anh.”

Wương Cảnh Ngôn ngẩn người, sau đó mới ấp úng nói: “Anh không có điện thoại.”

Trương Bác Văn câm nín, nhìn Vương Cảnh Ngôn khó tin, nhưng về mặt Vương Cảnh Ngôn thoát nhìn không giống nói dối, chỉ có thể bất lực nhìn trời: “... Anh rút cuộc nhập cư trái phép từ hành tinh nào vậy anh giai.”

Wương Cảnh Ngôn cười toét: “Từ hành tinh Namek thân yêu ạ, anh có thể là người ngoài hành tinh duy nhất đến từ Namek trên địa cầu, còn quý hiếm hơn cả gấu trúc, thế nào, có muốn nâng niu anh không?”

Trương Bác Văn cười huých Vương Cảnh Ngôn một cái: “Nhảm chết anh.”

Hai người cười đùa một lát Vương Cảnh Ngôn mới hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Trương Bác Văn mấp máy môi: “Ăn rồi, nhưng không ngại ăn thêm chút nữa...”

Wương Cảnh Ngôn toét miệng cười, dường như rất vui vẻ hôn chụt một cái lên trán Trương Bác Văn, sau đó mới đứng dậy đi hâm đồ ăn. Sau khi vào bếp anh lại đột nhiên nghiêm mặt nói: “Hôm nay nhân lúc em không ở nhà anh đã gọi bạn đến, cố gắng trong một ngày đã lắp xong máy tính, em muốn nhìn thử không?”

Mắt Trương Bác Văn lập tức lóe sáng: “Tuyệt!”

Trời biết mấy ngày này không có máy tính cậu sống khổ thế nào.

Máy tính lắp xong để trong phòng ngủ Trương Bác Văn, cậu ngồi trên ghế mở máy, có hơi kích động nhìn máy tính trước mặt.

Bề ngoài chiếc máy tính này rất bình thường, thoát nhìn không có chỗ nào đặc biệt, sau khi khởi động cũng vậy. Trương Bác Văn hơi chần chừ rồi mới click biểu tượng website, đăng nhập diễn đàn game mình hay vào, nhìn một hồi phát hiện tốc độ đường truyền khá ổn.

“Có được không?” Vương Cảnh Ngôn hâm nóng thức ăn xong xuất hiện trong phòng ngủ, anh cúi người khẽ cất giọng bên tai Trương Bác Văn, rất dịu dàng. Trương Bác Văn quay đầu, không ngờ Vương Cảnh Ngôn dựa vào mình quá gần, vậy là vừa nghiêng đầu liền hôn lên mặt Vương Cảnh Ngôn.

Trương Bác Văn lập tức đỏ mặt, lắp bắp đẩy Vương Cảnh Ngôn ra: “Anh đứng gần tôi vậy làm gì?”

Wương Cảnh Ngôn cười nói: “Vì thích ăn đậu hủ của em.” Nói xong liền cắn lấy môi Trương Bác Văn.

Lần này Vương Cảnh Ngôn hôn như chuồn chuồn lướt nước, chỉ thoáng qua đã rời đi, đến đầu lưỡi cũng không đẩy vào. Trương Bác Văn cũng không quá bài xích việc này, hơn nữa người ta đã lắp máy tính cho mình – dù máy tính là do hắn đập... Nhưng lại biết nấu cơm, mình không về nhà vẫn ngồi ghế đợi mình đến mức ngủ gật... Mà dù ngoài miệng Trương Bác Văn không nói, nhưng trong lòng cậu kỳ thật cũng coi như chấp nhận Vương Cảnh Ngôn là bạn trai của mình rồi...

Dù sao bạn trai tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng chưa chắc đã tìm được!

20. Chương 20

Chuyện đầu tiên Trương Bác Văn làm là download game Thịnh Thế về máy, đương nhiên cậu vẫn chưa dám sửa tầm lần nữa đồng GV trên máy tính cũ. Đơn giản là bây giờ gần như mỗi phút mỗi giây Vương Cảnh Ngôn đều dính vào người cậu. Lúc đi học thì không sao, thời gian còn lại thì dính còn hơn keo dính chuột! Vương Cảnh Ngôn một tác không rời! Quả thực sắp cùng Trương Bác Văn tiến hóa thành trẻ sinh đôi liền thân.

Cho nên cậu đương nhiên không thể làm những việc mình thích trước đây, điều này dẫn đến số giấy vệ sinh cậu dùng một tháng giảm mạnh. Mà muốn cậu trước mặt Vương Cảnh Ngôn xem GV thủ dâm... Thôi đi ngủ cho nhanh.

...

Thời gian cứ thế nghiêng ngả đi qua.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dạy dỗ của Trương Bác Văn cùng đại thần, chênh lệch cấp bậc của mấy người ngày càng nhỏ, rất nhanh bọn họ đã có thể cùng đánh phó bản rồi.

Trương Bác Văn tỏ vẻ không áp lực, cậu không thể dùng thợ may làm trang bị cho bọn Từ Minh, còn không thể lấy được sao? Hơn nữa điểm trang bị trong game Thịnh Thế đều dựa vào sáo lộ, đầu tiên là ở phó bản nhỏ sáu người nâng điểm trang bị lên 1500, sau đó mới đi phó bản mười hai người nâng lên 2000, lại liên tục đánh phó bản 25 người cho đến khi điểm trang bị được 3000, giai đoạn này bạn đã thành thần rồi.

Cả quá trình này, nói khó thì khó, mà nói dễ cũng dễ.

Song theo level càng cao, địa đồ mới mở rộng, độ khó của phó bản cũng càng ngày càng tăng, đến lúc đó điểm trang bị cũng phải tăng lên lần nữa.

Đội sau khi bốn người Từ Minh cùng thăng cấp đến 50 cấp, Trương Bác Văn lập tức gọi Bạch đại thần, mọi người cùng vào phó bản nhỏ sáu người.

Bởi Bạch đại thần chỉ chú trọng tới thăng cấp mà hoàn toàn mặc kệ chuyện trang bị, nên lần xoát bản này ngoài trang bị tướng quân thì thứ còn lại đều hữu dụng. Nếu lấy được trang bị của phái Ngự Kiếm Sơn Trang thì cũng coi như báo đáp anh ta được phần nào.

Môn phái ẩn trong Thịnh Thế gồm ba cái, một là Ngự Kiếm Sơn Trang, chính là môn phái của Bạch đại thần; một là Ngũ Độc, có thể tùy ý dùng cổ, song trước mắt vẫn chưa có người gặp được môn phái kia; cuối cùng là Đường Môn, tùy ý dùng độc. Nghe nói người gia nhập Đường Môn rất nhiều, nhưng bình thường họ không dễ dàng dùng tuyệt kỹ mà ẩn mình trong số đông người chơi, chỉ ngẫu nhiên có một hai người vì khoe khoang mới nói với người khác mình là đệ tử của môn phái ẩn Đường Môn.

Người chơi thuộc môn phái ẩn dù có ưu thế nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng. Ví dụ như ba môn phái này tuy công kích cực cao nhưng đều là da giòn, nếu chính diện nghênh địch không tránh không né, mà đối phương lại tiếp được mấy chiêu lớn của bọn họ, như vậy hiệp tiếp theo sẽ bị đánh gục.

Trương Bác Văn trước khi chơi Thịnh Thế cũng từng mơ ước đến môn phái ẩn, nhưng cậu hiểu, với vận khí của mình thì tốt nhất là thôi đi.

Phó bản nhỏ sáu người vốn một ngày chỉ có một CD, tức là mỗi ngày chỉ có thể xoát một lần, phó bản nhỏ mười hai người thì ba ngày một CD, phó bản lớn 25 người thì thứ hai một CD, mỗi thứ hai lại thiết lập lại phó bản.

Bởi thời gian CD, hơn nữa trang bị boss rơi ra là ngẫu nhiên nên mới làm điểm trang bị của mọi người không tăng nhanh.

Xoát hết phó bản nhỏ sáu người, sáu người vội vàng vàng chạy đi xoát mười người, Bé Ngọc Nghé T, Bạch đại thần DPS, Người Ta Là Bé Loli sữa, mấy người còn lại ngẫu nhiên làm DPS, nói chung cũng xoát rất nhanh.

Chẳng mấy chốc phó bản đã xoát xong, nhìn thời gian trên máy tính thì đã hơn tám giờ, Trương Bác Văn gấp dài. Kỳ thật hôm nay cậu cũng không làm gì, nhưng lại cảm thấy mệt mỏi khó hiểu, Trương Bác Văn đứng dậy đuổi cái lưng mỏi nhừ, im lặng một lát đột nhiên gào lên: “Vương Cảnh Ngôn —”

Phòng bên cạnh lạch cạch một hồi, sau đó một cái đầu ló ra từ khe cửa, Vương Cảnh Ngôn nhìn Trương Bác Văn hỏi: “Sao thế?”

Trương Bác Văn sờ bụng: “Tôi thấy hơi đói.”

Bây giờ là buổi tối, hai tiếng trước bọn cậu mới vừa ăn tối xong, lúc đó Trương Bác Văn còn ăn được rất nhiều, không ngờ đến giờ lại đói...

Vương Cảnh Ngôn không nói gì chỉ khẽ gật đầu, rất tự giác vào bếp.

Trương Bác Văn cười hắc hắc, thấy vui vẻ vì được Vương Cảnh Ngôn cưng chiều, cậu ngồi xuống lần nữa lại phát hiện không biết từ lúc nào Bạch đại thần trong tiểu đội đã logout rồi.

đội ngũ Bé Ngọc Nghé: có chuyện gì vậy?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: Bạch đại thần nói anh ấy có chút việc, out trước.

đội ngũ Bé Ngọc Nghé: ... À.

21. Chương 21

Với chuyện Bạch đại thần không nói một tiếng đã logout Trương Bác Văn cũng không nghĩ nhiều. Cậu cảm thấy, có lẽ Bạch đại thần phải đi nấu cơm cho bạn gái anh ta, cũng như Vương Cảnh Ngôn đang làm. Nghĩ đến đây Trương Bác Văn thấy trong lòng mình hạnh phúc, còn không nhịn được cho trí tưởng tượng bay cao bay xa về tương lai tốt đẹp của mình, rồi mới hí hửng nói với Từ Minh: tui đi chơi với chồng. Sau đó liền logout.

Tổ bốn người ở ký túc xá vẫn đang online trợn mắt há mồm, đồng loạt gào lên: đây là yêu đương thắm thiết trong truyền thuyết ah yêu đương thắm thiết, những ngày độc thân của chúng ta khi nào mới kết thúc!

Song không muốn theo chân Trương Bác Văn, lại thêm chênh lệch cấp bậc giữa mấy người, tổ bốn người vẫn không logout mà tiếp tục càn cù vất vả thắng cấp đánh trang bị. Vì một tương lai có thể cùng chơi với Bé Ngọc Nghé và Bạch đại thần.

...

Trong bếp, Trương Bác Văn nhìn dáng vẻ hiền lành nấu cơm của Vương Cảnh Ngôn mà không khỏi chảy nước miếng.

Kỳ thật đến lúc này cậu đã nhìn Vương Cảnh Ngôn ngày càng thuận mắt, mà một người luôn có phần cơ khát như cậu khi nhìn mặt Vương Cảnh Ngôn cũng rục rịch dục vọng, chỉ là... Hai người mới biết nhau chưa được mấy ngày, hơn nữa lúc trước còn bảo sẽ không chủ động, giờ lại đổi ý... Có thể nào Trương Bác Văn cũng không bỏ được mặt mũi. Hết cách, Trương Bác Văn chỉ có thể lên lút YY vài cái trong lòng rồi mới chủ động vào bếp bưng cái bát lấy đôi đũa linh tinh.

“Không chờ được?” Mặt Vương Cảnh Ngôn thật dịu dàng, mà ánh mắt nhìn Trương Bác Văn lại vô cùng yêu chiều, hơn nữa lúc ấy trong đầu Trương Bác Văn đang nghĩ mấy thứ không lành mạnh, hiện giờ đột nhiên lại nghe thấy Vương Cảnh Ngôn hỏi mình có phải không chờ được không...

Trương Bác Văn nuốt nước miếng, mắt vẫn nhìn Vương Cảnh Ngôn: “Có một chút...”

“Đừng vội, ăn được ngay thôi.” Vương Cảnh Ngôn nói rồi múc trứng gà chưng hành ra nồi.

Trương Bác Văn nghiêng đầu nhìn vẻ mặt chính trực của Vương Cảnh Ngôn thoáng khó chịu, đồ đầu gối này, sao không biết nghĩ đến mấy chỗ giới hạn độ tuổi chứ! Nếu sau đây anh ta đột nhiên lao đến đẩy ngã mình, mình tuyệt đối sẽ không phản kháng! [này, cậu cho là ai cũng cơ khát giống mình à?]

Trương Bác Văn bắt mãi mãi bầm hai tiếng, hoàn toàn quên lúc trước là ai bắt Vương Cảnh Ngôn thề không chủ động chạm vào mình...a

Mặc dù chỉ là bữa ăn khuya nhưng cũng được Vương Cảnh Ngôn chuẩn bị như cơm chiều, Trương Bác Văn đang thấy khó hiểu lại nghe Vương Cảnh Ngôn nói, ngày mai em có lớp anh sợ không kịp nên chuẩn bị trước, đến lúc đó chỉ cần hâm nóng đồ ăn còn lại là được.

Trương Bác Văn (o), không hiểu sao Vương Cảnh Ngôn lại biết ngày mai mình có lớp.

Sáng mai quả thật Trương Bác Văn có lớp, nhưng với cậu có lớp hay không dường như cũng chẳng khác nhau cho lắm. Hơn nữa Từ Minh cùng lớp với mình, nếu không muốn đi bảo họ điểm danh giúp là được.

Cậu nghĩ như vậy và cũng nói như vậy, thế là không ngoài ý muốn bị Vương Cảnh Ngôn răn dạy cho một trận, gì mà học hành mới là quan trọng nhất, vì cuộc sống hạnh phúc sau này bây giờ em phải chuyên tâm học tập linh tinh lang tang.

Trương Bác Văn: “...” →__→ kỳ thật anh được mẹ tôi phái tới đây đôn đốc tôi học hành đúng không?

Vào đêm, hai người nằm trên giường.

Trương Bác Văn giả bộ ngủ xoay người ôm lấy Vương Cảnh Ngôn.

Thân thể cao to của người nào đó thoáng cứng đờ, rồi mới chậm rãi thả lỏng ôm lại Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn vì hấp dẫn người nào đó mà cố ý cởi sạch trơn, ngay cả quần lót cũng không mặc. Cảm thấy người cao to ôm lấy mình liền được voi đòi tiên gác cẳng chân trần trụi lên lưng Vương Cảnh Ngôn, về mặt ~()/~ hò hét trong lòng, đồ ngu! Mau đấy ngã tôi đè!

Không lâu sau, Vương Cảnh Ngôn bắt đầu ngáy khò khò biểu hiện anh đang ngủ say.

Trương Bác Văn: “...” -_-|| đồ ngu không hiểu phong tình...

22. Chương 22

Hôm sau, Trương Bác Văn đến trường chỉ để lại một mình Vương Cảnh Ngôn với đôi mắt gấu trúc im lặng ngẩn người, đột nhiên anh quay về phòng ngủ, nhìn giường rồi lại sờ lên nơi Trương Bác Văn đã từng nằm mà khẽ thở dài...

Kỳ thật đêm quá suýt nữa anh cũng không nhịn được...

Hơn nữa lấy thân phận của anh thì không cần ngủ, ngáy ngủ gì đó cũng chỉ là giả vờ... Song nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc sau này, anh vẫn nhịn. Dù sao nếu mình trực tiếp đánh lén, Trương Bác Văn có thể sẽ coi đây là lý do mà đuổi mình đi.

Đó là điều anh không muốn thấy. Tuy loáng thoáng cảm giác Trương Bác Văn có thể đã thích mình, nhưng Vương Cảnh Ngôn cho rằng cậu ấy còn cần thời gian, cũng cần một cơ hội, một cơ hội khiến Trương Bác Văn chấp nhận mình mà vĩnh viễn không đổi ý, mặc dù thân phận của mình đặc biệt...

...

Trương Bác Văn úp mặt lên bàn, đem chuyện đêm qua đã thêm mắm dặm muối kể với mấy người Từ Minh, cuối cùng tổng kết: “Ông nói tui đã chủ động đến thế rồi mà chồng tui còn không trực tiếp nhào đến, rốt cuộc anh ta có phải đàn ông không?”

Mọi người: “...”

Từ Minh cầm nín: “Anh ta có phải đàn ông không chẳng phải ông đã sờ rồi sao? Còn hỏi bọn tui làm chi?”

Trương Bác Văn ngượng ngùng: “Ai nói tui đã sờ?”

Từ Minh: “...”

Từ Minh bó tay nói: “Ông còn có thể ghê tởm hơn nữa không?”

Trương Bác Văn tỏ vẻ thành khẩn: “Đây là sự thật.” Cậu vừa cẩn thận nhớ lại, phát hiện hình như quả thật có chuyện như vậy, tuy nói cái thứ đó có tiến vào... Nhưng mà... Khụ khụ khụ, quả thật là chưa từng sờ.

Nhìn mặt Trương Bác Văn đồ lụng, Từ Minh hừ một tiếng quay đầu nghiêm túc nghe giảng, tỏ vẻ mình khinh thường nói chuyện với thằng nhóc nào đó yêu đương thắm thiết.

...

Trải qua cố gắng của đám người Từ Minh, không đến hai tuần cấp bậc của mọi người đã ngang nhau, mà Trương Bác Văn cũng có thể dẫn bọn họ đi đánh phỏ bản lớn linh tinh.

Thế là có một màn phía dưới này.

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: Bé Ngọc Nghéch, lần này đến lượt đoàn tôi chứ?

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: được, nhưng lần này tui có một điều kiện

~ mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: điều kiện gì? Chỉ cần tôi có thể thỏa mãn bạn.

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: đáng ghét, không cần thỏa mãn tui, tui đã có chồng rồi, anh chỉ cần mang theo bạn của tui cùng đánh là được rồi ~ đến lúc đó trang bị... Bọn tui sẽ không lấy.

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: ... Được, nhưng lại nói tiếp, bạn của bạn có bao nhiêu điểm trang bị?

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: tui đi hỏi đã.

hảo hữu Bé Ngọc Nghéch: các anh em, điểm trang bị của mấy ông bao nhiêu rồi?

hảo hữu Người Ta Là Bé Loli: tui đã 3650 rồi

~ hảo hữu Đến Đây Nào, Anh Zai: 3650 đã là gì, tui đã 3900 rồi! ()

hảo hữu Hành Mặc Chỉ Thủy: ừm... tôi 4200...

hảo hữu Người Ta Là Bé Loli: ... Chỉ Thủy mới là đàn ông “trần trính”.

hảo hữu Hành Mặc Chỉ Thủy: đáng ghét, kỳ thật người ta là em gái đó...

hảo hữu Bé Ngọc Nghéch: ...

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: lần này chỉ cần anh mang ba người là được, một người 3650, một người 3900. Còn một người 6200, thế đã được chưa?

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: được!! Sáu ngàn hai!! Cho dù bạn bảo tôi mang hai người ba nghìn kia tôi cũng nhận! Nhưng lại nói, người sáu ngàn hai mà bạn nói là Bạch đại thần trong truyền thuyết sao? Khẳng định là anh ta, tôi đã nói rồi, người bình thường sao mà có trình độ thao tác mạnh mẽ như vậy...

mặt bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: nói sai rồi, kỳ thật là 4200

mặt bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: ...

mặt [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: ...

Trương Bác Văn: "... Khụ khụ."

Tuy cảm thấy mình làm vậy có hơi xấu xa, nhưng Trương Bác Văn bày tỏ, nếu lúc nào đó mà trở nên phúc hậu, đó mới không phải mình...

Trương Bác Văn chống cằm bắt đầu nghĩ ngợi, vì sao đồ đầu gỗ Vương Cảnh Ngôn kia đến giờ vẫn không chạm vào mình? Điều này không khoa học! Dù sao lúc trước anh ta đã... Đã trực tiếp cưỡng mình mà!

Rửa xà tên đầu gỗ trong thềm lặng một lúc, Trương Bác Văn lại thở dài.

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, từ sau khi Trương Bác Văn cùng Vương Cảnh Ngôn bắt đầu hẹn hò, hai người chưa. Từng. Động phòng thêm lần nào!

Cảnh này khiến Trương Bác Văn cảm thấy rất xoắn xuýt...

23. Chương 23

Trương Bác Văn xoắn xuýt vò đầu bứt tai, suy nghĩ rất nhiều biện pháp cuối cùng quyết định, mình tốt nhất nên lên taobao đặt chút đồ tình thú dùng chơi... đi...

Trương Bác Văn nói: "Đồ tình thú có thể khiến người khác hứng thú là cái gì?"

Từ Minh: "Ừm... Thuốc kích thích?"

Trương Bác Văn: "..."

Từ Minh: "..."

Trương Bác Văn: "Không cần thứ đồ chơi loại này."

Từ Minh cười cười ra vẻ đã hiểu: "Tui hiểu rồi, không bằng ông... như vậy..." Từ Minh nói rồi ngoắc ngón tay, Trương Bác Văn lập tức nhào người qua, hai người thăm thì một hồi sau đó Trương Bác Văn vừa lòng về nhà.

Sau khi đặt hàng thứ mình muốn Trương Bác Văn thăm cười trộm trong lòng, cậu cũng không tin đến khi thứ này đến, Vương Cảnh Ngôn nhìn thấy mình như vậy còn không cương!

...

Hôm nhận được túi đồ mình đã đặt, Trương Bác Văn bị kích động đẩy Vương Cảnh Ngôn ra khỏi nhà: "Anh đi mua vài thứ linh tinh đi, chẳng hạn cá này gà này vân vân, tôi muốn ăn (- -)."

Vương Cảnh Ngôn nhìn mặt Trương Bác Văn, lập tức không nghi ngờ gì cầm ví ra ngoài.

Trương Bác Văn ngồi trên sofa thập thò một lúc để chờ Vương Cảnh Ngôn đột nhiên quay lại, rồi mới lập tức tí tớn chạy vào nhà tắm, trái chà chà, phải sát sát, còn đặc biệt chăm chút cho móng nhỏ của mình. Chờ đến lúc cậu thơm ngào ngạt bước ra phòng tắm thì Vương Cảnh Ngôn cũng đã về.

"Sao tự nhiên đi tắm giờ này?" Nhìn Trương Bác Văn mặt đỏ bừng bừng chỉ quần khăn tắm, Vương Cảnh Ngôn nhú mày.

"Không có gì, chỉ là tự nhiên muốn thôi." Trương Bác Văn khẽ liếc Vương Cảnh Ngôn một cái, sau đó đứng đĩnh đi về phòng mình.

Vương Cảnh Ngôn im lặng nhìn cửa phòng đóng chặt một lúc rồi lại tiếp tục nấu cơm.

mà bên kia, Trương Bác Văn dán vào cửa phòng thấy bên ngoài không có động tĩnh gì bèn thay quần áo tình thú mới mua. Nhìn bản thân trong gương đeo tai thỏ với cái đuôi ngắn tũn, cậu có hơi ngượng.

Mẹ nó, nếu đến nước này rồi mà Vương Cảnh Ngôn còn không nhào đến đê mình, vậy mình sẽ! Sẽ... chủ động yêu cầu ngay lúc ngủ là được _ .

Nhấp nhồm trên giường chừng mười phút, cơm chưa làm xong mà Vương Cảnh Ngôn cũng không đến gọi Trương Bác Văn, cuối cùng Trương Bác Văn không thể ngồi yên được nữa, dứt khoát mở máy tính vào diễn đàn game.

Bài post nghi ngờ vận khí của mình hồi trước đã không còn, dần dần thay thế bằng bài post hoài nghi Bé Ngốc Nghếch là thân thích của tầng quản lý cấp cao công ty game.

Trương Bác Văn đọc say sưa, cuối cùng không khỏi cảm thán, sức tưởng tượng của nhân loại quả thật rất phong phú.

“Tiểu Văn, ra ăn cơm.” Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn lập tức trả lời, căng thẳng đi ra cửa.

Giống như trong suy nghĩ, Vương Cảnh Ngôn đứng tại chỗ nhìn mình không nhúc nhích.

Trương Bác Văn khẽ ho một tiếng, mặt nghiêm túc ngồi xuống ghế.

“Chuyện gì vậy?” Vương Cảnh Ngôn chỉ chỉ tai thỏ trên đầu Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn tiếp tục nghiêm túc: “Bạn tặng, nói muốn để tôi đeo cho cậu ta xem, tôi thử trước.”

Wương Cảnh Ngôn híp mắt = =, ừ một tiếng rồi xoay người vào bếp bưng đồ ăn còn lại ra.

Mãi đến lúc ăn xong cơm chiều Vương Cảnh Ngôn vẫn không nhào đến, Trương Bác Văn run rẩy khoe miệng, chỉ có thể thâm gào thét tiên sư bố nhà nó.

24. Chương 24

Trương Bác Văn đeo tai thỏ với đuôi thỏ ra ra vào vào trong phòng khách một hồi nhưng thấy Vương Cảnh Ngôn vẫn ra vẻ đứng đắn, không hề có dáng vẻ động tình, cuối cùng không nhịn được thở phì phì bỏ về phòng.

Cậu cứ nghĩ rằng Vương Cảnh Ngôn sẽ vào hỏi mình làm sao vậy, ai biết lúc này lại vang lên tiếng Vương Cảnh Ngôn ngoài cửa: “Tiểu Văn, em không xem TV à?”

“Đếch ai thèm xem TV!” Trương Bác Văn gào.

“À.” Vương Cảnh Ngôn nhẹ nhàng đáp lại, sau còn nói, “Tiểu Văn, sau này nên bỏ thói quen tùy tiện chửi người khác đi...”

Cmn! Đầu Trương Bác Văn nóng lên, không nhịn được mà cũng không cần nhịn, lập tức dõ dằn hét lên: “Đồ khôn, bây giờ tôi không muốn nghe thấy giọng anh! Ngày mai anh lập tức cuốn gói cút đi cho tôi!”

Wương Cảnh Ngôn: “...” Anh vô tội quá chừng... Chỉ nói không muốn em chửi người khác thôi mà...

Trương Bác Văn hít hít thở thở, nhắm mắt vùi mặt vào chăn, trong đầu trống rỗng. Một lát sau, vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó bên giường mình lồm xuống.

Wương Cảnh Ngôn sờ sờ đầu Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn ở trong chăn: (o)

Wương Cảnh Ngôn khẽ thở dài, giúp Trương Bác Văn dẽm chăn: “Em đang tức giận cái gì vậy?”

Trương Bác Văn hơi xoay người né tay Vương Cảnh Ngôn, im lặng.

Kỳ thật điều này với Trương Bác Văn là một vấn đề rất khó trả lời. Cậu rất muốn trực tiếp hét vào mặt Vương Cảnh Ngôn rằng mình cố mãi mới hạ quyết tâm muốn quyến rũ anh ta, nhưng cuối cùng chuyện lại biến thành như vậy... Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như mình...

Còn chưa nói với Vương Cảnh Ngôn, cách ăn mặc này của mình thật ra là vì cái gì, chỉ nói là cho bạn xem...

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Bác Văn lại cảm thấy mình sai rồi, thế là cậu ho nhẹ hai tiếng, nghiêm trang hỏi: “Chúng ta bây giờ, xem như là quan hệ gì?”

Vương Cảnh Ngôn nhíu mày: “Đương nhiên là quan hệ người yêu.”

Trương Bác Văn nhận được đáp án mình muốn lập tức ngấm ngấm vui vẻ, rúc trong chăn trộm cười. Cậu cố không cho mình ra tiếng song bả vai lại giật giật liên hồi, như vậy thì dù có trùm chăn cũng sẽ bị nhìn ra. Cậu vội vàng điều chỉnh tâm tình đồng thời an ủi chính mình, dù sao lúc này Vương Cảnh Ngôn cũng không thấy vẻ mặt mình, mình chỉ giật chút chút thôi... Ừm! Thế là cậu bình tĩnh hỏi lại: “Thật không?”

Vương Cảnh Ngôn gật đầu, lại nghĩ ra Trương Bác Văn không nhìn thấy vội vàng trả lời: “Đúng, trong lòng anh vẫn luôn nghĩ như vậy, cũng không biết em nghĩ thế nào.”

Trương Bác Văn cười hắc hắc, cũng không quản cái gì là rụt rè hay không rụt rè, trực tiếp xốc chăn ôm lấy cổ Vương Cảnh Ngôn.

Vương Cảnh Ngôn lập tức vừa mừng vừa lo.

Trương Bác Văn cười hì hì nói: “Nếu ở cùng nhau, vậy không cho phép tìm người khác.” Lời này rõ ràng là thừa nhận tình cảm giữa mình và Vương Cảnh Ngôn. Vương Cảnh Ngôn gật đầu, yêu chiều sờ đầu Trương Bác Văn: “Đương nhiên, anh là người rất chung thủy.”

Trương Bác Văn nghe vậy chỉ cảm thấy cực kỳ vừa lòng, thế là cảm thấy mỹ mãn xuống giường, đeo tai lẫn đuôi thỏ đi tắm rửa.

Nhìn bóng Trương Bác Văn vào nhà tắm Vương Cảnh Ngôn khẽ cười, nhưng lại nhanh chóng cúi mặt. Anh nhớ tới thân phận của mình, không khỏi thở dài.

Tuy bước đầu tiên của cách mạng đã thắng lợi, nhưng sau đó bọn họ phải đối mặt, còn có khiêu chiến càng thêm nguy hiểm. Nếu Trương Bác Văn không chấp nhận thân phận của mình... Vương Cảnh Ngôn không khỏi cười khổ.

25. Chương 25

Khoảng thời gian sau đó, Trương Bác Văn vì phải thi nên tập trung học tập chăm chỉ, hơn nữa tình cảm với Vương Cảnh Ngôn phát triển, đã hai tuần rồi không vào game – điều này với Trương Bác Văn, quả là kỳ tích trong kỳ tích.

Trương Bác Văn đã lâu không log game hôm nay vào game thì phát hiện trò chơi đã update, mở cấp 80. Thế là Trương Bác Văn lập tức cảm nín.

Nhìn lại bảng cấp bậc, phát hiện cấp bậc của đa số mọi người vẫn dừng ở cấp 67, chỉ có khoảng mười mấy người lên tới 70. Hơn nữa 70 cũng vì số acc mãi cấp không đủ nên không có khai hoang. Thế là lập tức, Trương Bác Văn phẫn nộ rồi! Còn chưa tới 70 đã mở 80! Công ty game rốt cuộc nghĩ cái gì vậy!!!! Dựa theo tính toán bình thường của công ty game, tối thiểu cũng phải chín phần mười người chơi đều lên tới 70, hơn nữa mấy phó bản cỡ lớn cấp 70 cũng khai hoang thành công, trang bị của đại đa số đều tăng lên mới mở 80 chứ? Sao trò chơi này lại khác người như vậy, không làm như bình thường?

Cho dù Trương Bác Văn phẫn nộ thế nào, mở cấp 80 vẫn là mở, cậu cũng không có cách nào, cũng không thể bắt công ty game thu lại. Hơn nữa cậu cũng không có quyền lực ấy...

Bởi vì mở cấp 80 nên người đi phó bản lớn cấp 70 không nhiều, Trương Bác Văn cũng nghĩ như vậy. Nếu là cậu, chắc chắn khi lên tới cấp 70 phải tiếp tục đi làm nhiệm vụ, đến khi lên tới cấp 80 mới bắt đầu đánh phó bản.

Nghĩ vậy lại càng không hiểu công ty game đang nghĩ cái gì!

Nếu là thế vậy phó bản lớn cấp 70 chẳng phải đều bỏ hoang?

Hơn nữa, làm mọi người ngạc nhiên là, khoảng từ cấp 60 lên tới cấp 70 thanh kinh nghiệm kia hình như ngắn đi. Với đẳng sinh viên không coi là bận rộn như Bé Ngọc Nghéch, hai ba tuần cũng không nhất định

có thể thăng một cấp, lại càng không nói đến đám người bận rộn. Nhưng từ 70 đến 80, tốc độ thăng cấp kia quả thực có thể dùng từ bay vọt để hình dung.

Bởi vì trong khoảng thời gian tiếp đó, mấy người đầu tiên lên tới cấp 70 đều thức trắng đêm làm vô số nhiệm vụ ở bốn bản đồ. Cứ thế, ba ngày sau, lấy tốc độ như thần lên tới mãn cấp 80.

Thế là trên bảng cấp bậc xuất hiện một khoảng cách quỷ dị, dưới mười mấy acc 80, là vô số 69, 68, 67, 66...

Trong mấy ngày này Trương Bác Văn đã cố gắng thăng cấp, hai tuần cậu không lên cấp bậc đã sớm bị bỏ xa. Trước kia top bảng xếp hạng cấp cao ít ra còn có tên cậu, bây giờ thì kéo đến cuối cũng không tìm thấy.

Mà Bạch đại thần không biết làm sao, hình như cũng không lên nhiều lắm, trước đây cấp bậc xếp đầu bảng, giờ cũng rớt xuống thứ 23.

Ngay cả mấy người Từ Minh cấp bậc cũng cao hơn Bé Ngốc Nghếch...

hảo hữu Bé Ngốc Nghếch: ... Mấy ông thăng cấp cũng quá nhanh đấy?

hảo hữu Người Ta Là Bé Loli: đáng ghét, đừng khích lệ người ta thế chứ, người ta cũng biết thẹn thùng đó! [thẹn thùng]

hảo hữu Bé Ngốc Nghếch: ...

hảo hữu Hành Mặc Chỉ Thủy: [nôn mửa]

hảo hữu Đến Đây Nào, Anh Zai: [nôn mửa]

hảo hữu Tiện Nhất Thiên Hạ: [nôn mửa]

hảo hữu Người Ta Là Bé Loli: hắc hắc, tui gần đây đã rất cố gắng nha ~! Văn Văn nhanh đuổi theo bọn tui đi O(_)O

~~ mật bạn nói với [Hành Mặc Chỉ Thủy]: Từ Minh phát điên cái gì vậy?

mật [Hành Mặc Chỉ Thủy] nói với bạn: cậu ta gần đây... Ôm đùi một đại thần... Đại thần kia nói, chờ game mở hệ thống kết hôn sẽ kết hôn với Từ Minh...

mật bạn nói với [Hành Mặc Chỉ Thủy]: ... NB!

26. Chương 26

Bởi vừa mở cấp 80 nên việc đi phó bản cỡ lớn nói với Run Rẩy Trong Gió lúc trước cũng bỏ qua – tất cả mọi người bận thăng cấp, ai còn đi hạ bản? Hơn nữa, chứng kiến tốc độ thăng cấp của đám người cấp 70 kia mọi người đều hiểu 70-80 nhất định dễ thăng, hơn nữa lúc làm nhiệm vụ chắc chắn quá rất dễ đánh, ít nhất không cần trang bị của phó bản lớn cấp 70, bình minh ngay trước mắt chẳng ai muốn lãng phí thời gian.

Thế là một tháng sau, trong trò chơi này không còn tồn tại thứ gọi là bảng xếp hạng cấp bậc... Bởi có rất nhiều người chơi cũng lên cấp 80, chiếm đầy top 500 trên bảng cấp bậc.

Thế max level rồi thì làm gì đây? Đương nhiên là đánh phó bản.

Nhưng khi mọi người vào phó bản đều đồng loạt trợn mắt.

Đoàn đầu tiên đi thẳng vào, nằm ngang ra; đoàn thứ hai đi thẳng vào, nằm ngang ra; đoàn thứ ba... Thế là mọi người đều hiểu, chẳng trách lúc trước thăng cấp dễ vậy, mẹ kiếp hóa ra công ty trò chơi đợi mình ở đây!

Chẳng còn cách nào, tất cả người chơi cùng thương lượng, thế là lại đồng loạt đi phó bản cấp 70.

Chỉ là...

thế giới Run Rẩy Trong Gió: cmn, đây là lừa bịp mà đây à! Chúng ta đều cấp 80 rồi, vì cái mông gì mà đến phó bản cấp 70 cũng không đánh được!

thế giới Run Meo Meo: cao tăng trò chơi đang hạ một bàn cờ rất lớn...

thế giới Nguồn Gốc Cửa Yêu Tinh: tôi đã nói mà, công ty trò chơi sao có khả năng để chúng ta thoải mái lên 80 mà hủy mất phó bản cấp 70? Bọn họ lại không phải lù ngu, nhưng thế này hình như trở nên rất thú vị...

thế giới Dương Dương: tôi đã nói mà, công ty trò chơi sao có khả năng để chúng ta thoải mái lên 80 mà hủy mất phó bản cấp 70? Bọn họ lại không phải lù ngu, nhưng thế này hình như trở nên rất thú vị...

thế giới Run Rẩy Trong Gió: thú vị cái P... Tôi thấy là có người nào đó lại kiếm được một khoản lớn, lại nói tiếp, tôi đột nhiên cảm giác có người nào đó là cao tầng trò chơi...

thế giới Phong Vân Huyền Tưởng: lâu trên +1...

thế giới Bạch Tinh: lâu trên +1...

thế giới Buông Cô Bé Kia Ra: được rồi, chúng ta nên tắm rửa đi ngủ đi.

thế giới Khoảng Trắng: không ngủ được ()

thế giới Buông Cô Bé Kia Ra: tôi đây với cậu? [cười gian]

Nhìn chủ đề đã chuyển sang hướng khác Trương Bác Văn cũng đóng kênh thế giới, ngược lại nhìn vào danh sách hảo hữu.

Lúc này Trương Bác Văn, Từ Minh, còn cả Bạch đại thần cũng đã lên tới max level 80. Thế là tâm tư Trương Bác Văn bắt đầu lung lay.

Tại sao mỗi lần đều phải vào đoàn người khác chứ? Như mình bây giờ chơi với Bạch đại thần cũng không tệ, vậy có thể tìm nhiều thêm mấy người rồi để anh ấy mở đoàn mang... A...

Trương Bác Văn nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Mặc dù điểm trang bị mấy người nhà mình tương đối thấp, thao tác cũng không sắc bén như Bạch đại thần, nhưng dạy dỗ một chút vẫn có thể dùng được. Hơn nữa, Trương Bác Văn có cảm giác tín nhiệm khó hiểu với Bạch đại thần, kiểu như chỉ cần là Bạch đại thần thì bất cứ gian nan vất vả đến thế nào cũng nhất định sẽ thành công.

Mà quan trọng nhất là... Rất nhiều trang bị cực phẩm, dựa vào tay của Bé Ngọc Nghếch gần như đều có thể lấy được. Đến lúc đó người nhà mình trang bị đều tốt lên, như vậy còn không thể hoành hành ngang ngược trong game? [Này!]

Thế là Trương Bác Văn có hơi kích động M Bạch đại thần.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đại thần! Mấy người chúng ta cùng đi phó bản 10 người cấp 70 đi ~ em cam đoan có thể lấy được rất nhiều trang bị cực phẩm

~ mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: gần đây tôi hơi bận rộn, có khả năng thời gian online sẽ không xác định, cho nên xin lỗi.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: vậy thôi.

Nhiệt tình bị giội tắt, Trương Bác Văn chống cằm nhìn mấy câu bạch cảnh tịch gửi, có chút khó chịu nghĩ, đây là lần đầu tiên anh ta cự tuyệt mình...

27. Chương 27

Trương Bác Văn xoa cằm nghĩ nghĩ, cảm thấy Bạch đại thần từ chối mình là một chuyện rất bình thường, dù sao anh ta cũng chẳng là gì của mình. Hơn nữa, mình đã có Vương Cảnh Ngôn rồi, vì để tránh một số hiểu lầm tốt nhất nên coi Bạch đại thần là kẻ thừa, mình cũng không nên thân cận với anh ta quá.

Thế là, sau khi đã suy nghĩ cẩn thận Trương Bác Văn quyết định, đóng giao diện hảo hữu, một mình làm mấy nhiệm vụ hàng ngày tẻ nhạt.

Đã không dụ được Bạch đại thần thì Trương Bác Văn cũng chẳng nghĩ linh tinh nữa, dù sao chỉ bằng mấy người Từ Minh là không có cách mở đoàn. Ở trong mắt cậu, thao tác của Từ Minh cũng chẳng khá hơn bao

nhiều, còn lý do vì sao lúc chơi game đánh phó bản không bị chửi, xin nhìn vào ID trò chơi cùng trình độ vô sỉ của cậu ta...

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: tui đã tìm được một đoàn đi phó bản rừng nhiệt đới cấp 70, ông vào không?

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: tìm tui đánh đoàn bản là cần trả tiền đấy. [khóe]

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: ...

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: là anh em không? Một câu.

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: cầu không uy hiếp QAQ.

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: ... Tui vừa mới hỏi đoàn trưởng, đoàn trưởng nói nếu ông đến liền cho ông một vạn G phí dịch vụ, tới hay không?

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: ... Được.

Tính ra rảnh cũng là rảnh, hơn nữa đánh phó bản gì gì đó, một người gần đây đều đi theo sau ăn ké kinh nghiệm như Trương Bác Văn, chi phí chỉ là đi lên sờ chút trang bị sau khi đánh xong thôi, cho nên thật ra cũng không có tổn thất gì mà lại có tiền.

Thế là theo lẽ thường, Trương Bác Văn thu tiền mà Người Ta Là Bé Loli mang đến, liền click vào Người Ta Là Bé Loli của Từ Minh để tiến tổ. Kết quả vừa tiến tổ lại phát hiện hóa ra là cừu nhân quen biết trước đây.

đoàn đội Phong Diệp: ôi!!!, nhìn xem ai đây.

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: Phong Diệp đừng nói nữa.

đoàn đội Phong Diệp: (^) .

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: chuyện lần trước ai sai ai đúng chắc hẳn mọi người chúng ta đều hiểu trong lòng, tôi đã nhận tiền của đoàn trưởng mấy người thì sẽ không lui tổ, mấy người yên tâm.

đoàn đội Phong Diệp: [khinh bỉ]

Trương Bác Văn thật sự không quen nhìn cách làm của Phong Diệp kia, mà Từ Minh không biết chuyện đã vội hỏi Trương Bác Văn trong kênh nói chuyện riêng.

Trương Bác Văn đương nhiên bấm báo chỉ tiết.

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: cái cô Phong Diệp kia cũng khinh người quá đáng nhỉ? Muốn để anh em tui giúp dạy dỗ cô ta một trận không.

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: xin đừng chủ quan.

Đánh chữ xong Trương Bác Văn lại sờ cằm nghĩ thầm, với cái tính bĩ bự kia của Từ Minh, cậu ta sẽ trả thù thế nào?

Nghĩ một hồi cũng không có kết quả, Trương Bác Văn liền điều khiển Bé Ngốc Nghếch vào phó bản rừng nhiệt đới cấp 70.

Những đoàn đội hiện nay vẫn đang trong giai đoạn khai hoang, mà phó bản rừng nhiệt đới cấp 70 trong diễn đàn thảo luận trên mạng, nhiều lắm cũng chỉ đánh được hai boss. Phải biết rằng, phó bản này trên trên dưới dưới, trước trước sau sau, tổng cộng có bảy boss...

Mà em gái Phong Diệp, có thể vào đoàn đội khai hoang chứng tỏ thực lực của cô ta không tầm thường, tối thiểu cũng không phải loại tay tàn. Còn Người Ta Là Bé Loli sao lại lặn vào được, điều này không thể biết. Nhìn nhìn danh sách đoàn đội, Trương Bác Văn lại gặp được mấy gương mặt quen thuộc, mà để cho cậu thấy kỳ quái là cách làm của đoàn trưởng Lâm Quân Tiễn.

Biết rõ người vận khí tốt có thể sờ trang bị là mình, cũng biết rõ trước đây mình với Phong Diệp của đoàn bọn họ xảy ra mâu thuẫn, nhưng vẫn để Từ Minh đưa G cho mình, cứ như sợ mình chạy mất vậy.

Trương Bác Văn nhìn địa đồ rừng nhiệt đới trong cửa sổ trò chơi, hơi nhíu lông mày.

Cái này, sẽ không phải lại có hổ nào đó đợi mình nhảy vào chứ?

28. Chương 28

Mặc dù cảm thấy khả năng Lâm Quân Tiễn không có ý tốt, nhưng Trương Bác Văn cũng không trả tiền lui đội.

Dù sao cậu cũng đang rảnh phát chán, chơi đùa với mấy người kia cũng được.

Bởi hai boss trước đã đánh xong, mà hiển nhiên đội ngũ của Lâm Quân Tiễn cũng có tôi luyện nên rất nhanh đã vượt qua. Có tay đồ Trương Bác Văn này đương nhiên ra không ít thứ tốt, trong đó có một bao tay nải trang cực phẩm.

Thế là sáu sửa trong đoàn nhìn nhau, đều có điểm không muốn nhường.

Bao tay cực phẩm giá khởi điểm là 3000G, chẳng mấy chốc đã bị đẩy lên 1.5WG, đưa ra con số này là Từ Minh.

Giá tiền này với người bình thường đã xem như cái giá khó mà chấp nhận rồi, nhưng đội ngũ của Lâm Quân Tiễn, người nào cũng là máy bay chiến đấu trong phi hành cơ, trông thấy trang bị liên liệu mạng ra giá như không muốn sống.

Trơ mắt nhìn giá cả ngày càng tăng cao, Bé Ngốc Nghếch không khỏi nhìn nhìn G trong túi mình. Sau đó cậu tỏ vẻ, chỉ cần Từ Minh muốn đấu giá, dù không đủ tiền mình cũng có thể vì tình bạn mà tài trợ một ít. Nhưng sau đó cậu ta nhất định phải trả lại!

Thời điểm giá tăng lên 2.3W, em gái nào đó cuối cùng không nhịn được.

đoàn đội Phong Diệp: Tiễn Tiễn, người ta rất muốn cái bao tay kia á, nhưng hôm nay không mang nhiều tiền lắm, anh có thể giúp em đấu giá không?

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: ừm.

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: 2.5W.

Tăng đến giá này bốn sửa còn lại đều rút lui, thế là chỉ còn có Lâm Quân Tiễn thay mặt Phong Diệp cùng Người Ta Là Bé Loli.

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: 3W.

đoàn đội Sao Sao Đất: loli cây dâu, đừng tăng nữa, ba vạn quả thật có hơi đắt, cùng mua lần này không bằng để lần sau mua... Bọn tớ cũng không vội lần một lần hai này, nghe lời, nhanh P đi %>__<% mấy nữ sinh khác trong đội nằm cũng trúng đạn...

29. Chương 29

Trương Bác Văn tỏ vẻ mình không thể nhìn được nữa, dù trước đây Lâm Quân Tiễn nói đây là công việc ‘nội trợ’ của bọn hắn thì cậu cũng ngứa tay muốn đánh chữ nói chuyện.

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: em gái Phong Diệp, lời này của bạn lại chỉ là địa đồ pháo rồi á, trước kia tui có gặp một em gái chơi acc tướng quân rất sắc bén đó.

đoàn đội Phong Diệp: đúng vậy, đương nhiên sắc bén hơn chị nhiều. Trong trò chơi này người chơi kém hơn chị rất ít.

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch: ...

Trương Bác Văn bại trận.

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: ai nha, không cần nói nhiều như vậy, cái bao tay này 3W, chị Phong Diệp rốt cuộc có muốn ra giá nữa không? Không ra giá thì em giao tiền rồi lấy nhoe.

đoàn đội Phong Diệp: ai nói tôi không ra giá? 3.1W!

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: ... 4W, chị đừng thêm có một ngàn một ngàn thế, cảm giác rất điều ti nha. Trương Bác Văn lại phun ra, trong lòng tán thưởng Từ Minh. Quả là miệng tiện... Đã tiện đến một cảnh giới nhất định...

Có lẽ là Phong Diệp ngồi trước máy tính cũng không thể chịu được nữa, nên một giây sau trong đội lại xuất hiện một con số.

đoàn đội Phong Diệp: 5W

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: ... Ai nha, hóa ra chị muốn cái bao tay này như thế à? Vậy được rồi, em tặng cho chị đó. Em P rồi.

Mọi người chỉ cảm thấy một búng máu nghẹn trong cổ họng, lên không được mà xuống không xong...

đoàn đội Chiến Hồn: ha ha.

đoàn đội Phong Diệp: em loli, rốt cuộc vì sao em cứ nhắm vào chị? Hình như chị chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em mà?

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: trước đây không phải chị còn nghi ngờ tui là nam sao? Bây giờ còn nói không làm chuyện gì có lỗi với tui, chị...

đoàn đội Phong Diệp: bởi vì em không nói chuyện trong YY á, hơn nữa thao tác của em cũng tốt hơn chị, chị đương nhiên phải nghi ngờ chút chứ.

Mấy em gái khác trong đội lần nữa trúng đạn... _(:!)" _

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: đã như vậy, hôm nay chúng ta đừng khai hoang lão tam nữa, tui trực tiếp mở mạch hát cho mấy người.

đoàn đội Bé Ngốc Nghếch:!!!!

đoàn đội Phong Diệp: được! Dù sao chị cũng không để ý.

Bởi đoàn bản cấp 70 cũng không dễ đánh, nên dù đã có chiến lược thì họ cũng đều có đoàn trưởng chỉ huy trong YY. Chỉ là Trương Bác Văn hoàn toàn không cần đánh boss, vẫn luôn đi ăn ké nên cũng không thường lên YY, điều này lại tiết kiệm rất nhiều việc. Tất cả mọi người không cần đi mở YY, trực tiếp ở đây là có thể nghe được em gái Bé Loli mạnh trong truyền thuyết ca hát.

Ngay lúc Trương Bác Văn đang không hiểu Từ Minh sẽ xử lý thế nào, một giọng trẻ con non nớt vang lên.

“Chào mọi người, em là Người Ta Là Bé Loli... Không đúng... Người Ta Là Bé Loli... Ừm... Hình như cũng không đúng...”

Trương Bác Văn: “...” Đây là Từ Minh dùng máy biến âm sao? Nhất định là thế!

“Ắ, vốn không muốn mở mạch đâu, bởi vì em từ nhỏ đã có giọng em bé này rồi, nghe giống như một bé nhi đồng vậy. Nhưng chị Phong Diệp trước đây nghi ngờ em là nam sinh, điều này làm em cảm thấy rất không thoải mái, nên chỉ có thể mở mạch... A, sau đây hát cho mọi người một ca khúc.”

Nói xong, giọng em bé trong YY kia vậy mà hát bài Hai con hổ!!!

Trương Bác Văn tỏ vẻ mình không thể bình tĩnh được.

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: ông... Đây là cái tình huống gì vậy! Máy biến âm ư!

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: không phải, đây là em gái tui, năm nay vừa tròn sáu tuổi. Nghỉ hè rồi, vừa hay tới tìm tui chơi nên liền để nó đến chống đỡ, cũng không cần lo lắng sau này có người hoài nghi giới tính của tui.

mặt bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: ... Ông thắng.

Sau khi cô bé trong YY hát xong còn cười mấy tiếng, tiếng cười khanh khách cho người ta cảm giác vô cùng rức rở, sau đó Từ Minh liền đóng mạch. Lập tức trong đội vang lên một loạt tiếng gào khóc thảm thiết, yêu cầu Người Ta Là Bé Loli lại hát mấy bài.

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: không hát đâu, nói thật hát loại nhạc thiếu nhi này tui cũng rất ngại đó.

đoàn đội Chiến Hồn: rất đáng yêu.

đoàn đội Người Ta Là Bé Loli: hắc hắc.

30. Chương 30

Dù tiết tháo của Từ Minh đã chết yểu nhưng Trương Bác Văn cũng phải làm bộ như không có chuyện gì mà vậy xem.

Lúc này Phong Diệp đã không nói thêm gì nữa, cũng không biết là ghen ghét hay thế nào, dù sao hiện giờ rất nhiều người đều đang ủng hộ Người Ta Là Bé Loli. Mà bởi lúc trước Phong Diệp còn làm rất nhiều chuyện khó coi, khiến một số cô bé trong đoàn đã sớm khó chịu với Phong Diệp, đúng lúc này đương nhiên không quên bỏ đá xuống giếng.

đoàn đội Lạc Lạc: giọng của Bé Loli êm tai thật đấy, không giống một số người, giọng thì nghe như bác gái mà ngày nào cũng kêu gào muốn lên YY hát cho mọi người, không ai đi sẽ vừa khóc vừa nháo nói người ta không nề tình, ha ha.

đoàn đội Bé Ngọc Nghéch: phụt.

đoàn đội Lâm Quân Tiễn: đừng đôi co nữa, hôm nay đến đây thôi.

Lâm Quân Tiễn gần như vừa đánh xong câu kia liền T Bé Ngọc Nghéch ra khỏi đoàn.

mặt [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: đoàn trưởng dám nói tui không nề mặt phong diệp trước mặt người ngoài.

mặt bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: ...

mặt [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: cmn, đây là cái đoàn rách nát gì chứ, mất công lúc trước tui còn cảm thấy mọi người trong đoàn này rất tốt, tình cảm hai người đó SX lớn như vậy mà tui không nhìn ra. Một câu thôi, anh em sau này sẽ theo ông, ông có dám mở đoàn không?

mặt bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: ... Ông thực sự không nhìn ra thực lực của tui rồi.

mặt [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: ...

Một lát sau, Từ Minh đột nhiên gửi lời mời chat voice, Trương Bác Văn đương nhiên đồng ý.

Tiếp theo, một loạt âm thanh ầm ĩ truyền ra.

Từ sau khi thi cử xong mọi người đều được nghỉ, đương nhiên sẽ không ở trường học nữa nên lúc này Từ Minh đang ở nhà. Nghe từ đối diện vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ Trương Bác Văn bỗng cảm thấy cô đơn, lập tức có một người ôm lấy mình từ phía sau.

“Làm gì vậy?” Trương Bác Văn yên tâm dựa vào người Vương Cảnh Ngôn.

“Em chơi trò này rất vui sao?” Vương Cảnh Ngôn nhìn hình người be bé trên màn hình, khóe miệng khẽ cong.

“Đúng rồi!” Nghe vậy hai mắt Trương Bác Văn lập tức tỏa sáng, “Trò chơi này rất thú vị, anh cũng chơi đi ~ em có thể dẫn anh thắng cấp, cũng có thể giúp anh sờ trang bị, chúng ta chơi cùng nhau!” Nói rồi cậu liền chuyển từ giao diện nhân vật của mình đến giao diện đăng nhập, sau đó mới đăng ký một tài khoản, tự ý lập cho Vương Cảnh Ngôn một acc tương quan.

Trong lúc này, Từ Minh ở bên kia liên tục gào: “Cmn, ông đang nói chuyện với... Bên tui rất loạn... Em gái ơi! Em đừng nghịch đồ của anh nữa! Đây không phải đồ chơi đâu!”

Trương Bác Văn tay lập nick không ngừng, tập trung so xem khuôn mặt nào đẹp mắt kiểu tóc nào đẹp trai, nghe vậy mới không nhịn được nói: “Chồng tui.”

Vương Cảnh Ngôn cúi đầu nhìn đầu Trương Bác Văn.

“A a a!” Từ Minh liền gào lên: “Lớn lên có đẹp trai không? Đồ tình thú lần trước nói với ông sử dụng thể nào? Độ bền của anh ta ra sao?”

Nghe vậy mặt Trương Bác Văn bùm một cái, đỏ bừng...

Bởi vì là ở nhà, cảm giác đeo tai nghe không thoải mái nên Trương Bác Văn luôn dùng loa ngoài, hiện giờ...

“Khụ khụ khụ.” Trương Bác Văn nhẹ ho khan vài tiếng.

“Hóa ra lỗ tai thỏ kia là em cố ý mua để cho anh nhìn sao?” Vương Cảnh Ngôn kẻ sát tai Trương Bác Văn thở nhẹ, nhìn lỗ tai người trong ngực đỏ lên, lúc này anh mới dùng sức ôm lấy Trương Bác Văn ném lên giường.

Trương Bác Văn lập tức cả kinh: “Cmn... Anh... A...”

Trong loa truyền đến tiếng thét của Từ Minh: “Đệt! Các người lấy lỗ tai tui làm nơi đánh dã chiến thật à!!!!!!”

31. Chương 31

“Đi tắt voice chat trước đi!” Trương Bác Văn không nhịn được đập Vương Cảnh Ngôn một phát.

Vương Cảnh Ngôn cười cười hôn chụt một cái lên miệng Trương Bác Văn, lúc này mới đứng dậy tắt khung chat của Trương Bác Văn với từ mình. Lập tức, tiếng kêu gào của người nào đó cũng im bật.

Trương Bác Văn đỏ mặt nhìn Vương Cảnh Ngôn chậm rãi đi tới, trong lòng khản trương muốn chết. Thời gian trước khi hai người thẳng thắn với nhau cũng không làm những chuyện thiếu nhi không nên làm, Trương Bác Văn không có ý chủ động, mà Vương Cảnh Ngôn, cũng không biết vì nguyên nhân gì.

Thế là, Trương Bác Văn nhẫn nhịn đã lâu tỏ vẻ, thời gian này thật sự không thể nào sống được!

Đối với chuyện này, thực ra Trương Bác Văn cũng có vài câu oán hận, dù sao lúc trước khi hai người chưa có gì, mà anh ta đã... Hiện tại hai người sống cùng nhau, lâu như vậy mà anh ta lại không hề đụng đến Trương Bác Văn, điều này khiến Trương Bác Văn cảm thấy không bình thường.

Chuyện này cậu nghĩ rất lâu, cũng nghĩ rất nhiều lần, nhưng hỏi thẳng hay ngầm gợi ý cậu đều không mở miệng được, cho nên chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Giờ Vương Cảnh Ngôn đột nhiên động dục, Trương Bác Văn lập tức cũng trở nên động tình.

Cậu thở dài vài tiếng rồi nhắm mắt, nhanh chóng tự cởi quần áo của mình, sau đó nằm ngửa ra giường, bày ra bộ dạng mặc quần làm gì thiếp cũng không phản kháng.

Một lát sau, không có động tĩnh.

“...” Trương Bác Văn mở mắt, hai người nhìn nhau câm nín.

Người nào đó tự lột mình trơn bóng co giật khóe miệng: “Anh... Còn không làm?”

Vương Cảnh Ngôn nhú mày: “Em chủ động như vậy, đột nhiên anh thấy hơi khó ra tay.”

Trương Bác Văn: “...”

Vương Cảnh Ngôn: “...”

Trương Bác Văn không nhịn được gầm lên: “Mẹ nhà nó! Nếu anh không làm thì tôi tự mình làm!” Nói rồi bật người dậy dựa lưng vào đầu giường, ngón tay lần đến phía dưới của mình, ngửa đầu làm ra vẻ rất hưởng

thụ. Nói thật, lúc làm động tác này trước mặt Vương Cảnh Ngôn cậu vẫn rất ngại, nhưng nhìn Vương Cảnh Ngôn vẫn luôn nhìn chòng chọc vào mình không hề có động tác gì, bèn mặc kệ nắm lấy thẳng em đã hơi cương của mình.

Vừa muốn động đã thấy Vương Cảnh Ngôn nói: “Năm đó em cũng dùng vẻ mặt thế này quyến rũ anh.”

Trương Bác Văn: “...” Đột, lúc trước khi anh thừa dịp tôi ngủ mà chơi tôi, mẹ nó ai mà biết anh chứ!

Wương Cảnh Ngôn khẽ thở dài: “Mặc kệ anh có thân phận gì, em đều yêu anh chứ?”

Trương Bác Văn sững sờ, nháy mắt mấy cái: “Anh... Có thân phận gì?”

Wương Cảnh Ngôn im lặng một lát rồi lắc đầu, không nói gì liền đứng lên, xem ra là muốn đi WC. Vừa đi vài bước chợt nghe Trương Bác Văn nói: “Anh dính líu đến chuyện xấu gì sao? Ví dụ như đốt giết cướp linh tinh gì ấy...”

Wương Cảnh Ngôn đưa lưng về Trương Bác Văn lắc đầu.

Trương Bác Văn lại hỏi: “Vậy là anh dụ dỗ gian dân ai à? Có phải... Không đúng, == anh dụ dỗ gian dân tôi.”

Wương Cảnh Ngôn: “...”

Trương Bác Văn cười nói: “Chỉ đùa chút thôi mà, anh đã không phải tội phạm đang lẩn trốn gì đó, cũng không phạm tội gì thì chẳng có gì đáng lo, nhìn dáng vẻ của anh, chẳng lẽ anh lại là một công tử nhà giàu? Sau đó cha mẹ anh không đồ ý tình yêu của anh, bắt anh lấy một cô gái anh không thích nên anh mới bỏ trốn đến chỗ của em? Ha ha ha, ừm... Kỳ thật không việc gì đâu, nếu anh không có tiền, em có, anh không muốn ra ngoài làm việc, em cũng có thể kiếm tiền nuôi gia đình á. Nói thế nào thì em cũng là đàn ông, cho nên anh còn có thể có thân phận gì nữa? Chỉ cần em chấp nhận anh, anh không phải là người yêu của tiểu gia em sao? Còn có thể là cái gì.”

Wương Cảnh Ngôn: “... Em thực sự nghĩ như vậy?”

Trương Bác Văn gật đầu: “Thật.”

Thế là Vương Cảnh Ngôn lập tức quay đầu, nhào lên đè Trương Bác Văn xuống.

“Cmn! Anh muốn làm gì! Nhanh xuống khỏi người tôi ngay! Anh đè chết tôi rồi!” Trương Bác Văn gào thét.

Wương Cảnh Ngôn liếm liếm khóe miệng, nói hai chữ đơn giản rõ ràng: “Làm em.”

Trương Bác Văn: “...”

32. Chương 32

“Khụ khụ” Trương Bác Văn đẩy Vương Cảnh Ngôn đang nằm sấp trên người mình ra, hỏi: “Anh tắm chưa?”

Wương Cảnh Ngôn: “...”

Trương Bác Văn: “...”

Wương Cảnh Ngôn nhú mày: “Tắm rồi, không tin em ngủ đi.” Nói rồi liền cúi đầu hôn lên cổ Trương Bác Văn một cái, ai biết còn chưa làm bước tiếp theo đã lại bị Trương Bác Văn đẩy ra, chỉ nghe thiếu niên dưới thân nhỏ giọng nói: “Em còn chưa tắm...”

Wương Cảnh Ngôn văng ra tiếng chữ tục lần đầu tiên trong đời: “... Đệt.”

Vào phòng tắm Trương Bác Văn nhanh chóng tắm rửa toàn thân trên dưới thơm ngào ngạt, đặc biệt là chỗ riêng tư kia lại càng xoa nhẹ nhiều lần. Tắm rửa xong lại cảm thấy thấp thỏm không yên, lau cả buổi mới ra khỏi phòng tắm.

Vương Cảnh Ngôn nằm ườn trên giường đợi Trương Bác Văn đến sắp tắt hỏa rồi, kết quả thấy Trương Bác Văn từ phòng tắm bước ra, tóc ướt nhỏ tong tong, dùng bộ dạng chân tay luống cuống kia nhìn mình, lúc này lại hưng phấn lên.

Vương Cảnh Ngôn liếm liếm khoe miệng, đứng dậy kéo Trương Bác Văn qua hôn một cái, nói: “Không cần sợ hãi, lâu rồi không làm nhiều lắm chỉ đau lưng chút chút thôi. Hơn nữa anh sẽ rất cẩn thận, dù sao năm đó em cũng mãi không phát hiện...”

Trương Bác Văn: “...” Sao nghe những lời này lại muốn đánh người vậy chứ?

Trương Bác Văn ngập ngừng nói: “Cũng không phải sợ hãi, chỉ là...” Hơi ngượng. Đương nhiên, lời này chắc chắn cậu sẽ không nói ra, dù sao nói ra miệng sẽ càng thêm thẹn thùng có biết không!

Ngoài lần đầu tiên hai người gặp mặt (với bản thân Trương Bác Văn thì là lần đầu tiên), Trương Bác Văn cho tới giờ chưa từng tỉnh táo mà làm tình với đàn ông, nhưng hồi tưởng lại khi đó, hình như đúng là... Rất thoải mái...

() , GV quả không lừa ta.

Ngắm lại vẻ mặt sáng khoái của tiểu thụ trong GV, Trương Bác Văn ngày càng hưng phấn, phía dưới cũng chậm chậm đứng thẳng.

Vương Cảnh Ngôn mắt sắc phát hiện, thế là không muốn buông tha trực tiếp duỗi tay nắm chặt, tung ra các kiểu kỹ năng hầu hạ cho Trương Bác Văn thoải mái. Đến cuối cùng thậm chí còn trực tiếp dùng miệng cho Trương Bác Văn làm thêm một quả họng sâu.

Đợi sau khi Trương Bác Văn rên rỉ bắn hai lần, vẻ mặt mê ly Vương Cảnh Ngôn liền biết thời điểm đến rồi. Thế là rất tự nhiên quay Trương Bác Văn nằm ngang, giơ lên hai chân người nào đó. Trương Bác Văn mặt đỏ ửng híp mắt nhìn Vương Cảnh Ngôn, sau đó động tình, cố gắng thẳng người dậy hôn một cái lên khoe miệng Vương Cảnh Ngôn.

Tiền hí cho tới giờ đều là quan trọng nhất, Vương Cảnh Ngôn thực tế coi trọng điểm này. Cũng bởi vì sợ làm đau Trương Bác Văn, anh bôi gel trơn lên nếp uốn cúc hoa (~!~) của Trương Bác Văn, sau đó mới lựa theo gel trơn rút một ngón tay vào, chậm rãi đưa đẩy.

Thân thể đang lúc mẫn cảm làm Trương Bác Văn lập tức rên rỉ hai tiếng, xê dịch bờ mông đến gần Vương Cảnh Ngôn một chút.

Dần dần, thân thể Trương Bác Văn đã nhận ba ngón tay của Vương Cảnh Ngôn.

Mặc dù biết phía dưới của mình vừa thô vừa to hơn ba ngón tay rất nhiều, nhưng Vương Cảnh Ngôn nhìn bộ dáng phát tao của Trương Bác Văn thì không nhịn được nữa, vội đỡ lấy thứ to lớn cương cứng của mình chậm rãi chen vào trong thân thể Trương Bác Văn.

“A... Hơi đau chút.” Trương Bác Văn nói.

“Ngoan.” Vương Cảnh Ngôn chôn vào thân thể Trương Bác Văn, không dám cử động một chút, mãi đến khi Trương Bác Văn dần thích ứng mới chậm rãi ra vào.

Kiểu ra vào chậm chậm này dần biến thành động tác mạnh hơn, sức lớn như muốn hất Trương Bác Văn lên trời.

Trương Bác Văn tựa lưng vào đầu giường, hạ thể lơ lửng trên không, cả người đều dựa vào hai tay Vương Cảnh Ngôn cùng với chỗ kết giữa hai người. Mỗi lần Vương Cảnh Ngôn thúc một cái thân thể Trương Bác Văn lại thoáng hất lên một cái, trong miệng cũng không nhịn được rên một tiếng, kết hợp với tiếng hạ thể kết hợp “bộp bộp bộp”, khung cảnh không thể nói là không đậm mỹ.

33. Chương 33

Đến lúc Vương Cảnh Ngôn bắn vào cơ thể Trương Bác Văn thì cổ họng Trương Bác Văn cũng đã kêu khàn khàn. Toàn thân cậu đều ướt đầm mồ hôi, khoe miệng hơi run rẩy, vẻ mặt cũng rất mê ly nhưng vẫn không

quên ôm chặt Vương Cảnh Ngôn.

Nhẹ vỗ về Trương Bác Văn một lúc rồi Vương Cảnh Ngôn ôm người vào phòng tắm chuẩn bị vệ sinh, lại không ngờ khi ngón tay cắm vào hạ thể chuẩn bị lấy chất dịch kia ra, Trương Bác Văn lại động tình.

Trương Bác Văn lập tức đỏ bừng mặt, sau đó mới oán trách: “Ai bảo anh dùng kiểu... Cách gì đó này chọc vào chứ! Ngón tay còn nhích tới nhích lui! Không được đâm loạn biết chưa!”

Wương Cảnh Ngôn lập tức đồng ý: “Dạ dạ, nhưng... Còn muốn không?”

Trương Bác Văn không nói lời nào.

Thế là hai người cùng chung nhận thức, lại làm lần nữa trong phòng tắm.

Đợi đến lúc làm xong đi ra Trương Bác Văn chẳng muốn động một đầu ngón tay. Vương Cảnh Ngôn thỏa mãn đặt Trương Bác Văn lên giường, sau đó bật máy tính lên, động tác không nhanh không chậm đăng nhập tài khoản game. Sau tầng sương mù trùng trùng điệp điệp, một acc nam im lặng đứng giữa giao diện, trên cột thông tin acc góc trên bên phải, ID lóng lánh kim quang: Bạch Cảnh Tịch.

Click xác nhận, đăng nhập. Nhìn hình ảnh quen thuộc, lại suy nghĩ một lúc lâu Vương Cảnh Ngôn mới chậm chạp phát một tin tức lên thế giới.

thế giới Bạch Cảnh Tịch: hai tuần lễ sau, tôi với bé ngốc nghếch kết hôn, hi vọng bạn bè của bé ngốc nghếch có thể tới chung vui.

thế giới Khách Đến Từ Phương Xa: thu đồng thau, có MMMMMM.

thế giới Sao Sao Đát: ... Là tôi nhìn nhầm sao? Nhất định là hôm nay cách vào game của tôi không đúng.

thế giới Hành Mặc Chỉ Thủy: không đúng! Vấn đề này sao tui không biết!

Nhìn cảnh lộn xộn trên kênh thế giới, Vương Cảnh Ngôn xoa xoa cằm.

Hành Mặc Chỉ Thủy này anh biết, trước kia còn dẫn cậu ta đi thăng cấp, dường như là bạn tốt của Trương Bác Văn, thế là anh trả lời lại.

thế giới Bạch Cảnh Tịch: cậu ấy còn đang ngủ, vừa rồi làm có hơi mạnh, chuyện này cũng là tôi tự ý quyết định, nhưng chắc cậu ấy sẽ không phản đối.

thế giới Hành Mặc Chỉ Thủy: ...

thế giới Sao Sao Đát: ... Làm... Có hơi mạnh...

thế giới Người Qua Đường A: ...

thế giới An Hiểu Văn: đại thần anh thắng QAQ, thương của anh đâm vào tim một đám loli bọn em. QAQ

thế giới Bạch Cảnh Tịch: tôi thích đàn ông.

thế giới Phong Diệp: ha ha, chẳng trách hồi đó lại giúp Bé Ngốc Nghếch giả tạo video chứng cứ. Mọi người có thể chưa biết, đoạn video hồi đó nhất định là giả tạo. Bởi vì trong đoàn đều là người của bọn tôi, quen biết lẫn nhau nên biết đối phương không phải Bạch đại thần. Acc từ ngoài vào chỉ có một mình Bé Ngốc Nghếch, Bé Ngốc Nghếch cần gì phải dùng acc của Bạch đại thần để rửa oan.

thế giới Người Qua Đường A: em gái Phong Diệp đã đủ chưa, sao càng ngày càng không thấy liêm sỉ vậy, tôi thà tin tưởng Bé Ngốc Nghếch mạnh mẽ không muốn tốn sức làm rõ mọi chuyện, Bạch đại thần bá đạo công không muốn người yêu thụ nhà mình bị bắt nạt, cho nên nổi giận dùng dùng vì lam nhan.

thế giới Bạch Cảnh Tịch: Người Qua Đường A GJ.

thế giới Người Qua Đường A: a a a, Bạch đại thần kỳ thật em là fan hâm mộ của anh cầu xăm tên!

thế giới An Hiểu Văn: ... Cùng cầu xăm tên!

Vương Cảnh Ngôn chuyển mắt về phía Trương Bác Văn đang ngủ ngon lành trên giường, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười ôn hòa.

Cho nên, tiếp theo, chính là thời điểm Vương Cảnh Ngôn thăng thần.

34. Chương 34

“Này này, ông biết không? Triệu Bác Văn với Bạch đại thần nào đó trong game kết hôn!”

“Phụt – thật hay giả đấy... Có lẽ không phải đâu...”

“Đương nhiên là thật! Tui đã lừa ông bao giờ chưa! Đây là tận mắt tui nhìn thấy! Ngay ở trong game ý! Bạch đại thần kia trực tiếp đăng trên thế giới, nói hai tuần sau sẽ kết hôn!”

“... Thế nhưng Triệu Bác Văn không nói với chúng ta mà.”

“Lúc đầu tui cũng nghĩ như vậy, nhưng về sau lại nghĩ, người ta muốn làm gì tại sao phải nói với chúng ta? Hơn nữa hiện trường học đang nghỉ, gặp mặt cũng không nhiều...” Một câu khiến hai người đều im lặng một lúc.

“Được rồi, để tui hỏi thử Triệu Bác Văn, xem có phải thật như vậy không.”

“Thực ra... Trọng điểm không ở đây...”

“Hử?”

“Không phải Triệu Bác Văn nói trong đời thực cậu ta đã có chồng à? Trong game lại tìm một ông chồng thật à? Không sợ bị bao lực gia đình à?”

“...”

“Khụ khụ, tôi cúp đây!”

Từ Minh ngồi trên salon trong phòng khách, nghe giọng nói nhí nhảnh bên kia mà nhúu mày, sau đó lại nghe ‘tít’ một tiếng điện thoại đập máy. Nghĩ nghĩ, Từ Minh cũng hiểu đây là việc lớn, dù sao Triệu Bác Văn là bạn mình, bạn xảy ra chuyện sao cậu lại có thể không để ý? Hơn nữa qua cuộc nói chuyện hôm qua cậu biết quan hệ của Triệu Bác Văn với chồng cậu ta rất tốt, thế là cậu không nói hai lời, quyết định ngay lập tức gọi điện cho Triệu Bác Văn hỏi rõ ràng xem rốt cuộc chuyện là thế nào.

Điện thoại reo rất lâu mới có người nghe.

“Alo...” Giọng Triệu Bác Văn mơ mơ màng màng, hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ.

Từ Minh không nói nhảm mà đi thẳng vào vấn đề: “Ông với Bạch đại thần là chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Triệu Bác Văn không hiểu gì.

“... Triệu Hạo Vũ nói hôm trước Bạch đại thần phát trên kênh thế giới trong game, nói là hai tuần sau anh ta sẽ kết hôn với ông!”

“Cái gì —!!!!”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như giết heo bên kia, tim Từ Minh cuối cùng cũng thả xuống. Nghe giọng nói âm điệu này của Triệu Bác Văn, chắc hẳn trước đó hoàn toàn không biết chuyện này: “Ông đừng gấp, có rảnh thì vào game thử xem, rồi giải thích rõ với Bạch đại thần, cứ nói ông giờ đã có chồng rồi...”

“Tui biết, vấn đề là, không phải Bạch đại thần nói anh ta đã có vợ rồi à?”

“Không biết... Dù sao chuyện là thế, tui thấy sự việc không đúng lắm mới gọi điện cho ông.”

“Được rồi, để xong đây tui vào game thử xem...” Nói rồi hai người đều im lặng chốc lát, đúng lúc này Triệu Bác Văn bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, thế là vội nói, “Chồng tui về rồi! Tui cúp trước!”

“Cmn ông...” Lời còn chưa nói hết Triệu Bác Văn đã cúp máy, Từ Minh, “...”

“Về rồi à? Mua cái gì ăn vậy?” Nhét điện thoại xuống gối, Triệu Bác Văn loẹt quẹt dép lê ra ngoài.

Vương Cảnh Ngôn giơ cái túi trong tay lên, bên trong là quả vật Triệu Bác Văn thích ăn.

Triệu Bác Văn lập tức hoan hô nhào tới.

...

Một lần tình ái đơn giản lại khiến tình cảm giữa Triệu Bác Văn với Vương Cảnh Ngôn gần thêm một bước, điểm ấy có thể phát hiện qua những chuyện nhỏ hàng ngày. Trước đây, hai người rúc trên salon xem phim đều mỗi người một nơi, mà bây giờ Triệu Bác Văn lại gối đầu lên đùi Vương Cảnh Ngôn xem...

Đến buổi tối, bình thường đều là hai người cùng chơi game một lúc, sau đó ân ái một lần trước khi ngủ rồi ôm lấy nhau ngủ.

Cuộc sống như vậy khiến Triệu Bác Văn cảm thấy thỏa mãn.

Mà sự kiện liên quan đến Bạch đại thần... Triệu Bác Văn tỏ vẻ, cậu hình như không thấy Bạch đại thần online...

Chứ không phải lần ấy là Bạch đại thần bị trộm acc chứ? Ủ... Điều này rất có thể, nếu không thì không thể giải thích những lời anh ta đã nói lần trước, nhưng nếu là trộm acc... Vậy người trộm acc cần gì phải phát tin như vậy?

Nhìn danh sách bạn tốt trong cửa sổ game, khuôn mặt Triệu Bác Văn nhăn tít lại.

35. Chương 35

Hôm nay, Triệu Bác Văn theo thường lệ vào trò chơi làm hàng ngày, lại phát hiện Bạch Cảnh Tịch Bạch đại thần lại đang online! Thế là cậu lập tức kích động, vội vàng chọn nói chuyện riêng, hỏi thăm chuyện lúc trước Từ Minh nói với mình.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đại thần /(o)/~~ đừng trêu em mà...

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: có chuyện gì?

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: có phải hôm trước anh nói muốn kết hôn với em trên thế giới không?

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ... Đúng vậy.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: chuyện. Gì. Thế. Này!!!!?? Em bây giờ là người đã có gia đình, nếu bị bạn đời trong nhà phát hiện anh như vậy, anh ấy nhất định sẽ giận dữ với em đấy!

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: tôi hiện giờ còn chưa biết nói với em thế nào...

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: giận dữ? Em với anh ta quan hệ rất tốt à?

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đó là tất nhiên... Em mà ra tay, anh ta còn không phải dễ bảo sao?

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ... Vậy sao.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: tất nhiên rồi! ~()/~ mỗi ngày em đều làm anh ta không xuống giường được!

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ...

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ha ha, đúng là không nhìn ra, em hóa ra lại là người phía trên?

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đúng vậy! Vị kia nhà em tuy đầu to hơn em, lớn lên cường tráng hơn, nhưng ở dưới người em lại vô cùng ngoan ngoãn! Em bảo đi hướng đông, anh ta tuyệt đối không đi hướng tây!

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ... Tôi out trước.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: a đợi đã! Chuyện lúc trước còn chưa nói xong mà!

Vừa đánh xong câu này đã nghe thấy bên cạnh có động tĩnh. Có thể vì những lời vừa nói kia nên Triệu Bác Văn cực kỳ chột dạ, lập tức tranh thủ tắt trò chơi, đang muốn đứng dậy cửa phòng đã bị mở ra.

Vương Cảnh Ngôn đứng ở cửa ra vào, khoanh tay nhìn Triệu Bác Văn.

Triệu Bác Văn lập tức chuyển ver chân chó: “Có chuyện gì vậy?”

Vương Cảnh Ngôn thần nhiên nói: “Không có gì, chỉ là nhớ em nên muốn làm với em thôi.”

Triệu Bác Văn: “... Phía sau của em vẫn chưa thoải mái.”

“Cứ làm rồi làm là thoải mái thôi.” Vương Cảnh Ngôn cười nói, nụ cười này lại làm Triệu Bác Văn nhìn hoa cả mắt, thế là còn chưa kịp lên tiếng phản đối Vương Cảnh Ngôn xằng bậy thì cậu đã bị đè xuống giường.

“Lần này cho em ở trên được không?” Vương Cảnh Ngôn hờ hững dùng ngón tay nắn nắn đầu nhỏ trước ngực Triệu Bác Văn.

Triệu Bác Văn thở dốc vài tiếng, chỉ cảm thấy điểm trước ngực vừa đau lại thoải mái, một loạt cảm giác không nói nên lời nảy lên trong lòng làm đầu óc cậu trống rỗng. Nhưng những lời này cậu vẫn nghe được, thế là hai mắt tỏa sáng hỏi: “Anh nói thật?”

Vương Cảnh Ngôn gật đầu: “Đương nhiên là thật.”

Nói rồi liền xoay người nằm xuống.

Triệu Bác Văn chảy nước mắt trong lòng vì quá vui vẻ!

Tuy đóa cúc non của cậu luôn khát vọng bị chọc vào, nhưng vì mặt mũi với tính tò mò, cậu vẫn hy vọng có thể ở trên một lần! Ai biết Vương Cảnh Ngôn lại nói vậy, không cần tự mình nói ra đã thỏa mãn mình rồi!

Nửa giờ sau...

Triệu Bác Văn thở dốc, thân thể bị Vương Cảnh Ngôn thúc một cái, cuối cùng không nhịn được oán giận: “Không phải anh để cho em ở trên sao!”

Vương Cảnh Ngôn nói: “Em đây không phải đang ở trên à.”

Triệu Bác Văn: “...”

Cúi đầu nhìn, toàn thân trần trụi, thân thể chỉ lướt qua cũng có thể thấy được dấu hôn của mình đang ngồi dạng chân trên người Vương Cảnh Ngôn, nơi riêng tư bị nhét cây gậy kia của Vương Cảnh Ngôn, coi như vận mệnh bị đâm nhưng quả thực cũng ở phía trên.

Triệu Bác Văn chuyển ver túi thân: “Đừng đến nữa... Em sắp không chịu nổi rồi QAQ ưm... A... A...”

36. Chương 36

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: thế nào, cân nhắc thử xem, đến bang chúng tôi?

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: có chỗ tốt gì không? Dù sao nếu tui qua thì mấy người bạn của tui cũng sẽ qua đó.

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: ... Mấy người hơn ba nghìn điểm à.

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: khụ khụ, xem thường 3000 điểm à!

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: ... Xem thường.

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: ...

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: được rồi.

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: sau khi đến bang chúng tôi, mấy cậu sẽ có đoàn cố định, mấy người bạn của cậu kia chỉ cần tốc độ phản ứng ổn thì cũng có thể tới cùng đoàn. Trang bị các thứ chúng ta đầu giá trong đoàn, CD mới mỗi cuối tuần đều có tiền lương, hơn nữa với bàn tay đỏ của cậu còn sợ tiền

lương ít sao? Ngoài ra, tôi cũng sẽ cho cậu 10% tổng tiền lương của Trình tổng coi như báo đáp. Cộng lại thì nhiều hơn tiền lương khi người khác mời cậu.

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: cũng đúng, nhưng đến hậu kỳ đoàn các cậu cơ bản đều không có nhu cầu, cho nên tiền lương vẫn sẽ ít đi?

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: không có chuyện ấy đâu, đến hậu kỳ chỉ cần có chức nghiệp đã tốt nghiệp, chúng tôi sẽ tìm ông chủ.

mật bạn nói với [Run Rẩy Trong Gió]: thì ra là thế, vậy thì được.

mật [Run Rẩy Trong Gió] nói với bạn: được! Bây giờ tôi đi nói với bang chủ một tiếng.

Không lâu sau Run Rẩy Trong Gió liền phát tới một lời mời nhập bang hội.

Trước đây vì Bé Ngốc Nghếch vận khí tốt nên Triệu Bác Văn không gia nhập bang phái. Nhớ năm đó cậu gia nhập bang phái đầu tiên, sau khi phát hiện vận may của cậu đều biểu hiện quan hệ với cậu không tệ lắm, nhưng sau lưng lại treo các loại giải thưởng ám sát. Cậu cũng im lặng, hơn nữa khi đó vì vận may, lợi nhuận nhiều, điểm trang bị cũng không tệ nên x2 hay các loại thuốc linh tinh khi đánh boss đều là cậu bỏ tiền mua!

Lần này vào một bang phái mới, cậu đương nhiên sẽ không ngốc nghếch như vậy, có lẽ cố gắng ép khô đối phương mới đúng!

bang phái Lộ Lộ: hoan nghênh người mới

~~ bang phái Bé Ngốc Nghếch: ài hắc hắc...

bang phái Lộ Lộ: ...

bang phái Run Rẩy Trong Gió: giờ là tám giờ sáng nên phần lớn người trong bang phái còn chưa online, chờ họ lên một lượt thì tôi sẽ để họ hoan nghênh tập thể cậu

~ bang phái Lộ Lộ: ...

bang phái Run Rẩy Trong Gió: Lộ Lộ làm sao vậy?

bang phái Lộ Lộ: sao cậu lại kéo ngôi sao tai họa này vào bang chúng ta vậy hả?

bang phái Run Rẩy Trong Gió: ... Tổ đã hỏi ý kiến bang chủ rồi.

bang phái Lộ Lộ: bang chủ lại đồng ý? Được rồi.

bang phái Bé Ngốc Nghếch: ài hắc hắc.

bang phái Lộ Lộ: ...

bang phái Bé Ngốc Nghếch: cho cái quyền hạn đi, tui muốn kéo bạn của tui, hiện giờ vừa may có hai người online.

bang phái Lộ Lộ: ...

bang phái Run Rẩy Trong Gió: ///

bang phái Bé Ngốc Nghếch đã trở thành trưởng lão bang hội, chúc mừng!

bang phái Bé Ngốc Nghếch: cảm ơn.

Nói xong, cậu liền mở danh sách hảo hữu, kéo người ta là bé loli cùng tiện nhất thiên hạ gia nhập bang phái.

Bang phái của Run Rẩy Trong Gió là Hồng Tự Thanh Sam, dù là nghe hay nhìn cũng không tệ, hơn nữa phúc lợi bang phái cũng tốt, mỗi cuối tuần có thể cầm chút tiền lẻ, tiền sửa đồ cũng do bang hội chi.

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: bang phái?

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: vừa thêm.

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ... Thêm anh vào bang.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: a a!

37. Chương 37

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: đúng rồi, sự kiện lần trước... Có thể nhờ anh làm sáng tỏ được không?

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: không được.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: ... Tại sao! Lần trước em muốn hỏi cái này! Kết quả anh lại lái sang chuyện khác!

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: tôi không làm, là chính em lái đấy.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: ... Anh còn dám mạnh miệng!

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: ...

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: Ặc... Xin lỗi, em đột nhiên cảm thấy anh hơi giống một người... Cho nên bất giác nói những lời này...

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: mời tôi vào bang.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: ... được rồi.

bang phái người chơi Bạch Cảnh Tịch gia nhập bang phái.

bang phái Lộ Lộ: ...!!!!

bang phái Run Rẩy Trong Gió: ha ha ha ha ha ha ha, tôi biết ngay chuyện sẽ thành thế này mà! Lúc trước Bạch đại thần thông báo sẽ kết hôn với Bé Ngọc Nghếch trên kênh thể giới, ha ha ha, cho nên tôi liền nghĩ, nếu tôi kéo Bé Ngọc Nghếch vào bang thì không có lý gì Bạch đại thần không đến!

bang phái Lộ Lộ: ... Phò bang chủ đại nhân, anh quá đặc ý quên cả hình tượng rồi... Anh quên họ đã ở trong bang sao? Có thể chứng kiến anh nói chuyện đấy...

bang phái Run Rẩy Trong Gió: ...

bang phái Run Rẩy Trong Gió: khụ khụ, xin lỗi, thật đúng là quên mất...

bang phái Bé Ngọc Nghếch: ...

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: ... Đại thần, chúng ta dường như lại quên chuyện gì rồi...

mật [Bạch Cảnh Tịch] nói với bạn: có sao? Tôi không nhớ, tôi logout đây.

hảo hữu Bạch Cảnh Tịch logout.

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: này này, em vẫn chưa nói xong mà!

[người chơi không online]

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: ...

[người chơi không online]

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: tôi có thể mắng người không?

[người chơi không online]

mật bạn nói với [Bạch Cảnh Tịch]: không nói lời nào coi như anh chấp nhận! Đệt đệt đệt!

[người chơi không online]

hệ thống : người chơi thân mến, thông qua hệ thống kiểm tra, bạn vừa gửi tới người chơi khác từ vi phạm lệnh cấm, bởi vì mức độ tương đối nhẹ nên cấm ngôn ba phút, mong lần sau rút kinh nghiệm, cùng chúng tôi tạo nên một xã hội trò chơi hài hòa.

Triệu Bác Văn: “...”

Phía sau, Vương Cảnh Ngôn bình thản hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao vẻ mặt như muốn ăn thịt người thế.”

Triệu Bác Văn câm nín: “Vừa rồi chỉ mắng ba chữ giống nhau thôi mà đã bị cấm ngôn ba phút.”

Vương Cảnh Ngôn: “...”

Triệu Bác Văn nhún vai: “Được rồi, dù sao chỉ có ba phút, đúng rồi, anh làm điểm tâm à, em muốn ăn cà chua xào trứng, anh làm cho em?”

Vương Cảnh Ngôn gật đầu quay người ra cửa phòng, 20 sau điểm tâm đã làm xong.

Ăn như hổ đói xong Triệu Bác Văn đột nhiên nhớ tới lúc trước mình có lập một acc cho Vương Cảnh Ngôn, thế là cười hỏi: “Cái acc em lập cho anh kia anh có chơi không? Bao nhiêu cấp rồi?”

Vương Cảnh Ngôn lắc đầu: “Không chơi.”

Triệu Bác Văn đáp lại: “À.”

Cậu nghĩ nghĩ lại nói: “Vậy em cứ luôn chơi game, anh cảm thấy nhàm chán không?”

Vương Cảnh Ngôn nói: “Em đã nghĩ như thế, vậy không bằng cùng anh làm nhiều chuyện yêu đương chút đi?”

Triệu Bác Văn: “...”

Triệu Bác Văn ho nhẹ hai tiếng: “Có lẽ... Được rồi...”

Vương Cảnh Ngôn nháy mắt mấy cái, đứng người lên thúc hai cái vào mông Triệu Bác Văn: “Dù sao em cũng rất thoải mái mà, đúng không?”

Triệu Bác Văn giật giật khóe miệng: “Nhưng mà túng dục... Không tốt lắm...”

38. Chương 38

Dù Triệu Bác Văn có đồng ý hay không thì cuối cùng vẫn bị Vương Cảnh Ngôn giữ lấy đẩy đẩy thúc thúc làm cho vài lần. Đợi hai người xong việc Vương Cảnh Ngôn lập tức bế Triệu Bác Văn vào phòng tắm.

Triệu Bác Văn mơ màng dựa trên người Vương Cảnh Ngôn: “Làm gì vậy?”

Vương Cảnh Ngôn sờ đầu Triệu Bác Văn cảm thấy có hơi nóng, nhân tiện nói: “Không làm nữa.:

Triệu Bác Văn: “...” Em không có ý đó mà...

Bữa trưa Triệu Bác Văn ăn trên giường, đến đầu giờ chiều vì thật sự quá nhàm chán muốn chơi game nên cậu mới cố gắng ngồi dậy.

Người online buổi chiều đông hơn lúc sáng rất nhiều, gần như Bé Ngốc Nghếch vừa login thì tất cả người trong bang hội liền bắt đầu kích động.

bang phái Đặt Tên Thật Khó: đây là ai! Là tôi hoa mắt ư!

bang phái Lộ Lộ: ...

bang phái Hoa Chi Hiểu: ~()/~ lúc trước Run rẩy nói với tôi là muốn thêm ngốc nghếch vào bang ý, hơn nữa sẽ vào đoàn một theo bọn mình đi khai hoang ~!

bang phái Run Lầy Bầy: thật à? Đoàn đó thật có phúc á

~ bang phái Hoa Chi Hiểu: đúng vậy O(_)O

bang phái Dạ Phong Hiểu: bang chủ đại nhân Moaz Moaz ~ đã lâu không gặp

~ bang phái Dạ Phong Lại Dạ Phong: ha ha.

bang phái Dạ Phong Hiểu: ...

bang phái Dạ Phong Hiểu: tình huống gì vậy, hôm nay trong bang phái rất náo nhiệt.

bang phái Bé Ngọc Nghếch: hi

~ bang phái Dạ Phong Hiểu: ... Đệt.

bang phái Dạ Phong Lại Dạ Phong: ...

bang phái Hoa Chi Hiểu: chính là thế này ~ sau này Bé Ngọc Nghếch sẽ vào đoàn một cùng khai hoang, người ở đoàn các cậu nhớ làm quen với cậu ấy nhé ~ nói không chừng người ta thấy thoải mái sẽ giúp cậu sờ được rất nhiều trang bị á

~ bang phái Dạ Phong Hiểu: ... Thế thì không còn gì bằng, Bé Ngọc Nghếch! Cầu ôm dúi!

bang phái Dạ Phong Lại Dạ Phong: ... tôi vẫn ở mà.

bang phái Dạ Phong Hiểu: hì hì hì.

bang phái Run Bần Bật: lúc nào thì Bé Ngọc Nghếch có thể đến đoàn hai ()

bang phái Hoa Chi Hiểu: tối thiểu cũng phải đợi người ở đoàn một gần như tốt nghiệp hết. Cứ cố gắng, một ngày nào đó sẽ...

bang phái Run Bần Bật: ... Khi đó chắc đã mở luôn chín mươi rồi...

bang phái Hoa Chi Hiểu: đừng không tín nhiệm đoàn một bọn tui như thế mà

~ bang phái Run Bần Bật: ... được rồi.

bang phái Bạch Cảnh Tịch: Tiểu Văn, đến Hồ Điệp tuyên.

bang phái Hoa Chi Hiểu: ...

bang phái Run Bần Bật:!!!!!!

bang phái Dạ Phong Hiểu: ...

bang phái Lộ Lộ: ... Cuối cùng các cậu cũng có thể biết cảm giác sáng nay của tôi rồi.

bang phái Run Bần Bật: ...

bang phái Bé Ngọc Nghếch:????

Hồ Điệp tuyên tính cả Hoa Hải cùng Tam Sinh Thụ là thắng địa du lịch tình nhân nổi danh trong trò chơi, bởi vì phong cảnh đẹp, tên lại êm tai mà nổi tiếng, hấp dẫn rất nhiều đôi tình nhân tranh nhau đến đây chụp ảnh. Bạch Cảnh Tịch ở trong bang phái nói muốn mình đi Hồ Điệp tuyên... Đây chẳng phải muốn nói mình với anh ta là tình nhân rồi à? Ặc... Điều này không thể được.

bang phái Bé Ngọc Nghếch: giờ tôi hơi bận, không muốn đi.

bang phái Bạch Cảnh Tịch: à.

bang phái Dạ Phong Hiểu: ... Tôi dường như đã biết gì đó.

bang phái Lộ Lộ: ... Tôi dường như đã biết gì đó.

bang phái Hoa Chi Hiểu: hắc hắc.

bang phái Bạch Cảnh Tịch: Tiểu Văn, có một chuyện rất quan trọng muốn nói với em, chờ em hết bận thì đến Hồ Điệp tuyên.

bang phái Bé Ngọc Nghếch: ... Chuyện gì vậy?

bang phái Bạch Cảnh Tịch: gặp rồi nói.

bang phái Bé Ngọc Nghếch: ... Vậy được rồi, anh đợi một lát, tôi lập tức qua đó.

39. Chương 39

Điều khiển Bé Ngốc Nghếch xoay xoay mấy vòng tại chỗ, nhìn nàng mặc váy bay qua tung lại, cuối cùng Triệu Bác Văn hạ quyết tâm. So với việc cứ luôn trốn tránh, thà rằng trực tiếp đến gặp Bạch đại thần nói rõ ràng.

Nhưng ai mà ngờ lúc đến đó lại không thấy một bóng người chơi...

Triệu Bác Văn sững sờ, khoe miệng giật giật.

bang phái Bé Ngốc Nghếch: anh đâu!

bang phái Bạch Cảnh Tịch: đang dọn bãi.

bang phái Bé Ngốc Nghếch: ...

bang phái Bé Ngốc Nghếch: sao phải dọn!!!

bang phái Bạch Cảnh Tịch: không muốn có người quấy rầy.

bang phái Lộ Lộ: ...

bang phái Bé Ngốc Nghếch: ...

bang phái Hoa Chi Hiểu: em gái Ngốc Nghếch năm nay nhiêu tuổi vậy? Chắc chắn lớn lên xinh lắm nhỉ? Bằng không sao mà câu được Bạch đại thần á ~O(_)O

~~ bang phái Lộ Lộ: bang chủ...

bang phái Hoa Chi Hiểu: chuyện gì?

bang phái Lộ Lộ: ... Không.

mật [Lộ Lộ] nói với bạn: con người bang chủ vốn như vậy, năm nay mới lên cấp hai, tuổi vẫn còn nhỏ lắm, vì thích Bạch đại thần lâu rồi nên trong lời nói có gai, bạn đừng chấp với con bé.

mật bạn nói với [Lộ Lộ]: không sao đâu, tớ không ngại.

mật [Lộ Lộ] nói với bạn: hì hì, cảm ơn nhé

~~Sau khi nhận được trả lời Triệu Bác Văn liền đóng kênh tán gẫu lại rồi lòng vòng quanh Hồ Điệp tuyền một lát. Không thể không nói phong cảnh ở đây quả thật không tồi, hoa hoa cỏ cỏ rất nhiều, thỉnh thoảng còn bay qua một hai con bướm. Triệu Bác Văn lượn một vòng hết màn hình, sau đó liền phát hiện có một người đang chậm rãi đi về phía mình.

phụ cận Bé Ngốc Nghếch: ... Sao lại chuyển thành đi bộ...

Nhân vật trong game có hai loại tốc độ đi, một loại là đi bộ cực kỳ chậm, thoát nhìn nhân vật như đang tản bộ vậy, một loại là chạy bộ, tốc độ nhanh hơn đi bộ rất nhiều. Bởi vì bình thường làm nhiệm vụ, để tiết kiệm thời gian nên đều dùng chạy bộ, hiện giờ Bạch Cảnh Tịch lại đột nhiên đi bộ đến khiến Triệu Bác Văn hơi khó hiểu.

phụ cận Bạch Cảnh Tịch: ... Chẳng lẽ không thể lảng mạn một chút à.

Triệu Bác Văn: “...”

phụ cận Bạch Cảnh Tịch: Tiểu Văn, kỳ thật tôi muốn nói với em một việc.

phụ cận Bé Ngốc Nghếch: ... Có việc gì?

phụ cận Bạch Cảnh Tịch: sau khi em nghe xong, nhất định không được đánh tôi!

phụ cận Bé Ngốc Nghếch: ... Không đánh đâu.

Triệu Bác Văn nghĩ thầm, dù anh muốn nói cái gì tôi không thích nghe thật thì tôi cũng không có cách nào đánh anh. Dù sao không nhìn thấy người... Khụ khụ.

phụ cận Bạch Cảnh Tịch: kỳ thật... Tôi ở ngay đối diện em...

phụ cận Bé Ngốc Nghếch: ... Cái gì?

phụ cận Bạch Cảnh Tịch: ý trên mặt chữ. Ừm...

Ý trên mặt chữ? Triệu Bác Văn ngẩn người, đối diện với mình... Cậu đứng dậy, nhìn vách tường đối diện. Triệu Bác Văn: “...”

phụ cận Bé Ngốc Nghếch: ... Đối diện tôi là vách tường.

phụ cận Bạch Cảnh Tịch: căn phòng bên cạnh...

phụ cận Bé Ngốc Nghếch: ...

Triệu Bác Văn ngồi trước máy tính thần người một lúc, cuối cùng cũng chỉ có thể đánh ra ba dấu chấm. Lúc trước không hiểu lầm Bạch Cảnh Tịch đang nói cái gì, mà câu căn phòng bên cạnh kia lại khiến Triệu Bác Văn cảm giác dường như cậu đã biết cái gì đó, ở căn phòng bên cạnh mình, chẳng phải là Vương Cảnh Ngôn sao!

Triệu Bác Văn đứng dậy đi tới phòng Vương Cảnh Ngôn, cũng không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Bước vào cửa, Triệu Bác Văn nhìn thấy Vương Cảnh Ngôn ngồi trên ghế, trước mặt đặt một cái máy tính, trên máy tính vừa vặn là trò chơi Triệu Bác Văn đang chơi, lại nhìn pro5 nhân vật...

40. Chương 40

Triệu Bác Văn nhào tới ghì cổ Vương Cảnh Ngôn: “Chết tiệt, nói mau! Đây rốt cuộc là chuyện thế nào – chuyện thế nào!”

Wương Cảnh Ngôn khê ho, kéo tay Triệu Bác Văn ra rồi hôn chụt lên môi cậu một cái: “Lúc trước vẫn muốn nói với em nhưng lại không có mặt mũi nói.”

Triệu Bác Văn: “... Chuyện này thì có gì mà không có mặt mũi!”

Wương Cảnh Ngôn: “Lúc trước cũng vì muốn thăm dò em chút chút... Khụ khụ.”

Triệu Bác Văn: “Muốn chết!”

Wương Cảnh Ngôn: “Đại nhân xin tha mạng!”

Triệu Bác Văn nghĩ nghĩ, cảm thấy sau khi biết Bạch đại thần chính là Vương Cảnh Ngôn cậu lại cảm thấy đó là đương nhiên. Ngẫm lại chỉ tiết những hành động của Bạch đại thần, ví dụ như mỗi khi Vương Cảnh Ngôn đi chợ nấu cơm bạch cảnh tịch sẽ không online, mà khi mình sai Vương Cảnh Ngôn làm gì đó Bạch Cảnh Tịch cũng sẽ lập tức logout. Với lại trước đây Bạch đại thần cũng giúp mình, Triệu Bác Văn cũng ngầm tha thứ cho Vương Cảnh Ngôn, tuy nhiên...

Triệu Bác Văn: “Trước đây anh nói mình có bạn gái!”

Wương Cảnh Ngôn ra vẻ mập mờ: “Không phải là em sao.”

Triệu Bác Văn: “...”

Triệu Bác Văn trợn mắt: “Em là nam!”

Wương Cảnh Ngôn nháy nháy mắt: “Đều là người ở dưới...”

Triệu Bác Văn: “... Anh muốn chết à! Tối nay đừng leo lên giường của em!”

Wương Cảnh Ngôn: “... Anh sai rồi!!”

Triệu Bác Văn nghiêng rằng đây cái mặt đang dấn đến của Vương Cảnh Ngôn, sau đó mới quay người dùng acc Bạch đại thần lên tiếng trên kênh thế giới.

thế giới Bạch Cảnh Tịch: tôi là người ở dưới.

thế giới 11111: ...

thế giới Hoa Chi Hiểu: chuyện gì vậy?

thế giới Bạch Cảnh Tịch: người vừa nói là Bé Ngọc Nghéch, cậu ấy dùng sai tài khoản.

thế giới 11111: ...

thế giới Cuộc Đời Chó Chết Đây: ...

thế giới Hoa Chi Hiểu: ...

thế giới Tiểu Tuyên: ...

thế giới Long Ảnh: ...

Trong hiện thực, Triệu Bác Văn nhìn Vương Cảnh Ngôn gõ một hàng chữ, lại nhìn trên kênh thế giới một chuỗi im lặng tuyệt đối, hừ hai tiếng.

“Đừng giận mà.” Vương Cảnh Ngôn an ủi, “Như vậy không phải càng tốt sao? Có thể cùng nhau chơi game rồi.”

“Cũng đúng.” Triệu Bác Văn gật đầu, đã có Vương Cảnh Ngôn giúp đỡ, sau này khi hạ phụ bản bọn họ sẽ thoải mái hơn...

“Đúng rồi, lúc trước em bảo anh cùng đi khai bản, anh còn không đồng ý?” Triệu Bác Văn trừng mắt.

“Vợ đại nhân nói anh đương nhiên sẽ nghe!” Bạch Cảnh Tịch tiếp tục dán mặt đến.

Triệu Bác Văn: “... Được rồi, không thêm chấp với anh.”

Wương Cảnh Ngôn cười hắc hắc, “Sau đó không phải em vào đoàn một rồi đó sao, anh cũng vào đấy, sau đó sẽ cùng nhau đánh phó bản.”

Triệu Bác Văn hừ hai tiếng: “Đó là chuyện tất nhiên!”

Wương Cảnh Ngôn ôm Triệu Bác Văn vào lòng mình, sau đó lại để Triệu Bác Văn ngồi lên đùi, nhìn hình ảnh game trên máy tiếp tục gõ chữ.

thế giới Bạch Cảnh Tịch: mấy ngày nữa chúng tôi sẽ kết hôn trong game, hy vọng đến lúc đó tất cả mọi người đều đến chung vui.

thế giới Hoa Chi Hiểu: ...

thế giới Bạch Cảnh Tịch: đừng quên mang tiền lì xì!

thế giới 11111: ... Tôi cảm thấy thế giới của mình vỡ tan tành rồi.

thế giới Lộ Lộ: ... Phải bị phá vỡ, thuận tiện nói thêm, hiện giờ Bạch đại thần cùng Bé Ngọc Nghéch đều trong bang Thanh Sam Hồng Tụ chúng tôi, sau này Bé Ngọc Nghéch cũng sẽ cố định theo đoàn một chúng tôi, muốn đến vậy xem hoặc là vào cố định đoàn tay đỏ làm ông chủ, xin sớm hẹn trước ~ [vung hoa]

Gần như trong nháy mắt, bang phái liền nhận mấy người, Triệu Bác Văn không khỏi giật giật khóe miệng. Song ấn tượng của cậu với Lộ Lộ cũng không tệ lắm, nên không quá để ý việc cô lấy mình và Bạch đại thần ra quảng cáo.

Quay người nhìn Vương Cảnh Ngôn gần trong gang tấc, Triệu Bác Văn hừ hai tiếng rồi nhào người hôn lên khóe miệng Vương Cảnh Ngôn.

41. Chương 41

Mấy ngày sau đó, trong bang có thêm rất nhiều người mới, Lộ Lộ tỏ vẻ cô rất vui vẻ, thế nên mỗi cuối tuần bang đều cho Bé Ngọc Nghéch với Bạch Cảnh Tịch một số tiền thưởng không ít. Sau đó Trương Bác Văn mới biết số tiền kia thật ra là tự Lộ Lộ làm vậy, đương nhiên, đây là việc sau này.

Bọn Từ Minh cũng đã vào bang, nhưng vì đoàn một đã có không ít người, vậy nên tổ bốn người ký túc xá bọn họ chỉ có Từ Minh có thủ pháp với trang bị tốt hơn là vào đoàn một, còn lại đều vào đoàn hai.

bang phái Run Run Rầy Rầy: đã có Bé Ngốc Nghếch với Bạch đại thần, đoàn một tất nhiên hiệu suất, cầu đoàn hai cũng hiệu suất QAQ.

bang phái Hoa Chi Hiểu: đoàn hai trong thời gian ngắn thì không thể đâu!

~ bang phái Run Run Rầy Rầy: ...

bang phái Hoa Chi Hiểu: sao sao đấy.

bang phái Run Run Rầy Rầy: (^)

Vì CD phó bản cuối tuần đã đánh xong, cho nên đoàn một bọn họ chỉ có tuần sau mới chào đón ba người Bé Ngốc Nghếch.

Vào đêm, Trương Bác Văn dựa lưng vào tủ đầu giường, hai chân gác lên vai Vương Cảnh Ngôn, rên rỉ không ngừng.

Sau khi Vương Cảnh Ngôn khai ra là Bạch Cảnh Tịch, Trương Bác Văn cảm thấy cả người Vương Cảnh Ngôn như trở nên trầm tĩnh, mà ngay cả ân ái cũng ra sức hơn trước rất nhiều, điều này khiến Trương Bác Văn nằm mấy buổi sáng không thể xuống giường. Nhưng thân thể dần quen với cảm giác mỗi tối đều có người tiến vào cũng trở nên nhạy cảm, khoái cảm cũng tăng hơn nhiều.

Trương Bác Văn không chịu được đưa đẩy chín cạ một sâu của Vương Cảnh Ngôn, hít sâu một hơi rồi bắn ra.

Mà Vương Cảnh Ngôn đang vui thứ vừa thô vừa to của mình vào thân thể Trương Bác Văn thì tỏ vẻ, đây mới chỉ là bắt đầu!

Ôm lấy Trương Bác Văn, Vương Cảnh Ngôn dứt khoát gờ cả người cậu lên. Anh thích nhất là nhìn thấy dáng vẻ thân thể Trương Bác Văn không còn sức lực, bắt lực ôm lấy mình, hiển nhiên, lúc này anh lại phải trở tài rồi.

Nhìn bộ dáng Trương Bác Văn ôm mình thật chặt, nhỏ giọng rên rỉ, Vương Cảnh Ngôn chỉ cảm thấy thỏa mãn lạ thường.

Hiệu quả cách âm của phòng này kỳ thật không quá tốt, đại khái là vì sợ hàng xóm nghe được nên mỗi lần ân ái Trương Bác Văn cũng không kêu quá lớn tiếng. Mà bộ dáng ẩn nhẫn này lại càng làm Vương Cảnh Ngôn thú huyết sôi trào.

Muốn cậu ấy kêu rên dưới thân thể mình.

Thế nhưng nếu làm như vậy thật, có lẽ cậu ấy sẽ tức giận.

Vươn tay vỗ nhẹ lưng Trương Bác Văn, Vương Cảnh Ngôn trêu đùa: “Đã làm nhiều ngày thế rồi, chẳng lẽ vẫn chưa thích ư?”

“Thích ư em gái anh... A...” Trương Bác Văn hừ hai tiếng, không thoải mái giật giật thân thể, lập tức đổi lấy một loạt cú thúc điên cuồng của Vương Cảnh Ngôn.

...

Sinh hoạt cứ nhàm chán trôi qua như vậy, không đến hai ngày, dưới yêu cầu mãnh liệt của Trương Bác Văn (?) hai người kết hôn trong trò chơi, thế là nhìn thấy danh tự trên đỉnh đầu mình: nương tử của Bạch Cảnh Tịch. Trương Bác Văn thấy thỏa mãn quý dị.

Cậu bắt đầu đội danh xưng này đi khắp nơi.

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: này, thế lấy chồng thật à! Không sợ bị người trong hiện thực của ông nhìn thấy?

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: hắc hắc hắc hắc... Anh ấy ước gì tui làm như vậy...

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: ...

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: tại sao! Điều này không khoa học!

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: bình tĩnh nhá, kỳ thật Bạch Cảnh Tịch chính là cái vị trong nhà tôi kia, hôm đó cuối cùng cũng thăng thần rồi.

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: ... Anh giai ơi, đừng có chơi xấu người ta thế chứ? Lần sau loại chuyện giật gân thế này có dám không nói sớm cho tui biết không? Khiến tôi gần đây kinh hồn bạt vía, chỉ sợ ngày nào đó đột nhiên nhận được điện thoại, nói ông bị người kia nhà ông thẹn quá hóa giận đánh vào bệnh viện.

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: ... Không muốn thế đâu...

Nhìn những câu Từ Minh gửi tới, Trương Bác Văn cười cười, xem ra lúc trước đáp lại Từ Minh trong phòng học quả nhiên không sai, ví dụ như bây giờ, cậu chẳng phải câu được một người bạn tốt chịu suy nghĩ vì mình?

Phía sau, Vương Cảnh Ngôn nhìn khuôn mặt tươi cười của Trương Bác Văn, đột nhiên nói: “Sau này cách xa cậu ta ra một chút!”

Trương Bác Văn: “...”

42. Chương 42

Với cách nói của Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn tỏ vẻ phớt lờ.

Từ Minh là một trong số ít bạn tốt của mình, sao có thể vì một câu không đầu không đuôi của Vương Cảnh Ngôn mà không kết bạn với cậu ta nữa?

Khó hiểu liếc Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn tiếp tục buôn chuyện với Từ Minh.

mật bạn nói với [Người Ta Là Bé Loli]: vừa rồi không biết chồng tui uống nhầm thuốc gì, thế mà lại bảo tui cách xa ông ra.

mật [Người Ta Là Bé Loli] nói với bạn: ... Có thể đừng tú ân ái không!!

Tú ân ái? Trương Bác Văn hơi sửng sốt, lập tức hiểu ra quay đầu nhìn Vương Cảnh Ngôn cười, hóa ra tên đầu gối này có ý ấy!

Vương Cảnh Ngôn nhú mào: “Em cười cái gì?”

Trương Bác Văn nói: “Không ngờ anh lại yêu em như thế ~”

Vương Cảnh Ngôn: “... Anh cho là anh đã dùng hành động thể hiện với em.”

Trương Bác Văn: “...”

Vương Cảnh Ngôn nhướn mày: “Đến tối có muốn làm một phát nữa không? Cho em cảm nhận anh yêu em nhiều đến mức nào.”

Khóe miệng Trương Bác Văn giật giật, lắc đầu không cần nghĩ: “Đương nhiên không cần rồi! Hai ngày nay eo đau sắp chết có biết không!”

Thế là Vương Cảnh Ngôn bật cười: “Vầy buổi tối mát xa cho em.”

Trương Bác Văn: “... Được rồi.”

Nhìn mặt cười toe toét của Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn hừ một tiếng quay đầu nhìn máy tính nói: “Trước đây cô bang chủ tên Hoa Chi Hiểu gì đó nói với em, nhất định phải để anh cũng vào đoàn một.”

Vương Cảnh Ngôn nhướn mày: “Em muốn nói cái gì?”

Trương Bác Văn cười nói: “Em hoài nghi cô ta thích anh.”

Vương Cảnh Ngôn: “... Hôm nay hai chúng ta đã là vợ chồng cưới hỏi đàng hoàng, nên sao có thể?”

Trương Bác Văn thở dài: “Thế nhưng đại đa số người trong game đều biết giới tính thật của em, họ nghĩ là anh không biết giới tính của em mới kết hôn với em, nên họ cảm thấy chúng ta sớm muộn gì cũng cãi nhau, hơn nữa chắc chắn sẽ cãi nhau to.”

Vương Cảnh Ngôn im lặng.

Trương Bác Văn đột nhiên sáng mắt: “Nếu không thì anh nói với họ, anh là nữ?”

Vương Cảnh Ngôn: “... Tại sao không phải em nói em là nữ?”

Trương Bác Văn chu môi: “Em có nói mình là nữ họ cũng không tin tưởng.”

Nhìn cái miệng vênh lên của Trương Bác Văn, Vương Cảnh Ngôn thuận đà hôn, hai người trao đổi nước miếng một lúc sau đó Vương Cảnh Ngôn ôm lấy Trương Bác Văn thăm thì bên tai cậu: “Em hãy bỏ suy nghĩ đó đi, anh sẽ không nói mình là nữ, vì bất luận là giới tính thật hay tư thế cơ thể, anh đều là nam.”

Trương Bác Văn: “...”

Trương Bác Văn hất bàn: “Mẹ nó chẳng lẽ theo tư thế cơ thể tui lại là nữ!” (‘) !!!

Vương Cảnh Ngôn tỏ vẻ vô tội: “Không phải à?”

Trương Bác Văn tức rồi: “Mẹ nó buổi tối không được lên giường tui! Tui mà để cho anh động vào thì tui là con chó nhỏ!”

Vương Cảnh Ngôn: “...” Ngoài uy hiếp như vậy thì em không còn kiểu nào nữa à? Hơn nữa... Chúng ta bây giờ... Chẳng phải đang ôm nhau sao? Như vậy đã coi như động rồi nhỉ? Đương nhiên, Vương Cảnh Ngôn không ngu đến mức nói thẳng, anh chỉ im lặng một lúc sau đó nắm thật chặt tay Trương Bác Văn.

Trương Bác Văn: “...”

Với ám chỉ của Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn chọn giả ngu: “Đợi tí nữa online thì gọi bọn Từ Minh, chúng ta cùng đi xoát mấy phó bản nhỏ làm chút trang bị chuẩn bị cho phó bản đoàn đội tuần sau. Tuy em chủ yếu phụ trách sờ trang bị, nhưng cứ chơi bởi cả ngày thế này cũng không tốt, đúng không?”

Vương Cảnh Ngôn cười cười: “Anh có thể dạy thao tác cho em.”

Trương Bác Văn hừ lạnh: “Đấy là tất nhiên.”

43. Chương 43

Rất lâu rất lâu trước đây, Vương Cảnh Ngôn vì lấy lòng Trương Bác Văn mà từng cày một acc tướng quân, nhưng sau đó quen biết với Trương Bác Văn trong game, cho tới giờ Trương Bác Văn đều không nhờ Vương Cảnh Ngôn dạy thao tác cho cậu, anh cũng không tiện nhiệt tình quá, nên cũng đành gác lại. Bây giờ Trương Bác Văn ngỏ ý muốn Vương Cảnh Ngôn dạy thao tác, Vương Cảnh Ngôn chỉ cảm thấy thời điểm thể hiện sự mạnh mẽ của đàn ông (?) đến rồi.

Hai người bận rộn một lúc, chuyển hai máy tính đến gần nhau, như vậy có thể cùng ngồi chơi với nhau.

Với cái máy tính từ trên trời rơi xuống này, Trương Bác Văn tỏ vẻ mình rất bình tĩnh. Dù sao trong nhà cậu không thiếu tiền, phần lớn thời gian Vương Cảnh Ngôn cũng sống dưới mí mắt cậu, không rảnh làm chuyện trộm cắp nên hoàn toàn không cần lo lắng.

Lên game, kéo mấy người Từ Minh, Trương Bác Văn liền vào mấy phó bản đơn giản.

Xoát thẳng một đường hết phó bản, ngược lại thấy không còn vui vẻ như trước nữa. Không biết vì bọn họ đã lâu không cùng xoát, hay vì bây giờ đang ngồi bên Vương Cảnh Ngôn.

“A a a boss này đánh tui rồi!” Trương Bác Văn hô to gọi nhỏ.

Vương Cảnh Ngôn im lặng: “... Em là tướng quân, kỹ năng cừu hận cao hơn các môn phái khác, nên nó đánh em là bình thường.”

Trương Bác Văn khóc rống: “Sớm biết vậy em sẽ không chơi tướng quân nữa a a a, boss đánh em đau quá, đồ ngốc nghếch Từ Minh kia còn không thêm huyết cho em á á QAQ.”

Vương Cảnh Ngôn: “...”

đội ngũ Bạch Cảnh Tịch: thêm máu cho tốt.

Trương Bác Văn: “QAQ anh còn có thời gian đánh chữ điều này không khoa học.”

Vương Cảnh Ngôn: “... Ngực kiếm đánh DPS rất tốt, cũng không yêu cầu quá cao với thao tác, không bằng em thử chơi xem.”

Trương Bác Văn nghe vậy lập tức rục rịch ngóc đầu dậy.

Dù sao tướng quân cũng không biết đánh, chỉ bằng dùng acc của Vương Cảnh Ngôn? Như vậy tuy khả năng DPS có thể không cao lắm, nhưng tối thiểu Bé Ngốc Nghếch của Trương Bác Văn cũng không bị kịch như vậy nữa...

Nên sau khi tính toán tổng thể, có lẽ... Không tồi?

Thế là Trương Bác Văn hí hửng đổi vị trí với Vương Cảnh Ngôn.

“Mấy nút này đều là kỹ năng tổn thương tương đối cao, kỹ năng này hết CD em có thể ấn, mấy cái này là quần công, nếu tiểu quái quá nhiều thì dùng dùng vội, nếu cảm giác số lượng quái không quá nhiều thì có thể dùng chiêu này.”

“À à.” Trương Bác Văn thử bấm mấy kỹ năng, thấy hoàn toàn không có vấn đề, hơn nữa viễn trình không cần tới gần boss, tất cả công kích phạm vi nhỏ của boss đều không đánh đến.

Trương Bác Văn gần như quen thuộc nút tắt của Vương Cảnh Ngôn nên đánh cũng khá trôi chảy, hơn nữa Vương Cảnh Ngôn luôn ở bên dạy bảo, đánh xong một phó bản nhỏ vậy mà không ai phát hiện acc Bạch Cảnh Tịch này đã đổi người. Nhưng cuối cùng cậu vẫn bại lộ, bởi vì...

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ... acc của tiểu Văn có phải cho Bạch đại thần dùng không?

đội ngũ Bé Ngốc Nghếch: tiểu Văn là để cậu gọi à?

Trương Bác Văn: “...” Mẹ ơi xấu hổ kinh khủng!

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ... Bạch gia em sai rồi!

đội ngũ Đến Một Phát, Anh Zai: trời ơi trời ơi, lại thấy tú ân ái, ngày nào cũng thế này tui mù mắt chó mất thôi.

đội ngũ Hành Mặc Chỉ Thủy: nói đến tình yêu chân chính... Gần đây hình như có một người luôn quần lấy Từ Minh?

đội ngũ Người Ta Là Bé Loli: ... Dám nói đến hần ư! Dám sát phong cảnh ư! Dám không quên hần ư!!!!

Trương Bác Văn: “???”

44. Chương 44

mật [Chiến Hồn] nói với bạn: có quyền kéo người vào bang không?

mật bạn nói với [Chiến Hồn]: ... Có.

mật [Chiến Hồn] nói với bạn: kéo tôi.

mật bạn nói với [Chiến Hồn]: Hả... Trước đây anh... Không phải sống rất tốt ở bang của Phong Diệp sao? Còn là thành viên cố định của đoàn bọn họ, sao đột nhiên lại muốn sang đây?

mật [Chiến Hồn] nói với bạn: cãi nhau mà trở mặt rồi.

mật bạn nói với [Chiến Hồn]: ...

Trương Bác Văn giật giật khoe miệng, nhìn hàng dài trên kênh mật không khỏi cảm thán người tên Chiến Hồn này nói chuyện đúng là ngắn gọn. Nhưng cũng phải nói, người này hình như có quan hệ với cái tên Từ Minh kia tốt hơn mà? Mở danh sách hảo hữu, Trương Bác Văn phát hiện Từ Minh online, như vậy... Tại sao Chiến Hồn không bảo Từ Minh kéo mình vào bang mà lại gọi mình?

Nghĩ thì nghĩ, Trương Bác Văn vẫn nhanh tay kéo Chiến Hồn vào bang.

bang phái chúc mừng người chơi [Chiến Hồn] nhập bang.

bang phái Hoa Chi Hiểu: ... Ai da, tướng quân vương bài của đội ngũ Lâm Quân Tiễn đó...

bang phái Chiến Hồn: tôi muốn vào đoàn một.

Trương Bác Văn: “...”

bang phái Hoa Chi Hiểu: ... Việc đó... Có thể nói cho chúng tôi biết lý do là gì không? Bởi gần đây có mấy người mới tham gia, còn có nhóm người Bạch đại thần Bé Ngốc Nghếch nên nhân số đoàn một hơi nhiều... Hơn nữa tuy anh là tướng quân vương bài của đội ngũ Lâm Quân Tiễn, nhưng tướng quân đoàn chúng tôi cũng không tệ...

bang phái Chiến Hồn: Người Ta Là Bé Loli.

Trương Bác Văn: “Phụt —” nếu không phải vì biết rõ bạn mình gọi Người Ta Là Bé Loli, thì nhìn thấy hàng chữ này của Chiến Hồn rất khó để không nghĩ những lời này là anh ta tự giới thiệu, sau đó thì...

Ha ha ha ha ha ha ha ha... Điều này đúng là cực kỳ khôi hài!!!

bang phái Người Ta Là Bé Loli: ...

bang phái Chiến Hồn: ... Sao thế?

bang phái Người Ta Là Bé Loli: ... Tui thật sự không thể chấp nhận anh, kỳ thật tui già tuổi... Anh cũng biết lúc trước tui nói chuyện...

bang phái Chiến Hồn: tôi có thể đợi em lớn lên.

bang phái Bé Ngốc Nghếch:

bang phái Người Ta Là Bé Loli: ...

bang phái Người Ta Là Bé Loli: mẹ tui không muốn cho tui yêu sớm! Anh còn bám riết lấy tui như vậy, tui sẽ ghét anh đó!

Nhìn giọng điệu rất giống loli của Từ Minh, Trương Bác Văn suýt nữa cười đứt hơi trước máy tính, cậu chỉ vào máy tính nửa ngày không nói được nên lời, mãi đến khi Vương Cảnh Ngôn ngồi bên cạnh lộ vẻ mặt sắp hắc hóa tới nơi mới từ từ dừng lại. Trương Bác Văn chọc chọc đối thoại của Từ Minh với người chơi Chiến Hồn trên máy tính, cười nói: “Hóa ra gần đây cứ quần lấy Từ Minh lại là tên này, cảm giác hai người họ đúng là...” Nói rồi lại phá lên cười.

Vương Cảnh Ngôn: “...”

Thở dài, lấy quần áo tướng quân Bé Ngốc Nghếch vừa làm ra đi tinh luyện, lại cảm mấy viên đá khá tốt, một bộ trang bị hoàn thành.

Giao dịch qua, mặc trang bị vào Bé Ngốc Nghếch lập tức sáng long lanh. Nhưng dường như Trương Bác Văn không mấy hào hứng, cậu bắt đầu hỏi thăm Vương Cảnh Ngôn chuyện có liên quan đến chức nghiệp ẩn, Vương Cảnh Ngôn bật cười trả lời: “Muốn chơi acc này của anh à?”

Trương Bác Văn gật đầu như già tở.

Trước đây lúc đánh phó bản nhỏ Trương Bác Văn thường xuyên dùng tài khoản của Vương Cảnh Ngôn, dùng nhiều rồi, thuận tay rồi tự nhiên cũng phát hiện môn phái ngự kiếm này thú vị hơn môn phái tướng quân của mình nhiều, cũng dễ dàng thao tác hơn.

Vương Cảnh Ngôn ghi tài khoản của mình vào giấy nhớ, dán búp cái lên máy tính của Trương Bác Văn.

“Muốn chơi thì cứ login vào.” Vương Cảnh Ngôn nói, “Nếu người tên Chiến Hồn kia gia nhập đoàn một, như vậy anh sẽ làm trang bị DPS cho tài khoản của em. Tuy DPS sẽ rất thấp nhưng hơn ở chỗ tiện lợi, nếu hần không vào, anh tin anh có thể làm một T tốt. Còn em... Tập trung chơi ngự kiếm đi, đến lúc đó anh sẽ dạy em.”

“Dạ!”

45. Chương 45

Khác với sự ngoài hải hòa chỉ có hải hòa bên Trương Bác Văn, bên Từ Minh quả thực có thể được xưng là chiến trường. Bất luận Từ Minh ở trong bang từ chối Chiến Hồn bao nhiêu lần, Chiến Hồn đều tỏ vẻ, tuổi không là vấn đề! Hần có thể đợi Từ Minh lớn lên!

Từ Minh cực kỳ muốn rống lên: mẹ nó đây là vấn đề chờ tôi lớn lên à! Đây là vấn đề giới tính đấy!!!

Tuy Từ Minh biết mình là gay, quả thực muốn tìm đàn ông sống chung, nhưng cách nghĩ của cậu với Bé Ngốc Nghếch giống nhau – chỉ có đối với người yêu thích mới có thể giao cả thể xác lẫn tinh thần ra, còn như không thích? Hoặc là nói ngay tên play boy kia, muốn chơi đùa? Đó đương nhiên là... Vung nắm đấm!

Mà Từ Minh luôn cảm thấy, yêu qua mạng cực kỳ không đáng tin cậy! Một giây trước có thể nói vĩnh viễn với bạn, một giây sau có thể đuổi theo bước chân em gái dịu dàng! Điều này sao chịu được!

Còn Trương Bác Văn với Vương Cảnh Ngôn...

Từ Minh tỏ vẻ, hai người kia quen biết nhau trong hiện thực trước! Không tính yêu qua mạng!

Cho nên coi như có chút ý với người chơi tên Chiến Hồn kia, cậu cũng không đồng ý hai người hẹn hò. Hơn nữa, cái tên kia là một thẳng nam đấy! Vì mình là một loli thật nên mới thích! Cậu là một chính nhân quân tử, đương nhiên sẽ không vì người ta cho rằng mình là con gái mà lợi dụng.

Ừ...

Từ Minh nghĩ nửa ngày cũng không tìm được phương pháp xử lý thích hợp, nếu bây giờ nói với Chiến Hồn mình là nam... Nhưng lời bốc phét trước đây chẳng phải lời đùa à? Hơn nữa một khi nói mình không phải con gái... sẽ bị ghét đó...

So với Từ Minh đang đau đầu suy nghĩ, Điền Chiến ngồi trong phòng làm việc lại có suy nghĩ khác, hần đốt một điếu thuốc, hít mắt nhìn loli trên màn hình máy tính.

Tài khoản Chiến Hồn này hần chơi từ lúc game còn là bản Open Beta, danh tiếng gần đây rất tốt. Hơn nữa hần chịu chi tiền nên trang bị cũng khá cao cấp, còn vấn đề kỹ thuật, ở chung với Bé Loli, Điền Chiến tin tưởng chắc chắn đối phương có ý với mình.

Chỉ là...

Lần ca hát trên YY kia...

Là số tuổi thật của cô bé à?

Điền Chiến nghĩ một lúc thì bật cười. Trong suy nghĩ hần vẫn cảm thấy Bé Loli là người còn đến trường, hơn nữa đã lên đại học, vì thời gian cô bé online tương đối nhiều. Bây giờ nghỉ hè thì online cả ngày, nhưng giọng nói kia... Học sinh trung học?

Như vậy mình xem như trêu ghẹo thiếu nữ vị thành niên ư? Điền Chiến tựa vào ghế nhỏ giọng cười một lúc.

...

“... Thật tình không biết vì sao thẳng cha kia lại vừa ý tui.” Ngồi trong quán giải khát, Từ Minh nhìn Trương Bác Văn đang cười dâm dăng bĩu môi, “Anh ta không tệ lắm, trang bị rất tốt lại là vương bài trong đoàn, tính cách dù hơi lạnh nhưng cho người ta cảm giác cảm phục, đúng là kiểu người tui thích.”

Trương Bác Văn nói: “Vậy sao lại không vui?”

Từ Minh thở dài: “Ông không hiểu đâu. Anh ta vẫn cho rằng tui là nữ. Từ sau lần cho em gái tui hát trong YY, thái độ của anh ta rõ ràng nhiệt tình hơn.”

Trương Bác Văn: “...”

Hai cô gái ngồi bàn bên cạnh: “...”

Triệu Hạo Vũ: “Thích anh ta không?”

Từ Minh nghĩ nghĩ, cảm thấy Chiến Hồn gần như không có chỗ nào không tốt, thế là nói: “Có một chút.”

Mạnh Sảng: “Vậy thì tranh thủ đi.”

“Tranh thủ thế nào?” Từ Minh nhào người lên bàn ỉu xiu. Đúng lúc này, một người đàn ông xách cặp công văn đi đến. Từ Minh nhìn nhìn anh ta.

Người đàn ông vai rộng hông chặt, dáng người rất tốt, lúc đi đường nhìn cũng rất có khí chất, Từ Minh nhìn anh ta thêm mấy lần đã bị Trương Bác Văn cốc đầu. Trương Bác Văn nói: “Phải toàn tâm toàn ý, nếu ông thích Chiến Hồn thật thì không thể nhìn những người đàn ông khác.”

Từ Minh: “...”

Hai cô gái bàn bên: “...”

Người đàn ông cầm ly đồ uống lạnh: “...” Chiến Hồn?

“Được rồi, tui về đây, vị kia chờ sốt ruột rồi.” Nhìn điện thoại, Trương Bác Văn đứng dậy chào tổ bốn người ký túc xá rồi ra khỏi quán giải khát.

Người đàn ông cầm cặp công văn đi tới trước mặt Từ Minh: “Có thể ngồi trước mặt cậu không?”

Từ Minh sững sờ: “Cũng được, xin tự nhiên.”

46. Chương 46

Bởi ngồi trước mặt là một người đàn ông xa lạ nên tiếp đó cuộc nói chuyện của tổ bốn người trong ký túc xá cũng đổi chủ đề, từ Chiến Hồn chuyển sang đoàn đội.

Mạnh Sảng nói: “Ông có thể ở đoàn một, đoàn này rất khá đấy. Còn có bọn Trương Bác Văn nâng đỡ. Dù sao tui không định đánh phỏ bản, cảm giác rất là mệt, chẳng thà chạy đi giết người. Hơn nữa lúc trước đi đánh một phỏ bản, lúc đó hai người trong đội mắng làm tui không dám vào phỏ bản nữa, ha ha ha ha.”

Từ Minh: “... Ai vậy? Anh em mắng lại cho ông!”

Mạnh Sảng: “... Được rồi, ai còn nhớ tên họ chứ? Hơn nữa, phỏ bản lớn dường như rất thử thách thao tác với kinh nghiệm người chơi, nếu đánh nhau thì không cần phiền toái như vậy, trực tiếp một bộ kỹ năng thả ra không phải địch chết thì là ta mất mạng!”

Từ Minh: “...”

Từ Minh bó tay: “Thực ra thao tác của tui cũng rất kém mà.”

Trương Khải Siêu nói: “Sao lại thế, tui cảm thấy cũng không chênh lệch nhiều. Ông không biết đâu, trước đây tui gặp một cô gái, thao tác đó... quả thực không biết nói thế nào, nếu ông mắng thẳng vào mặt người ta sẽ khóc sụt mướt nói ông bắt nạt cô ta... Tui... Lúc ấy khổ muốn chết ông biết không?”

Nghe vậy, Từ Minh với Mạnh Sảng đều bật cười.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi: “Các cậu đang chơi game gì?”

Từ Minh hơi sững sờ: “À... Là Thịnh Thế.”

Người đàn ông giật mình: “Tôi cũng đang chơi game kia, cậu chơi khu nào?”

Từ Minh: “...” Đây... Đây là đang làm quen với mình ư! Từ lúc ông đây chào đời đến nay! Cuối cùng có một người đàn ông đẹp trai làm quen với mình rồi! Vừa nghĩ vậy, Từ Minh lập tức blabla khai hết toàn bộ thông tin của mình.

Người đàn ông: “... Cậu là Bé Loli?”

“Hắc hắc.” Mặt Từ Minh đỏ lên, “Bởi acc nữ dù tay tàn cũng sẽ không bị bạn chơi mắng.”

“À...” Người đàn ông im lặng một hồi.

Từ Minh thấy bầu không khí hơi xấu hổ, liền thuận miệng hỏi: “Anh ở khu nào?”

Người đàn ông nói đầy thâm ý: “Cùng một khu với cậu.”

Tổ bốn người ký túc xá đều thoáng kinh ngạc, Trương Khải Siêu tiếp lời: “Ồ, thế thì hay quá còn gì, sau này có thể chơi với nhau, ID của anh là gì?”

Điện thoại người đàn ông đột nhiên vang lên, hắn ra hiệu xin lỗi sau đó đứng dậy: “Trong nhà có việc tìm tôi, tôi đi trước. ID của cậu tôi nhớ rồi, sau này rảnh thì tìm cậu chơi.”

Từ Minh nói: “Được.”

Sau khi dỗi mắt nhìn người đàn ông đi rồi, tổ bốn người ký túc xá nhìn thoáng qua nhau.

Mạnh Sảng nháy nháy mắt: “Tui vừa nhìn thấy... đó là tiếng chuông mặc định của anh ta... Sao anh ta đoán được trong nhà có việc tìm mình?”

Ba người còn lại: “...”

Từ Minh thở dài: “Được rồi, dù sao nhìn cách ăn mặc của anh ta cũng không giống người có thể chơi với một đám sinh viên nghèo chúng ta.”

Mạnh Sảng: “... Ông nghèo à?”

Từ Minh: “... Nghèo kiệt xác được không!”

Trương Khải Siêu: “Tôi cảm thấy ông rất không có tư cách nói những lời này...”

Từ Minh: “...”

Không để ý trêu chọc của đám bạn, Từ Minh lại thoáng nhìn hướng người đàn ông bỏ đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy căng thẳng khó hiểu. Thế này là sao? Từ Minh sờ lên ngực, hít một hơi thật sâu, nhưng tim đập càng lúc càng nhanh.

Chẳng lẽ là... Minh...

Nhất. kiến. chung. tình rồi!!!

Bên cạnh, Mạnh Sảng chỉ chỉ Từ Minh, chép miệng với hai người khác.

...

Bên kia, Trương Bác Văn vừa về đến nhà liền bị tha lên giường, giầy giũa không có kết quả chỉ đành thành thật khai báo hành trình một ngày của mình. Sau khi nghe thấy Trương Bác Văn nói cậu với mấy người Từ Minh đến quán giải khát nói chuyện phiếm, Vương Cảnh Ngôn híp mắt: “Không phải đã bảo em tránh xa cậu ta rồi à?”

Vương Cảnh Ngôn không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới Vương Cảnh Ngôn liền nghĩ rằng Vương Cảnh Ngôn đang ghen tị, lập tức tâm tình nảy nhót: “Sao vậy? Em với cậu ấy là bạn rất thân đó ~ sao không thể gặp nhau?”

Vương Cảnh Ngôn hừ lạnh: “Ai biết trong lòng cậu ta nghĩ gì khi kết bạn với em.”

Trương Bác Văn: “... Anh nhìn cái vẽ mặt viết rành rành ‘tôi là tiểu thụ’ kia của Từ Minh! Còn chưa đủ cảm giác an toàn à!”

Vương Cảnh Ngôn: “... Nói cũng đúng.”

47. Chương 47

Thời gian cứ thường thường trôi qua, thành viên đoàn một có Bé Ngốc Nghếch Bạch đại thần Chiến Hồn với Người Ta Là Bé Loli, ngoài việc hơi náo nhiệt chút, hiệu suất chút, thực ra cũng không có gì khác.

Chỉ là bang chủ bang này dường như...

Luôn bám riết lấy Vương Cảnh Ngôn.

Lúc mới đầu còn chưa mấy rõ ràng, nhưng về sau quả thực làm người ta tức lộn ruột! Mỗi lần Bạch đại thần người nông ta nông, ‘hẹn hò’ ở địa đồ với Bé Ngốc Nghếch, cái cô bang chủ tên Hoa Chi Hiểu kia sẽ hô tên Bạch đại thần trong bang phái, hết hỏi các loại vấn đề, lại y như chụp non nép vào người, lại nói chuyện có đường gợn sóng.

Điều này khiến Trương Bác Văn cảm thấy khó chịu, mà cùng khó chịu còn có Từ Minh.

Mấy ngày nay không biết có chuyện gì mà Chiến Hồn vẫn đối xử với cậu rất tốt đột nhiên đổi thái độ, gấp rút xác định quan hệ yêu đương với đệ nhất mỹ nhân trong bang – Run Lấy Bấy.

Điều này với Từ Minh quả là sấm sét giữa trời quang.

Cậu vẫn có hảo cảm với Chiến Hồn, hơn nữa Chiến Hồn cũng luôn nói chuyện với cậu, vừa có đá cao cấp, thảo dược cao cấp hay cái gì đó cũng đều cho Từ Minh giữ. Nên với việc Chiến Hồn đột nhiên thay đổi thái độ, Từ Minh tỏ vẻ đây là phá hoại à!

Mà bên kia biện pháp giải quyết của Trương Bác Văn là hung dữ nói với Vương Cảnh Ngôn: “Anh nói với hoa chi hiểu một câu! Thì một ngày anh đừng hồng hồng lên giường tui!”

Thế là... Kênh bang phái xuất hiện một màn như sau.

bang phái Hoa Chi Hiểu: Bạch đại thần ~~ đại thần ~~ xin hỏi nếu em muốn nâng cao lực công kích của mình thì làm thế nào? Em muốn làm một DPS...

bang phái Bạch Cảnh Tịch: uống ít được, thêm lực công kích căn bản và nguyên khí, trang bị cũng phải phối hợp tốt một chút, phá phòng thủ không thể thiếu.

bang phái Bé Ngốc Nghếch: một ngày, hừ hừ.

bang phái Bạch Cảnh Tịch: ... Vợ ơi anh sai rồi!

bang phái Bé Ngốc Nghếch: (^)

bang phái Hoa Chi Hiểu: em gái Ngốc Nghếch không nên như vậy, cho mượn tình nhân của em dùng một lát, xong việc chị nhất định sẽ trả lại.

bang phái Bé Ngốc Nghếch: ... Anh ấy là của tôi! Hơn nữa, anh ấy không phải tình nhân của tôi, là chồng! == đến nữa chúng tôi sẽ đi đăng ký.

Vương Cảnh Ngôn ngồi bên cạnh Trương Bác Văn quay đầu, hôn chụt một cái lên mặt Trương Bác Văn. Trương Bác Văn đỏ mặt, vẻ mặt nghiêm trang véo lỗ tai Vương Cảnh Ngôn: “Từ đầu tui đã nói với anh thế nào? Bảo anh đừng có nói chuyện với hoa chi hiểu, anh còn nói!”

Vương Cảnh Ngôn lập tức cầu xin tha thứ: “Anh sai rồi, sau này không bao giờ nói chuyện với cô ta nữa! Vợ ơi nhẹ thôi!”

“Thế thì còn được.” Trương Bác Văn hài lòng, bỏ qua Vương Cảnh Ngôn luôn gọi mình là vợ ơi lại bắt đầu tức giận nói: “Hừ, em thấy hoa chi hiểu này chắc chắn có ý với anh, trước đây mỗi lần đi ngắm cảnh chụp ảnh với anh cô ta đều nhảy ra quấy rối, không phải luôn bám theo chúng ta làm trong mỗi bức ảnh đều có cô ta thì là ở trong bang nói có công chuyện muốn tìm anh. Tìm em gái anh ấy, công chuyện mỗi ngày không dứt, nào có nhiều công chuyện như vậy! Hơn nữa chẳng lẽ cô ta quên mất phó bang chủ Run rẩy trong gió rồi à! Trước đây Run lấy bấy còn cố ý M em, nói hoa chi hiểu luôn nói xấu sau lưng em!”

Nhìn Trương Bác Văn mặt đỏ phừng phừng, Vương Cảnh Ngôn không nhịn được cười: “Cô ấy thích anh, anh không thích cô ấy là được chứ gì. Em yên tâm đi, anh chỉ thích một mình em.”

Trương Bác Văn hừ một tiếng, hôn hít với Vương Cảnh Ngôn một lúc, không chơi game nữa mà ườn người lẫn lộn trên giường: “Mấy hôm nữa đi thăm bố mẹ em đi, em giới thiệu họ với anh.”

Vương Cảnh Ngôn sững sốt: “Bố mẹ em... đồng ý em thế này à?”

Trương Bác Văn khoát tay: “Đồng ý mà, trước đây come-out rồi.” Nói đến đây động tác của Trương Bác Văn đột nhiên khựng lại, “Đã lâu em chưa gặp họ rồi, không dám đi sợ bị mắng là một lý do, mẹ em luôn khuyên em tìm một người ổn định cũng là một lý do...”

Trương Bác Văn đẩy Vương Cảnh Ngôn, im lặng một lúc mới nhỏ giọng nói: “Hồi trước lúc chưa biết anh em không hề đi tìm đàn ông cũng là vì mẹ em nói, muốn em giữ mình trong sạch.”

Vương Cảnh Ngôn: “... Cho nên em chỉ một mình quay tay với máy tính à?”

Trương Bác Văn: “!!!”

Trương Bác Văn chấn kinh rồi: “Anh anh anh... Sao anh biết!”

Vương Cảnh Ngôn: “...”

48. Chương 48

Sáng sớm Trương Bác Văn đã chau chuốt bản thân chỉnh tề liền giục Vương Cảnh Ngôn nhanh rời giường.

Mấy hôm trước Trương Bác Văn nói muốn đến thăm cha mẹ mình, vì đề phòng mình sẽ vì những khác mà quên mất nên từ sáng sớm đã lên kế hoạch hôm nay đi, còn cố ý đặt chuông nhắc nhở. Vương Cảnh Ngôn cả người trần truồng không mặc gì ngồi dậy: “Sớm vậy? Không phải gọi điện nói buổi tối à?”

Trương Bác Văn khê ho hai tiếng: “Lát nữa phải ra ngoài mua quần áo, hơn nữa đã rất lâu em chưa mua gì cho bố mẹ rồi, đương nhiên phải cẩn thận chọn lựa.”

“Thì ra là thế.” Vương Cảnh Ngôn vừa đánh răng vừa ậm ừ nói.

Trương Bác Văn vẫn đang hưng phấn, đứng trước tủ quần áo lựa tới lựa lui, suy nghĩ nên mặc cái gì đến gặp cha mẹ nên hoàn toàn không chú ý Vương Cảnh Ngôn ở trong phòng tắm rất lâu mới đi ra. Đợi đến lúc Vương Cảnh Ngôn đi ra thì vành mắt của anh hơi đỏ, trong tay còn cầm một tấm thẻ, anh đến bên cạnh Trương Bác Văn ôm người vào lòng mình, hai tay nắm chặt như sợ Trương Bác Văn sẽ bay đi mất: “Tuy bình thường anh không đi làm nhưng ở trên mạng ít nhiều cũng kiếm được ít tiền, nếu gặp bố mẹ em vậy dùng tiền của anh mua đồ cho họ đi.”

Trương Bác Văn kinh ngạc quay đầu nhìn Vương Cảnh Ngôn, sau đó không nhịn được xoay người hôn chụt một cái lên mặt Vương Cảnh Ngôn.

Trương Bác Văn tựa đầu lên vai Vương Cảnh Ngôn, cười nói: “Không ngờ anh lại nghĩ nhiều như vậy, nhưng nếu em muốn mua nhất định sẽ mua rất nhiều, trong thẻ của anh có bao nhiêu tiền?” Nói xong, cậu huých huých Vương Cảnh Ngôn, “Đừng để lúc đấy không đủ tiền lại mất mặt...”

Vương Cảnh Ngôn bó tay: “Mấy vạn thì phải.”

Trương Bác Văn: “... Anh ở trên mạng làm cái gì vậy?”

Vương Cảnh Ngôn tiếp tục bó tay: “Tối giờ đều dựa vào game kiếm tiền. Acc Bạch Cảnh Tịch kia kiếm tiền rất nhanh, hơn nữa ngoài tài khoản này anh còn có những acc khác, nhưng cũng không hay lên nên không nói cho em biết.”

Trương Bác Văn: “...” Cậu nghĩ nghĩ thì thấy hình như đúng là thế thật. Chỉ riêng tiền kiếm được trong game có thể đổi thành tiền thật cũng phải có mấy ngàn, hơn nữa bình thường một mình đánh boss rơi ra các loại tài liệu cực phẩm, bán đi cũng có thể được mấy vạn... Mà Vương Cảnh Ngôn dựa vào thao tác xuất thần nhập hóa kia, acc trong tay gần như không có nhu cầu gì, anh căn bản không cần trang bị gì thì cũng cần tốn tiền, đây quả thực là... Mua bán nhiều lần không lỗ!

“Không ngờ anh đảm đang như thế...” Trương Bác Văn không khỏi khích lệ, để ban thưởng còn hôn Vương Cảnh Ngôn một cái.

Wương Cảnh Ngôn cong khóe miệng, chỉ là khóe mắt hiện ra vẻ mỉm cười: “Tiểu Văn, có một việc anh giấu diếm em đã lâu.”

Trương Bác Văn cũng cười: “Cái gì?”

Wương Cảnh Ngôn nói: “Là liên quan đến thân thể của anh.”

Trương Bác Văn: “... Thế là thế nào, chẳng lẽ em là kẻ thù giết cha của anh à?”

“Không phải vậy.” Vương Cảnh Ngôn cười khỏ, “Trước đây vẫn không nói với em chỉ vì sợ em sẽ không chấp nhận được. Chẳng lẽ em không thấy tò mò à? Anh... Sao có thể trong tình huống có bảo vệ tiểu khu, lại trắng trợn nửa đêm đột nhập vào nhà em như vậy...”

Trương Bác Văn hơi khựng lại: “Cũng có hơi nghi ngờ, nhưng em cảm thấy chuyện này cũng không là gì hết... Dù anh có thể là tên trộm với em cướp sắc nọ kia em cũng sẽ không để ý, cùng lắm thì sau này em đi làm rồi cố gắng nuôi anh chứ sao. Hơn nữa, nhìn anh trong game lợi hại như vậy, cảm giác em cũng có thể dựa vào anh nuôi nữa ~”

“Không phải như thế.” Vương Cảnh Ngôn lắc đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Hai người đều không nói gì, bởi vì đứng gần hai bên đều có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Trong phòng im lặng, tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường càng trở nên rõ ràng.

“Anh không phải ăn trộm, cũng không phải nửa đêm bò lên cửa sổ nhà em, anh ở trong nhà em là vì anh vốn là một thành viên trong căn nhà này.” Vương Cảnh Ngôn nói xong như thở dài một hơi, nhìn vào Trương Bác Văn, “Anh sống ở bên cạnh em rất nhiều năm.”

Trương Bác Văn: “!! Cmn anh đừng có đùa, một người đàn ông sống bên cạnh em mấy năm mà em lại không biết?”

“Em đương nhiên không biết, người bình thường sao có thể nghĩ đến chuyện không thể tưởng tượng như vậy.”

“Chuyện gì?”

“Anh... Anh kỳ thực... Là cái máy tính em dùng năm đó.”

49. Chương 49

Mấy ngày nay Từ Minh sống vô cùng khó chịu.

Bạn thân Chiến Hồn trong game không để ý tới mình nhào vào ôm ấp của người khác thì thôi, trong nhà còn một người đàn ông đẹp trai không rõ thân phận! Từng giờ từng phút quyến rũ mình! Người đàn ông kia mặc dù chính là người Từ Minh nhìn thấy trong quán giải khát hôm trước, nhưng... Nhìn ánh mắt anh ta, sao nhìn thế nào cũng không thấy hiền lành vậy?

Bố! Người đàn ông này là ai vậy! Sao lại vào ở nhà chúng ta?

Cái gì? Anh ta là anh họ con? ... Anh họ em gái bố ấy con làm gì có anh họ nào... Không không không, con chưa nói gì hết. Ừm... Chào anh họ!

Bố Từ Minh giải thích, anh họ tuổi trẻ tài cao, giờ mới 29 tuổi đã có một công ty đưa ra thị trường, còn định lập một công ty ở thành phố này nên tới đây khảo sát, bố với mẹ nhiệt tình đương nhiên mời anh họ đến nhà ở. Vốn anh họ đã từ chối, nhưng sau đó không biết tại sao lại đồng ý, còn ngỏ ý để Từ Minh với anh họ ở chung, học tập cách đối nhân xử thế cùng bí quyết quản lý công ty của anh họ.

Mà bên kia...

“Con à, phải tạo mối quan hệ với người ta, có lợi cho sinh hoạt của con sau này đây biết không?” Mẹ Từ Minh nói thắm thía, chỉ thiếu thất nơ bướm cho con mình rồi đưa vào phòng anh họ. “Dạ dạ, con biết...” Từ Minh trả lời có vẻ qua loa, cùng lúc hô to trong lòng, emn, cha đó lúc trước còn bị mình ảo tưởng đó, cuối cùng hóa ra là quan hệ họ hàng! Điều này không khoa học!

“Con à, tuy con với cậu ta là quan hệ họ hàng, nhưng họ hàng này... cũng không tính gần lắm, thuộc ngoại hệ thôi, nếu con thích thì tự mình vo tròn vo tròn đưa vào phòng cậu ta đi, nhé.” Mẹ Từ Minh tiếp tục nói lời thắm thía, “Sau này nếu con theo cậu ta thì không lo ăn không lo mặc, mẹ cũng không cần cả ngày lo lắng con cứ lông bông nữa.” Từ Minh chảy máu đầy mặt nhìn mẹ mình: “Con không phải con ruột mẹ đúng không...”

Từ sau khi Từ Minh biết Trương Bác Văn cũng can đảm nói rõ tính hướng của mình với gia đình, để cậu khiếp sợ là mẹ mình chẳng những không phản đối mãnh liệt như bố, ngược lại còn giúp mình...

Thử hỏi thì mẹ Từ Minh che mặt nói: “Hai cậu trai ở bên nhau đáng yêu biết bao...”

Đáng yêu em gái mẹ ấy...

Thế là Từ Minh biết, hóa ra mẹ mình là một hủ nữ tiêu chuẩn!

Sau đó dưới sự cùng nỗ lực của hai người, bố Từ Minh bị mẹ Từ Minh uy hiếp không được lên giường, thế là thuận lợi bị phá...

Thời gian sau đó trở nên vui vẻ, rốt cuộc Từ Minh không lo lắng cho tính hướng của mình, còn thường xuyên cùng mẹ mình ngồi trong thư phòng nghiên cứu các loại BL H, thời gian trôi qua phải nói quá hạnh phúc...

...

Anh họ tên là Điền Chiến, sau khi ở lại nhà Từ Minh thì cơ bản là đi sớm về trễ, thỉnh thoảng tối không ra ngoài cũng nhốt mình trong phòng không biết đang làm gì. Mẹ Từ Minh tỏ vẻ, cứ tiếp tục như vậy con mình không gả đi được rồi.

Từ Minh: “...”

“Con à, ở đây có một tách trà hoa cúc, con đưa cho anh Điền Chiến đi, cứ nói là hè rồi nên giúp anh giảm nhiệt, nếu cậu ta hiểu được ám chỉ của ly trà này thì đừng từ chối cứ trực tiếp ừ ừ a a đi, mẹ sẽ lời cái đồ đầu gối là bố con đi.”

Điền Chiến... Anh... Từ Minh nhìn trà hoa cúc, nhìn nhìn, không nhìn được khinh bỉ nhìn mẹ mình: “Mẹ, mẹ nghĩ gì mà đẩy con trai mình đi cho người ta ngắm vậy... Còn trà hoa cúc... Mẹ cũng không nghĩ nhớ đầu người ta không thích đàn ông thì làm sao?”

“Đúng nhỉ...” Mẹ Từ Minh ngộ ra, “Mẹ quên mất.”

Từ Minh: “...”

Mẹ Từ Minh tỏ vẻ, đây hoàn toàn không phải vấn đề! Bà đứng bật dậy, ra vẻ cao quý đi gọi điện thoại: “Alo... Đúng vậy... Điền Chiến đang ở nhà của em đây, sống rất tốt, vàng vằng... Lần này em gọi điện cho chị, là muốn hỏi chị một chuyện...”

Từ Minh: “...” Mẹ ruột à... Mẹ đừng như vậy... Con cảm thấy áp lực rất lớn đây...

50. Chương 50

Từ Minh bưng trà hoa cúc mẹ mình nhét cho đứng trước cửa phòng Điền Chiến xoắn đến xoắn đi, cuối cùng ôm tâm tình thấy chết không sờn gõ cửa phòng: “Anh họ, mẹ em bảo em mang trà hoa cúc vào cho anh.”

Trong cửa im lặng một lúc lâu mới vang lên giọng nói bình thản: “Vào đi.”

Phòng của Điền Chiến là phòng khác, trang trí bên trong Từ Minh xem qua không biết bao nhiêu lần. Vốn tưởng rằng anh họ ở đây lâu thì bày trí trong phòng cũng sẽ có chỗ thay đổi, không ngờ anh họ lại lười như

vậy, ngoài vỏ chăn vỏ gối trên giường cùng với cái máy tính đặt trên bàn sách, những thứ khác gần như không nhúc nhích.

Lúc này anh họ đang ngồi trước bàn sách vọc máy tính.

Từ Minh đảo mắt mấy vòng quanh phòng, lúc này mới lẻ rề đi tới.

Đặt trà hoa cúc lên bàn, Từ Minh vừa định lân la bắt chuyện làm quen thì lơ đãng lướt qua màn hình máy tính của Điền Chiến, đột nhiên không nhận được văng một câu: “Cmn.” Thử Từ Minh nhìn thấy, đương nhiên là hình ảnh cùng ID cậu quen thuộc từ lâu.

Từ Minh: “...”

Điền Chiến: “... Làm sao vậy?”

Từ Minh ho một hồi mới nói: “Ha ha ha ha, chỉ là thấy ID của anh hơi quen quen...”

Điền Chiến chối ngay: “ID này khá là đại chúng, gần như mỗi server đều có một cái.”

“À à, như vậy à...” Từ Minh cười khan hai tiếng, xám xịt lẻ ra khỏi phòng Điền Chiến. Mặc dù mỗi server có thể đều có một người tên Chiến Hồ, nhưng tướng quân toàn thân kim quang long lanh như vậy có lẽ cũng chỉ có một!

Từ Minh xoắn xuýt một lúc, đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện trong quán giải khát lúc trước thì hận không thể chôn cả người mình vào đất. Chả trách sau lần ấy hấn lại dây dưa với run lấy bấy! Hóa ra là vì đã biết tài khoản bé loli kia là nhân yêu!

Chính vì vậy, tính hướng của Điền Chiến cũng được xác định.

Từ Minh ủ rũ, cuối cùng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng: hi vọng Điền Chiến quên hết mọi chuyện trong quán giải khát đi! Tốt nhất là không nhớ mặt mũi của người kia! Cũng không biết người kia chính là mình! Bằng không thì điều này... Làm trò cười cũng quá xấu hổ rồi...

“Sao vậy?” Mẹ Từ Minh thấy mặt con mình đối tới đối lui còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng kéo cậu xuống ghế salon trong phòng khách.

“Anh ấy thích nữ.” Từ Minh méo xẹo mặt.

Mẹ Từ Minh cuối cùng vẫn thương con trai, nhìn vẻ mặt này của cậu lại tưởng cậu bị sỉ nhục trong phòng Điền Chiến, vội vàng an ủi: “Không sao không sao, ngoan không khóc, trên thế giới không phải chỉ có một mình cậu ta là đàn ông tốt, không người này chúng ta tìm người khác, nhưng cũng phải nói... Mẹ vừa mới gọi điện hỏi mẹ Điền Chiến, mẹ nó rõ ràng nói nó nam nữ đều ăn, khoảng thời gian trước còn thấy nó yêu đương với một nam sinh trên mạng... Nam sinh kia cũng khô hài, rõ ràng là đàn ông con trai còn dùng acc nữa, gọi bé loli gì đó, mẹ nó hỏi Điền Chiến thì Điền Chiến nói muốn coi như không biết để trêu cậu ta...”

Từ Minh: “...”

Tiền cmn các loại sư!

Vào đêm, Từ Minh xoắn đến xoắn đi, cuối cùng vẫn log game.

Mở danh sách bạn tốt, acc của Trương Bác Văn còn chưa lên, ngược lại Chiến Hồn vẫn luôn online, lúc này Chiến Hồn và run lấy bấy đang túm ăn ái.

bang phái Run Lấy Bấy: ông xã ~ em muốn một viên đá cấp bảy làm trang bị

~ bang phái Chiến Hồn: ừ, công thành Trường An chờ anh.

bang phái Run Lấy Bấy: được ~ ông xã anh đối em tốt nhất

~Từ Minh nhìn mà nổi hết da gà da vịt, trước đây cũng quen biết run lấy bấy, cũng đã thấy cô ấy nói chuyện, sao lúc ấy không thấy ỏn ẻn như thế này? Cũng không nói một câu lại kèm một gọn sóng...

Yên lặng oán thầm được một lúc, Từ Minh xoa xoa cằm bắt đầu đánh chữ.

bang phái Người Ta Là Bé Loli: tuyển bạn trai ~ tỏ vẻ chơi game một mình thật quá cô đơn /(o)/

~~ hảo hữu Người Ta Là Bé Loli: tuyển bạn trai ~ tỏ vẻ chơi game một mình thật quá cô đơn /(o)/

~~ thể giới Người Ta Là Bé Loli: tuyển bạn trai ~ tỏ vẻ chơi game một mình thật quá cô đơn /(o)/

~~ thể giới Ai ôi ai ôi: ai ôi, bé thấy anh được không?

thế giới Người Ta Là Bé Loli: ... Nói chuyện riêng, để tôi xem con người cậu thế nào.

thế giới Ai ôi ai ôi: Yes sir!

Từ Minh hừ lạnh hai tiếng với máy tính, cậu biết vờ vịt? Tôi đây lại không biết à! Xem chúng ta ai hết kiên nhẫn trước ai!

51. Chương 51

Trương Bác Văn không ngờ bí mật động trời trong miệng Vương Cảnh Ngôn, thế mà lại động trời như vậy!

Cậu đi quanh Vương Cảnh Ngôn hai vòng, quan sát từ trên xuống dưới nhiều lần, cuối cùng không nhịn được cười: “Đừng đùa em.”

Vương Cảnh Ngôn bắt đắc dĩ: “Không phải anh đang trêu em, anh đang nói thật với em đấy, những lời này anh đã chuẩn bị tâm lý rất lâu mới quyết định nói ra.”

Nhưng hiển nhiên Trương Bác Văn không hề tin: “Anh nói anh là máy tính, vậy anh biến thân thử xem nào.”

Vương Cảnh Ngôn: “...”

Trương Bác Văn vốn cho rằng Vương Cảnh Ngôn im lặng là vì không thể biến thân, liền coi những lời vừa rồi là lời nói đùa, nhưng vừa mới xoay người dọn đồ đạc thì điều huyền huyền nhất trên thế giới này với Trương Bác Văn đã xảy ra. Chỉ thấy xung quanh phòng bỗng phủ rất nhiều sương mù, sương mù kia không có hương vị mà chỉ càng ngày càng dày, cuối cùng Trương Bác Văn vươn tay ra mới phát hiện... Cậu vậy mà chỉ có thể nhìn thấy đến cổ tay mình...

Đây mới thực sự là bàn. tay. không. thấy. năm. ngón!

Mà khi sương mù tan hết đã là chuyện năm phút sau, Trương Bác Văn gọi tên Vương Cảnh Ngôn vô số lần lại không thấy ai trả lời, nên sau khi sương mù tan hết cậu theo phản xạ muốn lao về trước, lại đá phải một thứ.

Chỉ thấy trước mặt Trương Bác Văn không còn Vương Cảnh Ngôn, chỉ còn một chiếc máy tính cũ nát, cái máy tính này đúng là chiếc Vương Cảnh Ngôn nói đánh mất trước đây...

Trương Bác Văn: “...” Cậu thấy khó tin liền chạy đến phòng của mình, phát hiện quả thực không thấy Vương Cảnh Ngôn.

Ngay lúc Trương Bác Văn ngơ ngác khó hiểu, một chuyện khiến cậu cuối cùng xác định Vương Cảnh Ngôn nói thật đã xảy ra. Chỉ thấy chiếc máy tính không cắm vào nguồn điện không nối dây mạng lại khởi động máy! Còn đăng nhập vào trò chơi!!

Trương Bác Văn (° °;).

Nguyên một đám chữ đột nhiên đánh ra.

bang phái Bạch Cảnh Tịch: bây giờ em đã tin anh chưa?

bang phái Hoa Chi Hiểu:???

Trương Bác Văn hít sâu một hơi: “... Tin rồi, anh nhanh biến về đi...” Cậu chỉ cảm thấy cảnh này quá quỷ dị, cho nên muốn Bạch Cảnh Tịch nhanh nhanh biến lại.

Sau đó lại là một khoảng sương mù, chỉ là lần này thời gian ngắn hơn nhiều, Vương Cảnh Ngôn trần truồng ngồi xổm trên đất mặt lộ vẻ xấu hổ. Trương Bác Văn nhìn Vương Cảnh Ngôn không nhúc nhích, há miệng

nhưng lại không biết nên nói cái gì. Cậu thở hổn hển mấy cái, dáng vẻ như không thở được, run rẩy rút di động ra bấm số điện thoại mẹ cậu.

“Alo... Mẹ à... Dạ, con... Con gọi điện là muốn nói, hôm nay con không về nữa. Dạ...” Nói tới đây Trương Bác Văn lại bật khóc, cậu nghẹn ngào bỗng gào lên: “Mẹ —”

Vương Cảnh Ngôn lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng dậy ôm Trương Bác Văn vào lòng: “Đừng khóc... Ngoan...”

Anh nói rồi vươn tay cầm lấy điện thoại trên tay Trương Bác Văn, nhanh chóng nói với điện thoại: “Xin lỗi bác, con làm cậu ấy tức giận, đợi có thời gian con với tiểu Văn nhất định sẽ về...” Nói rồi không đợi trả lời đã cúp máy.

Vương Cảnh Ngôn ôm Trương Bác Văn lên giường, nghiêng người đè cậu xuống dưới thân thể mình, “Em không thích anh à?”

Trương Bác Văn khóc thút tha thút thít, không nhịn được dùng chân đạp Vương Cảnh Ngôn, nhưng chút sức ấy quả thực chỉ như gãi ngứa với anh. Mặc dù với con trai khóc là biểu hiện nhu nhược, rất nhiều con gái thích khóc đều bị bạn bè gọi là đồ ẻo lả, nhưng Trương Bác Văn thật sự không nhịn được. Cậu không biết nếu Vương Cảnh Ngôn là một cái máy tính, cậu nên làm thế nào.

Người với máy tính yêu đương, nghĩ thế nào cũng thấy kinh hãi!

Nhưng bây giờ sự thật lại bày ra trước mắt, Vương Cảnh Ngôn đúng là máy tính, anh ta còn biểu diễn cho mình nữa chứ! Trừ khi tất cả vừa rồi chỉ là mơ...

Im lặng véo cho mình một cái, đau quá đi.

Trương Bác Văn cắn môi: “Tui cảm thấy hai chúng ta không hợp.”

Vương Cảnh Ngôn sững sốt.

Trương Bác Văn tiếp tục nói: “Anh là... máy tính, tui là người, như vậy ở cùng nhau thế nào? Hơn nữa... Ai biết lúc nào anh sẽ biến mất? Với một cái máy tính, thời gian mấy năm đã rất lâu rồi...” Vương Cảnh Ngôn im lặng một lúc: “Không phải trước đây chúng ta sống rất tốt à? Hay là nói, em không muốn dùng mấy năm để đổi cả đời?”

“Đúng, chính là ý này.” Trương Bác Văn ngược mắt nhìn Vương Cảnh Ngôn, “Tui với anh ở bên nhau, tới đa cũng chỉ được mấy năm, nhưng anh lại chiếm cả đời của tui, đến lúc anh biến mất tui phải làm thế nào?”

Vương Cảnh Ngôn than nhẹ: “Không phải.”

Trương Bác Văn lại không muốn nghe, chỉ kêu Vương Cảnh Ngôn ra ngoài.

Cuối cùng, chuyện này kết thúc bằng việc Vương Cảnh Ngôn bị đuổi ra khỏi nhà. Đóng cửa lại, không nghe tiếng gõ cửa bên ngoài của Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn vui đầu vào sofa.

Bản thân mình đúng là ích kỷ...

Nghĩ như vậy Trương Bác Văn lại cười khổ. Lập trường của cậu thực ra vẫn luôn kiên định, đó chính là tìm được một người có thể làm bạn cả đời, nhưng Vương Cảnh Ngôn rõ ràng không phù hợp yêu cầu này.

Tuổi thọ của anh ngắn, đã định trước thời gian ở bên Trương Bác Văn cũng không dài, điều này khiến Trương Bác Văn cảm thấy vô cùng sợ hãi. Bên cạnh mình tồn tại một người yêu bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, trái tim của cậu không thể chịu được. Hơn nữa giống như cậu đã nói, đợi Vương Cảnh Ngôn vui vẻ biến mất rồi, cậu nên làm thế nào?

Một mình cậu... Nên sống quãng đời còn lại như thế nào?

52. Chương 52

Ngắn ngủi sống qua hai ngày, Trương Bác Văn dối gần như không nói nên lời.

Sau khi đuổi Vương Cảnh Ngôn ra khỏi nhà cậu bắt đầu mất ngủ, lăn qua lật lại mãi không được, không những thế mà ngay cả thỉnh thoảng mệt quá mà thiếp đi cũng sẽ bắt đầu gặp ác mộng. Trong mơ đều là tiếng quỷ kêu, thoáng cái lại tỉnh. Mà đến lúc cậu đói quá phải ra ngoài mua cơm ăn mới phát hiện Vương Cảnh Ngôn lại ngồi xồm trước cửa nhà, chỉ cần Trương Bác Văn vừa ra khỏi cửa anh liền đứng ở một nơi không xa, giống y một thằng cha hèn mọn bỉ ổi.

Mà khi ăn cơm Trương Bác Văn chỉ cảm thấy mấy thứ đó đều là cặn bã... Ngồi trong quán cơm nuốt từng miếng cơm khô khốc, cậu đột nhiên hơi nhớ cơm Vương Cảnh Ngôn nấu...

Nhưng lại nghĩ đến thân phận của Vương Cảnh Ngôn, cậu không thể nào bước qua cánh cửa ấy.

Cuối cùng không còn cách nào, Trương Bác Văn chỉ có thể gọi điện cho Từ Minh.

Trương Bác Văn: “Cứu mạng...” QAQ

Từ Minh: “Có chuyện gì? Sao nói chuyện lại thều thào thế? Bị ốm à?”

Trương Bác Văn: “Không phải... À ừm, nhà ông ăn cơm là tự nấu hay là ra ngoài ăn? Tự nấu? Tốt quá QAQ, tui sắp chết đói rồi... Ông để tui qua đó chực mấy bữa đi, tiện thể cho tui ở lại nhà ông hai ngày.”

Từ Minh: “... Đến đây đi, dù sao trong nhà còn trống hai phòng, tuy tui cho rằng ông với chồng ông không cần đến hai căn. Địa chỉ nhà tui là... Hơi dài có lẽ ông không nhớ được, đợi tui gửi tin nhắn cho ông.”

Trương Bác Văn mấp má môi, mở miệng muốn nói việc hai người họ đã chia tay cho Từ Minh, nhưng cuối cùng vẫn không nói. Cậu nghĩ, đợi hai người gặp mặt rồi nói sau, bây giờ nói trong điện thoại cũng không rõ ràng.

Thế là Trương Bác Văn dọn dẹp sơ qua, kéo một chiếc vali nhỏ ra khỏi cửa.

Quả nhiên, Vương Cảnh Ngôn vẫn ở ngoài cửa.

Nhìn đồ nghề này của Trương Bác Văn, Vương Cảnh Ngôn đầu tiên hơi sửng sốt sau đó đột nhiên căng thẳng: “Em... Em muốn đi đâu?” Trương Bác Văn nhìn anh một cái, trên mặt có vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Liên quan gì đến anh? Lát nữa anh không được đi theo, đi theo tui sẽ không để ý tới anh nữa!”

Vương Cảnh Ngôn cúi đầu: “Là muốn rời khỏi thành phố này à?”

Trương Bác Văn không trả lời cơ bản xem như đồng ý, cậu trở tay định khóa cửa thì Vương Cảnh Ngôn lại ngăn lại.

“Anh làm gì thế hả?” Trương Bác Văn hừ lạnh, “Coi như tôi muốn đi, căn phòng này cũng vẫn là tôi thuê, anh không thể vào! Tui sẽ trả chìa khóa lại cho chủ nhà...”

Còn chưa nói xong Trương Bác Văn đã bị Vương Cảnh Ngôn bế lên.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Trương Bác Văn kêu lên sợ hãi.

Vương Cảnh Ngôn liếm môi ôm người vào phòng, khóa cửa, ném thẳng Trương Bác Văn lên salon, anh giật quần áo hùng hổ nói, “Làm em.”

Trương Bác Văn: “...”

Có lẽ không kịp phản ứng mà nửa ngày Trương Bác Văn cũng không nói gì, chỉ trơ mắt nhìn Vương Cảnh Ngôn cởi quần áo. Cũng đúng, tuy ngay từ lần đầu gặp mặt Vương Cảnh Ngôn quả thực dùng hình tượng bá đạo này xuất hiện trước mặt cậu, nhưng sau đó dáng vẻ trung khuỷu kia của Vương Cảnh Ngôn hoàn toàn khiến Trương Bác Văn quên hóa ra anh còn một mặt như vậy...

Thân thể hơi run bắn lên, Trương Bác Văn cắn môi dưới.

Hiện giờ Vương Cảnh Ngôn cực kỳ phấn nộ...

Trương Bác Văn nhìn vẻ mặt của Vương Cảnh Ngôn, hoàn toàn có thể cảm nhận được tức giận ngập trời. Quả nhiên, lực tay Vương Cảnh Ngôn mạnh cực kỳ, hoàn toàn không có tinh thần thương hương tiếc ngọc, gần như chỉ một động tác mắt cá chân Trương Bác Văn đã đau nhói, có lẽ không lâu sau sẽ xanh tím lại.

Vương Cảnh Ngôn không nói một câu, anh tự tay cởi quần áo trên người Trương Bác Văn đang liên tục phản kháng, banh hai chân ra, nhìn nơi uốn nếp của Trương Bác Văn cười lạnh.

Trương Bác Văn bị vẻ mặt của Vương Cảnh Ngôn dọa sợ. Cậu nuốt nước miếng cảnh cáo: “Anh đừng xằng bậy...”

“Chỗ này, chẳng phải anh đã làm rất nhiều lần?” Vương Cảnh Ngôn nói rồi dùng ngón tay chọc vào nơi mềm mại kia của Trương Bác Văn, chỉ chọc vào rồi quấy hai cái. Trương Bác Văn lập tức hét lên đau đớn, thân thể bất giác mềm nhũn.

“Thân thể em đã quen với anh rồi.” Vương Cảnh Ngôn thản nhiên nói ra sự thật, “Anh còn chưa làm gì phía sau của em đã ướt, thế này rồi mà em còn muốn tìm người khác? Người khác có thể thỏa mãn em giống anh ư?”

Trương Bác Văn đỏ mắt: “Anh... Anh là đồ khốn!”

Vừa dứt lời, cũng vì động tác tay của Vương Cảnh Ngôn mà hít vào một hơi...

53. Chương 53

“A...” Trương Bác Văn thở dốc, cậu hơi xoay người thì thấy cơ thể cực kỳ đau nhức.

Mở điện thoại nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn bảy giờ tối, đúng giờ ăn cơm tối, mà trong di động có tới mười cuộc gọi nhỡ đều là của Từ Minh. Xoa xoa cái bụng sôi ùng ục, Trương Bác Văn chỉ cảm thấy dạ dày trống rỗng muốn ăn gì đó, cậu theo thói quen nhìn qua tủ đầu giường lại phát hiện chỗ đó không đặt cháo Vương Cảnh Ngôn đã nấu xong.

Lúc này trong phòng khách im ắng, phải nói là cả căn phòng đều im ắng.

Nằm thán người trên giường một lúc, Trương Bác Văn hơi thích ứng được mới cẩn thận leo xuống giường, ngay lập tức cậu cảm thấy trong hậu môn hình như có thứ gì đó chảy ra, điều này khiến sắc mặt cậu cực kỳ khó coi. Hôm nay Vương Cảnh Ngôn như là bị điên, đè lấy Trương Bác Văn thao một trận điên cuồng, thao xong thì người cũng biến mất tăm.

Con mẹ nó, hẳn coi ông đây là nhà vệ sinh công cộng à? Thượng xong rồi là có thể đi hả?

Ngẫm lại trước đây Vương Cảnh Ngôn luôn ở trong nhà, mỗi lần yêu xong đều cẩn thận rửa sạch thân thể cho mình, còn có thể nấu một ít cháo cho mình ăn, mà bây giờ trong nhà lại trống rỗng... Im lặng thờ dài, Trương Bác Văn tự nói với mình không được tiếp tục như vậy, cậu cảm thấy nếu trong cuộc sống sau này trong lòng mình vẫn cứ bị Vương Cảnh Ngôn chiếm lấy, vậy cậu hoàn toàn không thể bước ra khỏi cuộc tình này.

Việc cấp bách bây giờ vẫn là đến nhà Từ Minh, tuy với tình huống hiện tại Vương Cảnh Ngôn sẽ không xuất hiện, nhưng ai mà biết một cái máy tính nghĩ cái gì, nhờ đâu anh ta... lại đến nữa thì sao? Vậy người chịu thiệt vẫn là mình.

Trương Bác Văn vừa nghĩ vậy liền không đợi tắm rửa sạch sẽ, lấy một chiếc áo dày mặc vào rồi ra khỏi nhà.

Trong ngày mùa hè nóng nực như vậy còn mặc áo dày, dù bây giờ là hơn bảy giờ tối, mặt trời đã mất bóng lại có gió thổi, nhưng Trương Bác Văn vẫn nóng toát mồ hôi. Mà bộ quần áo này nhìn thế nào cũng thấy khả nghi, ngay cả lúc gọi xe còn có hai chiếc xe vừa dừng lại lập tức lái đi ngay.

Đợi mãi mới có một lái xe chịu dừng lại, Trương Bác Văn lập tức lên xe, cậu cảm thấy mình không còn sức để đứng nữa, nếu vẫn không bắt được xe có lẽ sẽ ngã luôn xuống đất bất tỉnh nhân sự. Mở điện thoại tìm địa chỉ Từ Minh nhắn ới, Trương Bác Văn thều thào đọc ra rồi dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhà Từ Minh cách chỗ Trương Bác Văn ở khá xa, xe taxi chạy gần hai tiếng mới đến nơi, trả tiền xong Trương Bác Văn xuống xe, nhìn tòa biệt thự đứng sừng sững trước mặt mình mà giật giật khóe miệng.

Mẹ nó đây đúng là nhà Từ Minh ư!

Trước kia Từ Minh không phải luôn miệng kêu nghèo à! Trang bị các thứ còn cứ phải mình làm, nói là so ra rẻ hơn, tiết kiệm phí gia công... Em gái cậu!! Tiết kiệm em gái cậu ấy!!!!

Tức giận lời điện thoại ra gọi cho Từ Minh, Từ Minh bên kia lập tức gào khóc thảm thiết: “Chủ nhà không có lương tâm!”

Trương Bác Văn: “...”

Từ Minh lại gào khóc: “Lúc trước tui gọi cho ông bao nhiêu cuộc mà sao ông đều không nghe hả! Ông đợi một chút, để tui mặc quần áo rồi ra mở cửa cho ông.”

Trương Bác Văn: “... Tại sao bây giờ ông lại không mặc quần áo hả...”

Từ Minh khê ho hai tiếng, nhưng rõ ràng phát hiện giọng cậu nhỏ xuống: “Đúng vậy, anh họ tui đến rồi, tui đang nghĩ cách quyền rũ anh ấy, đáng tiếc anh ấy vẫn cứ không nổi máu cầm thú.”

Trương Bác Văn: “... Ông khát khao đến mức anh họ mình cũng muốn ra tay à...”

“Aizz, không phải như thế...” Từ Minh nói, “Cúp đây, tui ra mở cửa cho ông, đợi lát nữa sẽ kể ông nghe.”

Trương Bác Văn cất di động, nhìn rưng rưng hành lý bên chân mình, bắt đầu suy nghĩ nên nói thế nào với Từ Minh về chuyện xảy ra với mình lúc trước. Vì thế ngay cả đằng sau mình xuất hiện một người đàn ông từ lúc nào Trương Bác Văn cũng không phát hiện.

“Cậu đứng ở đây có chuyện gì à?” Giọng người đàn ông kia rất lạnh nhạt.

Trương Bác Văn hoảng sợ quay đầu nhìn lại, phát hiện người đàn ông kia lớn lên rất đẹp trai, hình như cậu đã gặp qua anh ta ở đâu nhưng nhất thời quên mất, đành phải cười ngại ngùng chỉ vào cửa: “Em tới tìm bạn học của em chơi.”

“Bạn học? Cậu nói là tiểu Minh à?” Người đàn ông nhú mày.

Tiểu Minh...

Trương Bác Văn gật đầu: “Đúng vậy, Từ Minh.”

Đang nói thì cửa mở, giọng nói tùy tiện của Từ Minh vang lên: “Cmn cậu không biết lúc trước tôi ở trên giường đợi cậu bao lâu đâu, khoảng thời gian này đã đủ cho chúng ta làm xong hai phát rồi.”

Trương Bác Văn: “...”

Người đàn ông: “...”

Từ Minh giữ nguyên động tác mở cửa: “... Anh hò à, thật là tình cờ.”

54. Chương 54

Người được Từ Minh gọi anh họ mặt ngoài thì cười nhưng trong bụng thì không: “Đúng vậy, thật tình cờ.”

Trương Bác Văn to vẻ, hai người các cậu có thể dừng liếc mắt đưa mình với nhau được không! Tui kẹt ở giữa sẽ rất xấu hổ có biết không! Hơn nữa tú ân ái trước mặt một người mới thất tình, như vậy mà là đại trượng phu à!

Dường như phát hiện ánh mắt đầy lên án của Trương Bác Văn, Từ Minh liền vội kéo người vào nhà: “Lúc này ông nói ông sắp chết đói, tui liền phần cho ông một bát cháo gạo tự mình nấu, tuy hương vị bình thường thôi nhưng hơn ở tấm lòng đúng không ~”

Trương Bác Văn: “... Ông làm có thể ăn không?”

Từ Minh kêu to: “Cmn sao ông dám nghi ngờ tui, từ lúc tiểu học tui đã bắt đầu học nấu cơm rồi biết không?” Trương Bác Văn gật đầu: “Không ngờ ông hiền lành như vậy, vậy trước đây sao ông không nấu cơm?”

Từ Minh hừ lạnh: “Một đám phàm nhân vô tri, sao đủ tiền để trả cơm bốn đại gia làm.”

Trương Bác Văn im lặng giơ tay lên trời: luận da mặt dày, ông thắng.

Có lẽ là vì anh họ Từ Minh vẫn ở đây, Trương Bác Văn nhìn ra Từ Minh luôn biểu hiện vô cùng sinh động, lời nói cũng câu sau sắc bén hơn câu trước, Trương Bác Văn cũng sắp không chống đỡ được nữa.

Mà sau khi ăn hết cháo gạo Từ Minh nấu, Trương Bác Văn triệt để quỳ gối, không ngờ Từ Minh lại biết nấu cơm thật, hơn nữa chỉ một bát cháo gạo thôi mà ăn ngon đến mức khiến người ta muốn rơi lệ.

Đương nhiên, cũng không ngoài khả năng có thể là do Trương Bác Văn quá đói.

Nhìn bộ dáng như quỷ chết đói của Trương Bác Văn lúc ăn cơm, Từ Minh chắc lưỡi ra tiếng: “Trước đây không phải ông còn khoe khoang với bọn tui chồng ông biết nấu cơm, nấu rất ngon à? Sao bây giờ lại đói như vậy? Chẳng lẽ hôm nay anh ta không chịu nấu cho ông? Hơn nữa, sao hôm nay anh ta không ở cùng ông...” Nói đến đây, Từ Minh như phát hiện cái gì đó kỳ lạ, cậu vỗ mạnh xuống bàn làm Trương Bác Văn càng hoảng sợ: “Không phải các ông đã chia tay chứ!”

Nói xong, lại không đợi Trương Bác Văn trả lời đã liên tục xua tay: “Ông đừng nói tui là mỗ quạ đen nhé, tui chỉ suy đoán chút xíu thôi, nhưng xem quá trình phát triển tình cảm của các ông có lẽ còn chưa tới mức chia tay, vậy hôm nay xảy ra chuyện gì? Bạch đại thần chăm cho khẩu vị của ông kén chọn rồi, sau đó ông mới không ăn nổi cơm do phạm phu tục tử nấu?”

Trương Bác Văn im lặng: “Bọn tui chia tay.”

Từ Minh: “...”

“Cmn –” Từ Minh rống to, “Sao có thể!!! Hai người các ông mỗi nơi mỗi ngày tú ân ái trong bang phái đã sắp làm mù mắt chó bọn tui rồi, còn thường xuyên chạy tới thánh địa tình nhân chụp ảnh, hai người các ông vậy mà lại chia tay?”

“Ông nhỏ giọng chút được không.” Trương Bác Văn bắt đầu nói, “Hai bọn tui quả thực chia tay rồi, gần đây anh ta luôn chặn trước cửa nhà tôi, tôi ra ngoài cũng không dễ nên mới tới chỗ ông tránh gió.”

Từ Minh: “...”

Mắt Từ Minh sáng quắc nhìn Trương Bác Văn, Trương Bác Văn bị cậu nhìn mà nổi da gà: “Ông làm gì mà cứ nhìn tui chăm chăm thế... Đừng có dọa tui...”

Từ Minh hạ giọng: “Ông ngoại tình... à?”

Trương Bác Văn: “... Tui là hạng người như vậy à?”

Từ Minh nháy nháy mắt: “Nhìn từ hành vi Bạch đại thần ngồi xổm trước cửa nhà ông, người nói chia tay nhất định là ông... Ông thì có lý do gì mà nói chia tay?”

Trương Bác Văn liếc Từ Minh, ngoắc đầu ngón tay.

Từ Minh cực tò mò ghé lỗ tai vào miệng Trương Bác Văn, Trương Bác Văn khẽ nói: “Bởi vì bọn tui không phải cùng một loài.” Từ Minh ngoáy lỗ tai: “...”

Cậu tỏ vẻ không tin, Trương Bác Văn cũng không giải thích mà vỗ mông đứng dậy: “Ông chỉ cho tui buổi tối ngủ ở đâu đi, tui cầm hành lý qua đó trước, hôm nay bố mẹ ông không ở nhà đúng không, bao giờ họ về? Nói thật, tui không hiểu giao tiếp với người lớn tuổi lắm.”

Từ Minh đưa Trương Bác Văn đến một căn phòng trên tầng hai, vừa đi vừa nói chuyện: “Họ đi du lịch rồi, không nhanh xuất hiện đâu, ở nhà chỉ có tui với anh họ tui, nếu không phải ông đến thì tui còn đang không biết nên ở chung với anh ta thế nào đây.”

“... Không phải lúc trước ông nói muốn quyến rũ anh ta à? Vậy mà còn không dễ sống? Trực tiếp cởi sạch mình đưa qua ý.” Nghĩ đến lời Từ Minh nói lúc trước, Trương Bác Văn lập tức chế nhạo.

Từ Minh bĩu môi: “Nào dễ dàng như ông nói, đúng rồi ông mang máy tính không? Nhưng không mang cũng không sao, tui còn một cái laptop, tui dùng máy bàn ông dùng laptop, chúng ta vào game chơi? Ông đã chia tay với Bạch đại thần chắc chắn tạm thời không muốn nhìn thấy anh ta, không bằng chơi acc nhỏ đi? Tui dẫn ông thăng cấp ~”

Trương Bác Văn không có ý kiến: “Được, để xem vận khí của acc này thế nào.”

Thế là liền một mạch mở máy tính lên game lập nick đặt tên vào game.

Nhân vật mới của Trương Bác Văn có một cái tên hơi ngang ngược là ‘Hình Thiên’, vẫn là một tướng quân, cậu phát hiện cậu vẫn thích tướng quân. Mà sau đó trong quá trình thăng cấp, Trương Bác Văn dần dần bỏ tay.

Bé Ngọc Nghéch là một acc đỏ hết mức, acc Hình Thiên này lại đen không để đâu cho hết! Quả thực không đành lòng nhìn trắng! Trang bị trung bình bình thường được roll điểm, 1-100, cậu roll ra tất cả đều là 1 điểm 2 điểm, thế này còn để người ta sống không hả!

55. Chương 55

Acc tướng quân bị kịch như vậy là điều Trương Bác Văn không thể ngờ, nhưng khác vận khí tốt bình thường của mình, cảm giác luôn roll 1 điểm 2 điểm cũng rất thú vị mới lạ. Tuy roll trang bị gì đó rất ít nhưng trang bị cấp bậc thấp không có tác dụng lớn gì với cậu, dù sao cậu không đánh quái, thế là Trương Bác Văn vẫn rất vui vẻ.

Nhìn Trương Bác Văn cười ngu ngơ, Từ Minh tỏ vẻ mình bất lực rồi.

Cậu mở kênh bang hội nhìn nhìn, phát hiện Bạch đại thần không online bèn hỏi Trương Bác Văn muốn gia nhập bang của Run rầy trong gió không, quả nhiên bị Trương Bác Văn từ chối.

“Tui tốt nhất gia nhập một bang nhỏ hoặc là không thêm bang, dù sao với acc này bang phái cũng không có tác dụng gì mấy, ai sẽ chân chính chơi với một tay tàn.” Trương Bác Văn bắt đầu dĩ.

Từ Minh lắc đầu: “Thực ra không phải vậy, tui cảm thấy chỉ có đảng PVE dẫn đầu mới tương đối chú trọng thủ pháp gì đó, hiện giờ đảng hưu nhân trong game cũng tương đối nhiều, ông có thể cùng chơi với họ.”

“Đảng hưu nhân?”

Từ Minh gật đầu, bắt đầu phổ cập giáo dục cho Trương Bác Văn: “Đúng vậy, chính là ngấm tí cảnh, làm tí thành tích, tạo tí trang sức linh tinh, việc thường xuyên làm lúc online là nói chuyện tán nhảm với bạn bè.”

Trương Bác Văn nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu quen biết một đám bạn tốt thật lòng, sau đó mỗi ngày cùng nói chuyện ngấm cảnh v.v... cũng không tệ, cảm ơn Từ Minh tận đáy lòng: “Cảm ơn, giờ tui lập tức đi tìm đảng hưu nhân chơi.”

Từ Minh: “... Cmn đừng có làm vậy, không cần tui dẫn ông thăng cấp à!”

Trương Bác Văn xua tay: “Không cần.”

Nói rồi Trương Bác Văn mở kênh thế giới, quả nhiên trên thế giới có một số người chơi đang quảng cáo cho bang phái đảng hưu nhân. Bởi lúc trước luôn chú ý đến chuyện liên quan trang bị đánh phó bản, nên nội dung của những quảng cáo này luôn bị cậu tự động bỏ qua. Giờ nhìn kỹ phát hiện quảng cáo này không ít thật tâm.

Chọn một bang phái tương đối hợp ý, Trương Bác Văn quyết đoán mật cho người đăng quảng cáo, rồi mới được thêm vào.

bang phái Run M Thụ Thật Lăng Lơ: bóp bóp bóp hoan nghênh em gái mới, vung hoa

~~ bang phái Tuyết Nhi Bay Bay: oa, em gái mới đến a, nhanh nằm ngựa mặc bọn chị đùa giỡn

~ bang phái Hình Thiên: chào mọi người O(_)O

~~ bang phái Một Đóa Hoa Diễm Lệ: tên của em gái mới thật hảo hán nhé...

bang phái Hai Mươi Mấy Thư Sinh: ... Khụ khụ, kỳ thật tui là cung tiễn thủ, không phải thư sinh...

bang phái Hình Thiên: ...

bang phái Tuyết Nhi Bay Bay: ha ha ha thư sinh cậu lại lừa người rồi!

bang phái Một Đóa Hoa Diễm Lệ: XD, thư sinh rất moe nhé.

bang phái Hai Mươi Mấy Thư Sinh: ... Đã bảo tôi là cung tiễn thủ, đừng gọi tôi là thư sinh nữa! Nếu không tôi giận thật đó! Hơn nữa cứ tiếp tục gọi vậy có khi tất cả mọi người đều cho rằng tôi là thư sinh có biết không!

bang phái Hình Thiên: ha ha, vậy sao anh lại muốn đặt tên này?

bang phái Hai Mươi Mấy Thư Sinh: ... Lúc đầu tôi muốn chơi PVE, nếu như vậy lúc tôi phạm sai lầm đoàn trưởng chắc chắn sẽ bảo tôi ‘Này thư sinh kia...’, như tôi tôi có thể tự an ủi mình, mà là cung tiễn thủ chứ không phải thư sinh, mà là cung tiễn thủ chứ không phải thư sinh...

bang phái Hình Thiên: ... Một phương pháp rất tiện.

bang phái Run M Thụ Thật Lăng Lơ: ha ha ha.

bang phái Một Đóa Hoa Diễm Lệ: thư sinh phát hiện chưa, mỗi người vào bang đều nói với cậu như vậy... Không bằng cậu sớm đi đổi tên đi ha ha ha ha.

bang phái Hình Thiên: tôi lại cảm thấy cái tên này rất thú vị.

Trương Bác Văn nhìn một hàng dài chuyện phiếm này thì bật cười, gia nhập một bang phái mới, hơn nữa bang phái này thoát nhìn còn không tệ... Xem ra có thể thường trú.

Mở hệ thống thông tin bang phái, bây giờ Trương Bác Văn mới phát hiện trong bang phái chỉ có khoảng bảy tám người, thường online cũng chỉ có mấy người thôi. Trương Bác Văn nhìn mấy cái tên trên màn hình thì thấy rất khó hiểu, không ngờ nhân số một bang lại ít như vậy, chỉ nói riêng bang phái của Run rẩy trong gió lúc trước nhân số cũng hơn hai trăm, mà bang phái bình thường cũng ít thì hơn hai mươi, nhiều thì mấy trăm. Trương Bác Văn không nhịn được hỏi họ, mới biết hóa ra là họ sợ nhiều người nhiều thị phi, nhưng lại muốn trong bang có mấy người mới, nên mới giao hẹn một người chỉ hô trên thế giới một lần, có người đến thì tốt, không đến thì thôi.

Không ngờ Trương Bác Văn lại trùng hợp gia nhập bang bọn họ như vậy.

bang phái Một Đóa Hoa Diễm Lệ: đây là có duyên biết không!

bang phái Tuyết Nhi bỗng bèn: đúng vậy, cũng ngẫm lại xem, lúc ấy người xoát thế giới nhiều như vậy, thế giới lại xoát nhanh bao nhiêu, bọn chị hô trên thế giới chỉ năm người. Coi như mỗi người đều hô một lần thì thời gian sống trên kênh thế giới cũng không quá vài giây, cũng lại chọn trúng bọn chị giữa hàng vạn tin tức như vậy... Đây không phải duyên phận thì là gì!

bang phái Hình Thiên: ...

Trương Bác Văn cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng thu hoạch hôm nay tóm lại là tốt.

Duỗi cái lưng mỏi nhừ, Trương Bác Văn vận người hai cái, nhìn ngoài trời phát hiện vậy mà đã 11 giờ tối, liền đứng dậy muốn về phòng ngủ. Từ Minh đang chơi game quên trời đất, căn bản không có thời gian nói chuyện với Trương Bác Văn, vì thế không nói gì phát tay đuổi Trương Bác Văn đi.

56. Chương 56

Bởi vì Trương Bác Văn ở nhà Từ Minh cũng không có chuyện gì làm nên cả ngày dính với Từ Minh chơi game. Hai ngày nay không biết Từ Minh trúng tà gì mà luôn cười trộm với màn hình máy tính, điều này khiến Trương Bác Văn cảm thấy hết nói nổi.

Mà tương ứng, bởi vì online thời gian dài mà Trương Bác Văn cũng gia nhập vào đám người trong bang phái, bọn họ rất nhiệt tình, còn đồng ý dẫn Trương Bác Văn thăng cấp vô điều kiện.

Đối với Trương Bác Văn đãi ngộ thế này trước đây chưa từng có, thế là cậu dần dần thả lỏng, nói chuyện bang phái cũng lộ ra vài phần bản chất chứ không còn bó chân bó tay nữa.

Hiện tượng này là do mấy người run M từ đầu đã coi Trương Bác Văn là bạn bè nơi chốn nghe ngóng.

Trương Bác Văn ngậy người ở nhà Từ Minh vài ngày, còn chủ động nộp tiền ăn, điều này làm Từ Minh cực kỳ bó tay: “Nhà tui còn không nuôi nổi cái đồ tham ăn như ông à? Ông coi thường tui quá rồi đấy...”

Trương Bác Văn: “...” Thuộc tính tham ăn này từ lúc nào đã chụp lên người mình vậy? Nhưng mà... Trương Bác Văn tỏ vẻ vì tương lai các loại đồ ngon trong tay Từ Minh, cậu nhin, “Đây không phải vì ăn chùa nhiều ngày mà trong lòng bồn khoăn à? Hơn nữa, anh họ ông còn ở đây, nếu tui ăn không trả tiền anh ấy sẽ nghĩ tui như thế nào.”

Từ Minh: “... Việc này liên quan gì đến anh họ tui.”

Trương Bác Văn nháy nháy mắt: “Muốn lưu ấn tượng tốt với chồng tương lai của bạn.”

Từ Minh: “... Ai ui thật đáng ghét ~” cậu nói xong cái câu buồn nôn như vậy còn vờ vịt đắm vào vai Trương Bác Văn, đúng cái kiểu yếu điệu thực nữ làm Trương Bác Văn buồn nôn không chịu được. Mà xé chiều, lúc Trương Bác Văn vào game rõ ràng cảm thấy trong bang phái là lạ, bình thường bang phái cũng rất náo nhiệt nhưng chưa bao giờ náo nhiệt như hôm nay.

bang phái Hai Mươi Mấy Thư Sinh: ều ôi Hình Phong cậu thật lợi hại...

bang phái Tuyết Nhi Bay Bay: đúng vậy, lần đầu tiên tôi thấy người chơi PVE lợi hại như vậy, vậy sao cậu không đi đánh PVE mà lại làm một người chơi nhàn tản?

bang phái Hình Phong: tôi chỉ muốn tìm được người yêu của tôi.

bang phái Một Đóa Hoa Diễm Lệ: Hình Phong có người yêu rồi?

bang phái Tuyết Nhi Bay Bay: cmn đã có người yêu rồi, nhưng cậu nói như vậy làm tôi đột nhiên nghĩ tới người nào đó trong bang...

bang phái Hai Mươi Mấy Thư Sinh: nghĩ tới người nào đó +1

bang phái Một Đóa Hoa Diễm Lệ: nghĩ tới người nào đó +10086

bang phái Run M Thụ Thật Lẳng Lơ: nghĩ tới người nào đó + số CMND...

bang phái Hình Phong: ha ha.

bang phái Hình Thiên: đây là ai?

bang phái Run M Thụ Thật Lẳng Lơ: bạn yêu bạn tới thật đúng lúc, nhìn đi, đây là ông chồng trung khuyến của bạn đó! Người ta ngàn dặm xa xôi đuổi tới, còn đặt một cái tên giống bạn nữa!

bang phái Tuyết Nhi Bay Bay: đây mới là chân ái...

bang phái Hình Thiên: ...

bang phái Hình Phong: Tiểu Văn, em quay về đi.

bang phái Hình Thiên: cmn...

Trương Bác Văn phản xạ ngửa người ra sau suýt nữa thì cả người cả ghế cùng ngã xuống đất. Cậu ổn định thân thể, mắt mở trừng trừng nhìn màn hình máy tính như muốn nhìn ra một lỗ thủng từ câu ‘Tiểu Văn, em quay về đi’ của người chơi Hình Phong, nhưng thoáng cái lý trí của cậu đã trở lại.

Chuyện mình bỏ nhà đi ngoài Từ Minh thì không ai biết, chuyện mình lập một acc mới cũng chỉ Từ Minh biết, acc mới của mình tên gì gia nhập bang phái nào, cũng chỉ có một mình Từ Minh biết...

Thế là, Trương Bác Văn đằng đằng sát khí đứng dậy đi đến phòng Từ Minh.

Mà Từ Minh lúc này đang vắt chân chữ ngũ, nhàn nhả ăn điểm tâm, cùng đám người trong bang phái đùa giỡn đâm chọc vui tươi hơn hở, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần. Gần đây, cậu với ông chồng tìm bữa trên game của cậu tú ân ái càng tú càng nghiêm trọng, đoán chắc cái tên Chiến Hồn kia chả mấy mà không nhin được ha ha ha ha...

Cậu quả thực có thể tưởng tượng đến vẻ mặt của Diên Chiến phòng bên cạnh! Đây thật đúng là một chuyện tuyệt vời...

Ngửa mặt lên trời cười không ra tiếng, Từ Minh đột nhiên thấy Trương Bác Văn đứng sau lưng mình không nhúc nhích, cậu hoảng sợ quay người lại vỗ vỗ ngực, khoe miệng co giật: “Ông làm gì thế? Đột nhiên đứng ở sau lưng tui, nói cũng không nói một tiếng, hại tui suýt nữa cho rằng ông là quỷ, thật là dọa chết người.”

Sau đó, câu trả lời của Trương Bác Văn là...

Trực tiếp xông lên bóp cổ!

57. Chương 57

“A làm gì vậy...” Bởi vì thực ra Trương Bác Văn cũng chỉ trêu đùa, bóp rất đúng mực nên Từ Minh bị bóp cổ vẫn có thể nói chuyện, “Tiểu Văn ông đừng như vậy... Ông lại phát bệnh à? Sao không đi uống thuốc... Nghe lời, đi uống thuốc đi, chỉ có uống thuốc mới có thể trở nên bình thường nha ~”

Trương Bác Văn: “...”

Trương Bác Văn bó tay với những lời Từ Minh nói, buông tay không thèm chấp ngồi trên giường lạnh lùng liếc người nào đó: “Có phải ông nói tài khoản mới của tui cho Bạch Cảnh Tịch không?”

“Ắc... Ai bảo ông vậy?” Từ Minh nháy mắt mấy cái, “Nói thế nào chúng ta cũng là anh em, so với Bạch Cảnh Tịch kia thì thân hơn nhiều, tui đương nhiên là hướng về ông chứ không phải anh ta, cho nên sao có thể đem tin tức bây giờ của ông cho anh ta biết chứ? Quả thực anh ta có hỏi tui, nhưng tui không có nói gì á ~” nói xong Từ Minh còn tỏ vẻ ‘cầu khen ngợi’.

Trương Bác Văn: “... Không phải ông?”

“Đương nhiên không phải tui, coi như tui thấy trong chuyện này là ông sai nhiều hơn, nhưng dù gì ông cũng là anh em của tui, vì anh em không tiếc cả mạng sống vậy mà tôi cũng có thể làm được!” Từ Minh nhắc tay thề, “Nếu tui nói tin tức của ông cho Bạch Cảnh Tịch, vậy thì rửa tui... Rửa tui trọn đời chết không yên, ra ngoài bị xe đụng chết!”

Trương Bác Văn: “...”

Thấy Từ Minh thề trơn tru như vậy, lại thấy vẻ mặt Từ Minh không giống như đang nói dối Trương Bác Văn cũng đã tin tưởng cậu ta, nhưng ngay sau đó lại trầm tư.

Nếu không phải Từ Minh mật báo, vậy sẽ là ai?

Trương Bác Văn nghĩ nghĩ: “Lúc trước ông có đem chuyện trong nhà tui nói cho bọn Triệu Hạo Vũ không?”

Từ Minh quả quyết lắc đầu: “Mấy thằng đó đứa sau còn chơi điên hơn đứa trước, cả kỳ nghỉ bọn tui chưa gọi điện cho nhau lần nào, trên game dù có gặp nhau nhưng cảm giác không cần thiết phải nói nên cũng không cho cậu ta biết.”

Trương Bác Văn cảm thấy trăm mối không thể giải, thấy vấn đề không phải do Từ Minh thì ngơ ngác quay về phòng mình. Nếu chính mình không nghĩ ra được, vậy thì trực tiếp hỏi tên khốn Vương Cảnh Ngôn kia.

Lúc này kênh bang phái đã biến thành đại hội hâm mộ Vương Cảnh Ngôn và Trương Bác Văn rồi. Trương Bác Văn chỉ cảm thấy không còn gì để nói, cậu kéo ghi chép trò chuyện lên đầu, phát hiện Vương Cảnh Ngôn lại thừa dịp thời gian cậu không ở đây mà nói tất cả chuyện ở chung yêu nhau của hai người họ! Sau đó còn nói là làm Trương Bác Văn tức giận khiến Trương Bác Văn trốn ở nhà người khác không muốn trở về.

Cái tên này, sao nói mà không biết xấu hổ vậy?

Trương Bác Văn chỉ cảm thấy có chút tức giận, nhưng sau nghĩ lại hình như chuyện đúng như những gì Vương Cảnh Ngôn nói...

bang phái Hình Thiên: sao anh lại biết ID mới này của tôi?

bang phái Hình Phong: ... Có người nói cho anh biết.

bang phái Hình Thiên: ai?

bang phái Hình Phong: ... Anh không thể nói, anh đã hứa với hần không nói cho người khác.

bang phái Hình Thiên: không thể nói? Đã hứa với người ta? A, vậy thì mời tự giác vào toilet quỳ bàn giặt, sau khi quỳ xong nếu vẫn không thể nói thật với tôi, vậy cả đời này anh đừng mong gặp được tôi nữa!

bang phái Hình Phong: ... Vợ ơi, nhà chúng ta không có bàn giặt.

Trương Bác Văn: “...”

bang phái Hình Thiên: cmn vậy anh đi quỳ bàn phím! Hơn nữa không được gọi tôi là vợ, gọi lần nữa tôi sẽ đánh gãy chân anh! Cũng không được xuất hiện trong game này nữa! Cứ nhìn thấy anh là tôi lại thấy bức bối, anh nói trước đây anh theo đuổi tôi rất thú vị à? Chẳng lẽ là bởi vì không tìm thấy trên thế giới này một người coi tiền như rác giống tôi?

Trương Bác Văn nói liên tục một tràng, gửi đi mới cảm giác những lời này trước thì mập mờ thế nào, sau lại lạnh lùng vô tình bao nhiêu, càng như phủ nhận những lời Vương Cảnh Ngôn thảo luận với bang phái. Nhưng cậu muốn đối ý cũng không được nữa, lời nói ra như bát nước hắt đi, không hút lại được, chỉ có thể giương mắt nhìn màn hình.

bang phái Run M Thụ Thật Lẳng Lơ: cmn sao ngay lập tức có cảm giác đôi cp Hình Phong trung khuyến công với Hình Thiên ngạo kiều thụ này thật hữu ái, tôi mạnh rồi làm sao bây giờ...

bang phái Hai Mươi Mấy Thụ Sinh: ... Hủ nữ cầu phần xa...

bang phái Run M Thụ Thật Lẳng Lơ: làm sao? Cậu xem thường hủ nữ à?

bang phái Hai Mươi Mấy Thụ Sinh: ... Không không, chỉ sợ có một ngày mình cũng bị chọc ghẹo thì làm thế nào...

bang phái Tuyết Nhi Bay Bay: ...

bang phái Run M Thụ Thật Lẳng Lơ: tôi đã nhìn thấy ảnh cậu rồi, với cái mặt đáng sợ kia của cậu thì ai muốn chọc ghẹo hả? Cậu nên ở nhà tự lau súng của mình đi.

Trương Bác Văn: “...”

Trước đây mọi người trong bang đã từng chat voice nên Trương Bác Văn biết ‘M thụ thật lẳng lơ’ này thật ra là con gái, nghe giọng còn là một người rất điềm đạm nho nhã. Không ngờ lúc nói chuyện... Lại thô lỗ như vậy...

mật [Hình Phong] nói với bạn: vợ ơi, đừng giận nữa được không? Anh biết em còn yêu anh mà, nếu không sẽ không trốn đến chỗ khác đúng không?

mật bạn nói với [Hình Phong]: ha ha ha ha... Tôi đến nơi khác chỉ vì không muốn nhìn thấy cái mặt anh thôi, bây giờ tôi thấy anh là lại khó chịu, là khó chịu thật.

mật [Hình Phong] nói với bạn: ... Đừng như vậy, về nhà đi, anh đã nấu cơm xong chờ em.

mật bạn nói với [Hình Phong]: xin lỗi, chúng ta không thể tiếp tục.

bạn tốt bạn tốt Hình Phong của bạn đã logout.

58. Chương 58

Nhìn avatar xám đi trên kênh hảo hữu, trong lòng Trương Bác Văn rất là khó chịu, cậu nghĩ thầm, không phải chỉ nói anh hai câu thôi sao, không phải chỉ nói hơi nặng chút à...

Tuy nếu người mình thích nói với mình những lời này mình nhất định sẽ tức giận, nhưng mà... Vương Cảnh Ngôn... Trương Bác Văn nhếch miệng, thoáng cái nước mắt đã rơi xuống. Cậu phát hiện, cậu thật sự bị Vương Cảnh Ngôn làm hư rồi, đến mức loại suy nghĩ tam quan bất chính này cũng nhảy ra từ đầu mình, còn không thể văn hồi.

Thoát game, khóa cả người mình vào chần, Trương Bác Văn bắt đầu khóc thầm.

Sau đó Trương Bác Văn lại cảm thấy khóc lóc hoàn toàn không hợp với đàn ông thì liền lau nước mắt, rúc trong chần cẩn thận suy nghĩ. Cậu thấy thực ra mình vẫn thích Vương Cảnh Ngôn, nếu không thì trong lòng cũng không khó chịu như vậy, nhắm mắt lại trước mắt Trương Bác Văn dường như lại xuất hiện hình ảnh Vương Cảnh Ngôn biến thành máy tính trước mặt cậu.

Kỳ thực...

Một máy tính cũng không có gì đáng lo, dù sao nhưng ban đêm này lúc mình được anh ấy vuốt ve, anh ấy vẫn có nhiệt độ cơ thể, thậm chí còn nóng hơn cả mình, mà tình yêu của anh ấy với mình, chẳng lẽ mình lại không có cảm giác ư? Không, nhưng thật ra có thể cảm giác được, cũng vì biết anh ấy yêu mình, sẽ không bỏ rơi mình nên mới cố tình gây sự như vậy...

Trước đây Trương Bác Văn luôn tự thôi miên bản thân, cứ nghĩ rời xa Vương Cảnh Ngôn là được, nhưng... Cảm giác trong lòng sao có thể nói quên là quên được? Cậu cũng yêu Vương Cảnh Ngôn, tình yêu ấy không thể nhẹ hơn Vương Cảnh Ngôn yêu mình, mà trước đây nói những lời ấy cũng chỉ vì tạm thời không chấp nhận được thân phận của Vương Cảnh Ngôn.

Không phải chỉ là cái máy tính thôi sao...

Trương Bác Văn mặc niệm trong bụng mấy lần, cuối cùng xác định liền bật người dậy, chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà nói chuyện thẳng thắn với Vương Cảnh Ngôn. Ai ngờ một giây sau cửa phòng mở tung ra, một bóng người quen thuộc lao tới, rất giống một con khuyển cỡ lớn.

Trương Bác Văn: "..."

Vương Cảnh Ngôn gặm hai cái trên cổ Trương Bác Văn, bắt đầu gào thét: "Em không được không quan tâm anh – chúng ta đã lên giường rồi sao em có thể không quan tâm anh! Em đã là người của anh rồi! Nếu em không quan tâm anh anh đến tòa án tố cáo em!"

Trương Bác Văn: "... Cmn.

Vương Cảnh Ngôn ôm Trương Bác Văn không chịu buông tay, đúng cái dạng nếu Trương Bác Văn không đồng ý quay lại thì vĩnh viễn giữ tư thế ôm như vậy, mà ngoài cửa là Từ Minh đang đứng xem náo nhiệt từ sớm. Thấy cảnh này, Từ Minh cực kỳ bỉ ổi nở nụ cười: "Bạch đại thần, anh có thể xxoo với Trương Bác Văn ở đây, tui tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy đâu, ài... Đừng nhìn tui, tiểu nhân sẽ lập tức cáo lui, hai vị đại nhân chơi vui vẻ, trong ngăn kéo tủ đầu giường có để áo mưa tui mua lúc trước... Vị hoa quả đó ~"

Trương Bác Văn: "!!!!" Cmn thằng nhóc thối Từ Minh ông mua áo mưa làm gì!

Nghe từ mình nói vậy, mắt Vương Cảnh Ngôn lập tức sâu thẳm thẳm, dường như muốn xử lý Trương Bác Văn ngay trong nhà Từ Minh thật. Nhưng Vương Cảnh Ngôn đồng ý, Trương Bác Văn lại không muốn, thế là vội vàng vỗ lưng Vương Cảnh Ngôn: "Vừa rồi em cũng đã nghĩ thông, cảm giác yêu chính là một việc như vậy, em thích anh, muốn sống với anh cả đời, vậy thì không quan tâm anh có thể sống bao lâu..."

Nói một lúc, giọng Trương Bác Văn dần nhỏ đi: "Cho nên chúng ta về nhà... Làm tiếp." Vương Cảnh Ngôn mừng rỡ, "Em nghĩ thông thật à? Ở bên anh cả đời?" Nhìn Trương Bác Văn gật đầu, anh nắm chặt tay Trương Bác Văn rồi mặt lập tức thành vẻ tủi thân nhìn người trong lòng: "Em còn chưa bao giờ khẩu giao cho anh."

Trương Bác Văn: "... Cmn! Anh được voi đòi tiên có phải không? Lúc trước em bảo anh quỳ bần phím anh có quỳ không hả!"

Vương Cảnh Ngôn: "... Quên rồi."

Trương Bác Văn gào thét: "Về nhà quỳ bần phím đi! Hôm nay không làm!"

Vương Cảnh Ngôn: "Đừng mà vợ..."

Trương Bác Văn hừ lạnh: "Cho anh được voi đòi tiên, cho anh được voi đòi tiên! Sau khi về nhà anh phải làm cho tui một bàn toàn đồ ăn ngon, lúc tắm thì cùng tắm, đây là mệnh lệnh, nhưng không được động tay

động chân với tui, nếu phía dưới cương lên thì tự mình quay với vách tường, buổi tối lúc ngủ cũng không được tranh thủ lúc tui đang ngủ làm cái việc kia, bằng không thì chúng chia tay!”

Vương Cảnh Ngôn tiếp tục tủi thân: “Vợ ơi...”

Trương Bác Văn: “... Anh thử gọi tôi một tiếng vợ nữa thử coi?”

Vương Cảnh Ngôn biết nghe lời đổi giọng: “Chồng ơi!”

Trương Bác Văn nhìn Vương Cảnh Ngôn không có tiết tháo lúc này như con khuyển cỡ lớn cạ vào mình thì thoải mái híp mắt, thế là sờ lên đầu Vương Cảnh Ngôn nói: “Ngoan...”

59. Chương 59

Trương Bác Văn với Vương Cảnh Ngôn chào Từ Minh về nhà, Trương Bác Văn đói bụng (?) nhiều ngày cuối cùng được ăn một bữa no nê, tỏ vẻ quả nhiên lúc có Vương Cảnh Ngôn vẫn là tốt nhất, căn bản không cần lo lắng cơm làm không thể ăn.

Có lẽ Vương Cảnh Ngôn cảm thấy tất cả như đang nằm mơ, cho nên đến buổi tối anh lại đi quỳ bàn phím thật, hơn nữa còn không dám động tay động chân. Điều này khiến Trương Bác Văn cảm thấy vạn phần khó hiểu và thất vọng (?), nhưng Trương Bác Văn cũng biết, ngày lành sau này có nhiều lắm, thế là cũng ngoan ngoãn đi ngủ.

Mấy ngày sau gần như không có gì muốn nói, song, Trương Bác Văn với Vương Cảnh Ngôn lần nữa làm lành ở bên nhau, cảm giác lúc này ngược lại tốt hơn trước đây.

Có lẽ là vì nghĩ thông đi...

Trương Bác Văn nghĩ thầm, vì nghĩ thông nên mới muốn sống thật tốt với Vương Cảnh Ngôn trong quãng thời gian anh làm bạn bên mình, miễn đến lúc Vương Cảnh Ngôn biến mất mình lại hối hận sâu nào...

Ngước mắt nhìn Vương Cảnh Ngôn ra ngoài đi chợ, Trương Bác Văn thở dài ngồi trên salon ngẩn người, mấy ngày nay cậu luôn cảm giác hình như mình đã quên cái gì đó...

Điện thoại vang lên, Trương Bác Văn nhìn màn hình, là mẹ mình...

“Mẹ...” Trương Bác Văn gọi khẽ một tiếng, đột nhiên khóe miệng giật giật, cuối cùng nhớ ra mình quên chuyện gì. Trước lúc biết thân phận của Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn vốn muốn dẫn Vương Cảnh Ngôn đến thăm cha mẹ mình, cũng để ông bà chấp nhận mình với Vương Cảnh Ngôn, kết quả vừa xảy ra chuyện gì cậu liền quên biến.

Mà Vương Cảnh Ngôn lại nói với mẹ mình, chờ bọn cậu làm lành rồi sẽ qua thăm. Như vậy cú điện thoại này của mẹ rõ ràng là muốn hỏi tình cảm của bọn cậu thế nào rồi...

Tuy trước đây không nói với mẹ chuyện liên quan đến Vương Cảnh Ngôn, nhưng biết mình có một bạn trai cố định chắc chắn mẹ sẽ rất vui...

Nghĩ vậy Trương Bác Văn nhấc điện thoại lên, quả nhiên, ban đầu mẹ hỏi cậu mấy chuyện thượng vàng hạ cám, ví dụ như gần đây sống thế nào, có ăn được uống tốt sinh hoạt có vấn đề không, sau đó mới bắt đầu cẩn thận thăm dò tin tức: “Người bạn trai con nói lúc trước... Thế nào rồi?”

Trương Bác Văn cười nói: “Anh ấy ra ngoài mua thức ăn. Chúng con đã làm lành rồi.”

Mẹ bên kia hình như thở phào: “Mẹ đã nói rồi, giữa đôi nam nữ... giữa hai người yêu nhau cãi nhau là chuyện rất bình thường, bố con còn nói vì đôi phương không phải con gái, chẳng lẽ con gái thì không cãi nhau với con à? Con đấy, hôm nào bớt thời gian về một chuyến, cũng để bố con xem thử người kia của con...”

“Dạ dạ, con biết rồi.” Trương Bác Văn đồng ý, “Vừa rồi là ngoài ý muốn, sau này chắc chắn không như vậy nữa, mẹ cứ yên tâm đi, con đã quyết định sống cả đời với anh ấy rồi.”

“Vậy là tốt vậy là tốt.”

Hai người lại nói chuyện một lúc nữa thì cúp điện thoại, Trương Bác Văn quay đầu phát hiện không biết Vương Cảnh Ngôn về từ lúc nào, đang đứng nhìn cậu, nụ cười trên mặt tươi rói làm người ta không xem nhẹ được.

“Gặp chuyện gì tốt mà vui vẻ như vậy?” Trương Bác Văn nháy nháy mắt.

Vương Cảnh Ngôn nói: “Nghe em nói muốn sống với anh cả đời.”

Trương Bác Văn xùy một tiếng: “Đó là em dỗ mẹ em, anh cũng tin?”

Vương Cảnh Ngôn mỉm cười: “Đương nhiên tin, nếu không thật sự chăm anh em sẽ nói cho mẹ em biết à?” Trương Bác Văn nhìn Vương Cảnh Ngôn, sau đó mới quay ngoắt đầu đi. Vương Cảnh Ngôn để cá vừa mua vào bếp, đi tới ôm Trương Bác Văn: “Sẽ vẫn luôn bên nhau à?” Trương Bác Văn: “Không phải lúc trước anh đã nói à? Sao giờ lại hỏi em?”

Vương Cảnh Ngôn im lặng một lúc: “Anh sợ.”

Trương Bác Văn: “...”

Thở dài một cái, Trương Bác Văn véo eo Vương Cảnh Ngôn: “Em là người thế nào anh còn không biết à?” Vương Cảnh Ngôn hơi lúng túng: “Chỉ là... Anh thấy em gần đây... Hình như không mấy vui?”

Trương Bác Văn cắn môi dưới: “Anh biết anh có bao nhiêu tuổi thọ không?”

Vương Cảnh Ngôn xoa đầu Trương Bác Văn: “Đừng sợ, anh sẽ không bỏ em lại đâu.”

“Có ý gì?” Trương Bác Văn nhìn mặt cười của Vương Cảnh Ngôn, ngơ ngác không hiểu gì.

Vương Cảnh Ngôn nói: “Tuy tuổi thọ của máy tính chỉ có vài năm, nhưng em thấy động vật nào tu luyện thành tinh mà vẫn chỉ sống vài năm? Đây có khác gì không tu luyện?” Trương Bác Văn: “...” Cmn hóa ra những ngày này mình lo lắng vô ích à? Hóa ra cái tên này có khả năng sống còn sống lâu hơn mình à!

60. Chương 60

Từ khi biết tuổi thọ của Vương Cảnh Ngôn không hề ít hơn mình Trương Bác Văn cũng thấy nhẹ cả người, thế là kế hoạch về nhà thăm hỏi cha mẹ mình cũng được thực hiện.

Vốn tưởng rằng khi đến nhà dù bố không đuổi mình cùng Vương Cảnh Ngôn đi thì cũng sẽ như lúc trước vẫn xì cái mặt, không ngờ rằng ông chỉ hừ một tiếng rồi để hai người vào nhà. Mà ông với Vương Cảnh Ngôn nói chuyện một mình trong phòng một lúc sau lại cười với hai người, còn nói Trương Bác Văn có phúc khí, sau đó cũng không xì cái mặt nữa.

Điều này làm Trương Bác Văn thấy khó hiểu, nhưng cũng không ảnh hưởng việc cậu sùng bái Vương Cảnh Ngôn.

Phải biết là ông bố nhà mình có tính cách rất khó chịu, dù có thế nào cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình. Ngay từ đầu ông rất ghét tính hướng của Trương Bác Văn, còn nói muốn đuổi Trương Bác Văn ra khỏi nhà, vậy mà Vương Cảnh Ngôn chỉ nói mấy câu mà đã thay đổi cách nhìn... Hô, thật tò mò Vương Cảnh Ngôn rốt cuộc đã nói gì với bố mình.

Nhưng dù có tò mò thế nào cậu cũng sẽ không hỏi trước mặt bố mình.

Đến lúc ăn cơm Vương Cảnh Ngôn chủ động xin ra trận, vào bếp nấu một bữa ăn cực kỳ phong phú, lập tức lại thắng được khen ngợi của hai ông bà, đến mức trên bàn cơm liên tục gấp thức ăn cho Vương Cảnh Ngôn mà hoàn toàn quên Trương Bác Văn triệt để. Trương Bác Văn cảm thấy cực kỳ bó tay, thậm chí không biết rốt cuộc mình là con trai hai người hay Vương Cảnh Ngôn mới là.

Im lặng oán thầm một lúc, bàn tay Trương Bác Văn đặt trên bàn đột nhiên bị Vương Cảnh Ngôn nắm chặt. Trương Bác Văn sững sờ quay đầu nhìn, phát hiện Vương Cảnh Ngôn đang bình thản dùng tay trái cầm đũa ăn cơm.

Khóe miệng Trương Bác Văn co giật, thầm nghĩ hóa ra Vương Cảnh Ngôn còn có công năng này? Muốn biến thuận tay trái là biến? Đây đúng thứ cần thiết khi tán gái. Nghĩ như vậy cậu nhếch miệng.

Ăn cơm xong thì đã đến tối, Trương Bác Văn và Vương Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không đỡ hơi về nhà trong đêm, thế nên ở luôn đây. Đương nhiên là ở trong căn phòng trước đây của Trương Bác Văn.

Tuy giường hơi nhỏ nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc Vương Cảnh Ngôn làm thế này thế nọ ngay cạnh hai lão.

Trương Bác Văn lúc này chỉ sợ bố mẹ nghĩ đến việc mình làm mà tức giận nên trước sau đều nín nhịn không để mình kêu ra tiếng. Lại không ngờ dáng vẻ này ngược lại khiến Vương Cảnh Ngôn càng có hứng, ôm eo Trương Bác Văn thúc vào không ngừng, Trương Bác Văn hồn hển hỏi: “Anh còn như vậy em sẽ... A... Về nhà không cho anh thương nữa...”

Wương Cảnh Ngôn nghe vậy động tác lập tức nhẹ nhàng hơn, anh xoa eo Trương Bác Văn nói: “Em không chịu khẩu giao cho anh, anh đương nhiên phải tìm lại từ chuyện này thôi.”

Trương Bác Văn: “...” Vì cái lông gì anh còn nhớ rõ chuyện khẩu giao này hả?

Im lặng nhận sự va chạm của Vương Cảnh Ngôn, Trương Bác Văn thở nhẹ: “Anh như vậy không sợ bố mẹ em thẹn quá hóa giận đuổi chúng ta đi à?”

Wương Cảnh Ngôn cười hắc hắc: “Không đâu, hôm nay anh với bố em nói chuyện rồi, ông đồng ý cho hai chúng ta ở bên nhau, hơn nữa chuyện này cũng là bình thường.” Anh rút dương vật vừa thô vừa to ra, đầu nắm đặt trên cửa huyệt Trương Bác Văn rồi thúc mạnh vào, Trương Bác Văn lập tức có cảm giác như bị xuyên thủng, cậu không nhịn được hét to, sau đó vội che miệng mình, đợi cơn khoái cảm này lui đi mới nói: “Cmn... A... Anh muốn chết phải không?”

Wương Cảnh Ngôn bắt đầu không biết xấu hổ: “Đừng, anh chết thì em làm thế nào?”

Trương Bác Văn: “... Đúng rồi, ha... Anh nói với bố em... Cái gì thế?”

Wương Cảnh Ngôn xoa đầu Trương Bác Văn: “Anh cam đoan mình sẽ chăm sóc em tốt cả đời.”

“Thế thôi?”

“Ừ.” Vương Cảnh Ngôn gật đầu, “Thực ra bố em rất yêu em, tuy bác tỏ vẻ bất mãn với tính hướng của em, luôn muốn em lấy vợ sinh con, nhưng ngoài nói miệng hình như không thật sự làm gì em. Dù sao em xem trên internet, vì con trai come-out mà bố mẹ đoạn tuyệt quan hệ không ít đúng không?”

Trương Bác Văn tỏ vẻ đắc ý: “Đó là tất nhiên.” Nói rồi lại bực tức nói, “Bố em mà em không biết à? Còn cần anh... A... Cmn anh có thể đâm nhẹ không... Phía dưới sắp nát rồi đấy biết không...”

Wương Cảnh Ngôn không nói gì, chỉ chăm chỉ cày cấy.

Trương Bác Văn bị thúc cho không chịu nổi, hơn nữa dương vật phía trước cũng bị Vương Cảnh Ngôn xoa nắn liên tục. Cuối cùng, khoái cảm đạt tới đỉnh, cậu bắn ra...

Wương Cảnh Ngôn thấy Trương Bác Văn bắn thì thúc vào thật nhanh, sau đó mới xuất trong cơ thể Trương Bác Văn. Tinh dịch nóng hổi thoáng cái lấp đầy cửa mình Trương Bác Văn, Trương Bác Văn khẽ run rẩy nằm trên giường thổ dốc.

Hai người ôm nhau nằm một lúc, Vương Cảnh Ngôn liền bế Trương Bác Văn vào phòng tắm, tắm một lúc dương vật phía dưới của Vương Cảnh Ngôn lại cứng lên, ôm lấy Trương Bác Văn muốn yêu. Trương Bác Văn đương nhiên không muốn, khuyên can mãi mới khiến Vương Cảnh Ngôn dừng lại. Ngày hôm sau, Trương Bác Văn vác cái mặt ngủ không ngon ngồi trên bàn cơm.

Wương Cảnh Ngôn thì tinh thần phấn chấn làm cả bàn thức ăn Trương Bác Văn thích, như là khao thưởng.

Lúc ăn sáng với bố mẹ, Trương Bác Văn như tên trộm hết nhìn mẹ mình lại nhìn bố mình, mãi đến khi bố cậu nói: “Tuổi trẻ nhiều tinh lực là bình thường, ăn cơm nhiều vào!” Bấy giờ Trương Bác Văn mới đỏ mặt vui đầu ăn cơm, thuận tiện bí mật đập Vương Cảnh Ngôn một cái.

Ngồi nghe mẹ mình lải nhải một lúc Trương Bác Văn liền chào cha mẹ chuẩn bị về nhà, Vương Cảnh Ngôn hí hửng đi sau cậu. Lạ thật, không biết lại nói với bố mình cái gì mà lúc ra khỏi phòng ông lại là về mặt xuân sắc, rất giống con mèo trộm cá.

Trương Bác Văn: “...”

Về nhà, đến tối Vương Cảnh Ngôn đề Trương Bác Văn nói: “Nhanh, khẩu giao cho anh!”

Trương Bác Văn hừ lạnh một tiếng: “Cmn anh muốn chết có phải không?”

Vương Cảnh Ngôn hắc hắc: “Bố em đã nói, nếu em không muốn anh có thể mách bố, bố không cho em vào nhà ~”

Trương Bác Văn: “... Cmn.”

61. Chương 61

Từ sau khi Trương Bác Văn theo Vương Cảnh Ngôn về nhà, thời gian của Từ Minh bắt đầu không dễ chịu lắm, ở một mình với Điền Chiến trong một căn nhà lớn khiến cậu luôn cảm thấy trống trải. Hơn nữa, không biết có phải ảo giác không mà Từ Minh luôn cảm giác có người như có như không giám thị mình, nhưng lại không tìm thấy rõ cuộc là ai giám thị, giám thị cái gì.

Cảm giác này khiến Từ Minh sắp điên rồi.

Cho đến một cuối tuần, cuối cùng Điền Chiến không ra ngoài khảo sát mà ngoan ngoãn ở trong phòng khách xem tivi, xem cả ngày, đến buổi tối cơm nước xong lúc tiếp tục xem Điền Chiến bỗng nói: “Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

Từ Minh nhìn chòng chọc vào tv ngắm người: “...”

Điền Chiến vẽ mặt hồ hững hờ nhìn Từ Minh ngồi bên cạnh mình: “Cậu không tỏ vẻ một chút sao?”

Từ Minh: “... Tỏ vẻ cái gì?”

Điền Chiến nói: “Ví dụ như, tặng một món quà chẳng hạn.” Nghe vậy Từ Minh lập tức quay đầu nhìn ra cửa sổ – bên ngoài tối như mực, lại nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn mười giờ đêm. Thành phố nhỏ không ồn hoa như thành phố lớn, đến mười giờ tối gần mười một giờ, tuy bên ngoài còn đèn đường nhưng gần như không còn mấy người đi đường, chỉ có quảng trường cách nơi này hơi xa mới có một số quán bán đồ lưu niệm mới còn mở cửa.

Khóe miệng Từ Minh co rút: “Không bằng... Ngày mai em tặng quà cho anh?”

Điền Chiến nghiêm trang nói: “Nếu ngày mai tặng sẽ không có ý nghĩa.”

Từ Minh gãi đầu khó xử: “Vậy làm sao giờ, bây giờ ra ngoài cũng không an toàn, hơn nữa, hôm nay ở cùng nhau lâu như vậy mà anh không nói cho em biết...”

“Là lỗi của tôi à?” Điền Chiến nhướn mày.

“Không... Không phải lỗi của anh...” Khóe miệng Từ Minh co giật, nhìn cái bản mặt đứng đắn của Điền Chiến chỉ đành thỏa hiệp, tiện thể nghĩ trong lòng, không phải lỗi của anh mới là lạ! Nếu anh nói sớm cho tôi biết hôm nay là sinh nhật anh, sao tôi phải xấu hổ thế này? Hơn nữa anh là đàn ông trưởng thành, ông chủ công ty, đòi cái gì quà sinh nhật với một người còn chưa tốt nghiệp đại học như tôi hả!

“Kia, tôi có một đề nghị, có thể cho cậu bổ sung một món quà sinh nhật này, thế nào?”

“Đề nghị gì?”

“A... Anh làm gì mà hôn tôi? A a a, tay anh sờ đi đâu đấy! Đừng đụng lung tung – cmn thấy tôi không nổi bão thì coi tôi là mèo bệnh hả! A... A... Anh họ.” Từ Minh nhỏ bị Điền Chiến nắm trong tay lên xuống cực kỳ có kỹ xảo, thế này Từ Minh cuối cùng không dám phản kháng lung tung, đùa chút, nhỡ đâu không cẩn thận làm gãy cục cưng của mình thì làm thế nào!

Nhưng tính ra, anh họ cái kiểu đòi quà sinh nhật không có thì bù bản thân vào có thật là đại trượng phu không?

Lý trí của Từ Minh nhanh chóng bay mất, ánh mắt cậu dần trở nên mơ màng, theo tốc độ quay tay ngày càng nhanh của Điền Chiến, cuối cùng dần dần tê liệt không còn phản kháng, chỉ có rên rỉ hưởng thụ đến khi bắn ra.

“Thoải mái không?” Giọng Điền Chiến vang lên bên tai, Từ Minh phản xạ gật đầu, liếm qua đôi môi hơi khô, lập tức Điền Chiến như bị quyến rũ cắn mạnh lên môi Từ Minh một cái.

Từ Minh hét lên đau đớn, chỉ cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Bình thường lần đầu tiên của hai người, bên là công không phải rất dịu dàng sao? Thế nào mà Điền Chiến lại bá đạo như vậy, hừ, môi của mình chắc chắn bị cắn nát! Đến lúc đó mama về nhà tui biết giải thích với bà thế nào hả!

Mặc dù sau khi mình với anh họ như vậy như vậy, mẹ yêu nhà mình có lẽ cũng không nói gì mà còn rất vui về...

Từ Minh đang mất mát hoàn toàn không cảm giác quần áo của mình đã bị anh họ lột sạch, cậu chỉ cảm thấy có hơi man mát, nhìn Điền Chiến đè trên người mình từ duy cuối cùng mới quay trở lại, lập tức kinh ngạc.

Một tay Điền Chiến kẹp lấy núm vú của mình, khoe miệng nhếch lên mỉm cười: “Bé loli? Đây vẫn chưa phát dục hửm.”

Từ Minh: “...”

Nghe Điền Chiến nói xong mặt Từ Minh lập tức đỏ phừng.

Tuy biết anh họ đã nhận ra thân phận của mình từ lâu, nhưng biết với chính tai nghe lại là hai việc khác nhau. Cậu nghiêng đầu đi, ấp úng nói: “Em cũng không muốn quyến rũ anh, là chính anh thích em đấy.”

Điền Chiến nhú mày, không nói gì.

Hắn khom người xuống, cực kỳ dâm mỹ dùng đầu lưỡi liếm một núm vú khác của Từ Minh, còn dùng răng mài mài, nhìn Từ Minh bị khoái cảm giày vò mà ưỡn người lên mới cười nói: “Kỳ thật tôi đã muốn làm thế này với em từ lâu, đáng tiếc, bạn của em vẫn cứ ở đây, làm tôi không có cách nào ra tay với em.”

“Cái gì?” Từ Minh trừng mắt, “Chẳng lẽ... Nói cho Bạch đại thần biết Trương Bác Văn ở đây, chính là anh?”

“Ai nói không phải nào?” Điền Chiến bật cười, tay phải bắt đầu kéo căng núm vú của Từ Minh, đến khi nhìn thấy núm vú màu hồng phấn kia bị vê đến dần đứng thẳng lên trong tay mình mới nói, “Tôi vẫn luôn một lòng muốn ở cùng em đó...”

Từ Minh hít vào hai hơi: “A... Anh họ... Đừng như vậy... Núm vú em đau... Anh nhẹ một chút...”

Điền Chiến nhìn bộ dáng động tình của Từ Minh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Đợi lát nữa còn đau hơn nữa đấy, em nên nhịn một chút.”

62. Chương 62

“Em muốn làm ngay tại chỗ, hay là quay về phòng?”

“Quay về phòng... A... Đau quá...” Từ Minh bị Điền Chiến làm cho nhũn cả người không đứng lên nổi, cuối cùng vẫn là Điền Chiến giúp một tay mới xem như lên lầu vào phòng của Điền Chiến.

Phòng Điền Chiến trước sau đều rất đơn giản, chỉ tiếc lúc này Từ Minh không còn nhiều tâm tư quan sát, cậu nằm ngửa trên giường nhìn Điền Chiến đè lên mình, đột nhiên bật cười.

“Sao vậy?” Điền Chiến chống tay, dần dần đến gần Từ Minh hôn lên mặt cậu một cái.

Từ Minh tiếp tục cười: “Không ngờ vậy mà anh lại rơi vào tay em.”

Điền Chiến gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng rất kinh ngạc, nhất là bé loli mà tôi thích trên internet lại chính là em họ của mình...” Hắn nói, một chân chọc chọc Từ Minh, “Em nói đi, đây có phải là duyên phận không?”

Từ Minh nháy mắt mấy cái: “Ừm.”

Điền Chiến như lơ đãng hỏi: “Từ lúc nào mà em biết thân phận của tôi?” Từ Minh giật giật khóe miệng: “Đó là... Từ cái hôm đưa trà hoa cúc cho anh đó... Đúng lúc nhìn thấy anh đang chơi game, vậy là ngó sang.”

Điền Chiến véo eo Từ Minh một cái: “Trà hoa cúc.”

Từ Minh: “...”

Từ Minh bĩu môi: “Thật ra mẹ em vẫn luôn muốn để hai đứa mình yêu nhau, mẹ đã sớm biết tính hướng của em, vẫn cố gắng tìm cho em một ông chồng tốt.”

“Ồ?” Điền Chiến gật đầu, “Vậy thì tốt, em sẽ tới nhà tôi làm con dâu.”

Từ Minh: “... Tiến triển có phải hơi nhanh không?”

Điền Chiến: “Tôi cảm thấy không nhanh.”

Từ Minh chu môi: “Còn không nhanh á? Chúng ta đã lên giường rồi.”

Điền Chiến: “Em muốn đợi nói với cha mẹ rồi mới làm tiếp à? ... Vậy em đừng có quyền rũ tôi nữa.” Từ Minh sửng sốt, nhìn thoáng qua Từ Minh nhỏ của mình, đùa à, gậy nhỏ nhà mình còn đang đứng sừng sững, sao có thể nói không làm là không làm! Hơn nữa cổ mãi mới đâm rách tầng giấy này với anh họ, nhìn lại anh họ mà xem, mặt mũi, dáng người, chắc chắn, sao có khả năng không làm!

Thế là Từ Minh lập tức từ bị động hóa chủ động, ngồi dậy ôm lấy cổ Điền Chiến hôn lên, còn dùng đầu gối của mình cọ cọ lên dương vật của Điền Chiến, đợi cảm giác được đồng thịt kia cuối cùng cũng trở nên cương cứng mới chịu thôi. Hai người hôn quên trời đất, lúc tách môi ra còn kéo theo một sợi nước.

Từ Minh nhìn mà đỏ mặt tía tai, lập tức giang tay nằm ngửa ra sau rồi nói: “Nhanh lên! Thượng xong rồi là có thể nói gạo nấu thành cơm! Bằng không anh đổi ý thì em không có chỗ mà khóc. Hơn nữa... Hôm nay không phải sinh nhật anh à...” Nói một hồi giọng Từ Minh ngày càng nhỏ, đến cuối cùng thì im bặt.

Bên tai là tiếng cười khe khẽ của Điền Chiến, không lâu sau Từ Minh cảm thấy tay Điền Chiến sờ tới sờ lui trên bắp đùi mình, lại cứ mãi không tiến thêm một bước. Cậu uốn éo người, lập tức bị Điền Chiến lật người đánh một cái vào mông: “Trước hết em hạ hỏa cho tôi tiết đã, bằng không lát nữa sợ sẽ làm em bị thương.”

Từ Minh ngồi dậy nhìn phía dưới của Điền Chiến, tư tưởng vùng vẫy nửa ngày mới nói: “Cởi quần đi.”

Hiển nhiên Điền Chiến có nhiều kinh hơn Từ Minh, hắn chỉ ngón tay vào thân dưới của mình, không nhúc nhích mà chỉ nói: “Em liếm cho tôi, liếm cho tôi hài lòng thì tôi sẽ làm em.”

Từ Minh: “...”

Từ Minh bĩu môi chầm rì rì lê tới, rồi mới úp vào giữa hai chân Điền Chiến, nhìn lều nhỏ đã đội lên trước mắt, Từ Minh lè lưỡi liếm một cái lên quần Điền Chiến.

Mùi xạ hương của giống đực khiến Từ Minh cũng hưng phấn theo, bởi vì cách quần nên không ngậm được vào miệng, Từ Minh chỉ có thể liếm qua liếm lại, thỉnh thoảng lại mút một cái. Cảm thấy dương vật của Điền Chiến ngày càng cương lớn Từ Minh vô cùng thỏa mãn với kiệt tác của mình, cậu ngẩng đầu cười: “Cởi quần ra, cứ tiếp tục như vậy anh sẽ không nhịn được.”

Điền Chiến cong khóe miệng, gợn gàng cởi quần, chỉ để lại một chiếc quần lót tứ giác màu đen.

Từ Minh lòng biết hắn muốn mình cởi quần lót cho hắn, cũng không ngần ngại mà trực tiếp lột quần lót của Điền Chiến xuống. Nhưng cậu quên tư thế của mình lúc này, vì thế dương vật thoát khỏi quần lót bắn thẳng vào mặt Từ Minh, Từ Minh phản xạ nhắm mắt lại, đợi đến lúc mở ra lập tức ngậy người.

Từ Minh: “...” Choáng nha, lúc trước không lộ ra, bây giờ sao cảm giác cái tên phía dưới này lại lớn hơn mình nhiều vậy? Điều này không công bằng!

63. Chương 63

Từ Minh tuy là đồng tính, nhưng là một đồng tính tương đối thuần khiết, số lần cậu xem GV chỉ đếm trên một bàn tay, cho nên đối mặt với cảnh này, nhìn dương vật của anh họ mình cậu cũng chỉ biết cầm lấy thè lưỡi ra liếm vài cái, sờ sờ hai túi, lại ngậm mấy miếng, mút vào vài cái, rồi sau đó hết...

Điền Chiến tỏ vẻ rất không hài lòng: “Hàm răng của em cắn vào anh rồi...”

Từ Minh im lặng: “Em không biết, chỉ thể thôi.”

Điền Chiến: “... Được rồi, cứ vậy đi.” Nói rồi, hắn đè đầu Từ Minh xuống, Từ Minh chỉ cảm thấy cực kỳ không phục. Dựa vào cái gì mà bây giờ là anh ấy thoải mái, đợi lát nữa vẫn là anh ấy thoải mái, vậy không có lúc nào tui thoải mái à? Thế là, cậu cực kỳ ác ý cắn một cái vào dương vật của Điền Chiến.

Điền Chiến: “...”

Từ Minh: “... Hắc hắc hắc hắc, có đau không?”

Điền Chiến sờ lên đầu Từ Minh: “Nó mềm nhũn thế rồi, em nói có đau không?” Thấy Từ Minh hiếu kỳ dùng tay tuốt hai cái, Điền Chiến lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, “Cmn đừng tuốt nữa, hôm nay không làm... Không phải ngày mai mẹ em sẽ về sao? Nếu bà ấy đã muốn cho anh với em ở cùng nhau, vậy cứ nói thẳng thôi.”

Từ Minh: “... Tiến độ có hơi nhanh. Đúng rồi! Lúc trước trong trò chơi anh vẫn đi cùng với người tên ‘Run lấy bẫy’ đấy! Hai em vẫn nghĩ anh là thẳng nam... Nói! Sao lại cùng chơi với cô ta!”

Điền Chiến nhướn mày: “Ngoan, khi đó chỉ vì kích em thôi, hơn nữa trước khi anh chơi cùng cô ấy đã nói rõ vấn đề này, cô ấy nói thân là một hủ nữ nên thích nghe ngóng tình huống của hai người chúng ta.”

Từ Minh: “... Mặc kệ nói thế nào, trở về liền chia tay với cô ta ngay!”

“Ừ ừ... Kỳ thật chưa từng hẹn hò mà...”

“Em mới mặc kệ!”

“Được, tất cả nghe theo em...”

“Phía dưới còn đau không?”

“... Có chút.”

Nhìn dáng vẻ Điền Chiến dường như đau thật, Từ Minh hơi có chút thất vọng, nhưng cũng không còn cách nào, thế là chỉ có thể nhận mệnh bỏ lên, sau đó mới lấy di động gọi cho Trương Bác Văn, đợi đối phương nghe máy câu đầu tiên là: “Ha ha ha ha ha ha ha, gia vừa cắn phía dưới của chồng gia đó! Mềm nhũn ha ha ha ha ha...”

Điền Chiến ngồi bên cạnh cậu: “...”

Trương Bác Văn đang ngồi trên salon trong nhà mình đợi Vương Cảnh Ngôn cho ăn: “...”

Từ Minh ngồi xếp bằng nháy mắt mấy cái, dáng vẻ cực kỳ vô tội, tiếp tục nói với điện thoại: “Không buồn cười à? Phía dưới của anh ấy bị tui cắn mềm nhũn đó, sau đó anh ấy nói đau, lần đầu tiên của bọn tui liền ngậm nước nóng, thật sự không buồn cười à?”

Điền Chiến bên cạnh: “... Em đã đủ chưa.”

Mà Trương Bác Văn đang đợi cho ăn thì càng thêm khí phách, trực tiếp cúp điện thoại của Từ Minh. Từ Minh: “... Thế nhưng tui rõ ràng thấy chơi rất vui mà...” Cậu ngẩng đầu nhìn Điền Chiến từ từ đến gần mình: “Anh muốn làm gì?” Điền Chiến không nói hai lời, trực tiếp véo lên eo từ mình. Eo đúng là chỗ thịt ngứa của Từ Minh, thế là Từ Minh không thể đỡ được, trực tiếp cười ngã xuống giường.

Điền Chiến nói: “Không phải em thích cười à? Anh sẽ cho em cười đủ.” Nói rồi lập tức bấm véo mấy chỗ trên người Từ Minh, nói cũng kỳ quái, mấy chỗ thịt ngứa trên người Từ Minh nháy mắt đều bị Điền Chiến chăm sóc...

Từ Minh vội vàng xin khoan dung: “Em sai rồi sau này em không bao giờ như vậy nữa... Ha ha ha... Đừng... Người cũng sẽ cười chết đấy... Đừng như vậy nữa... A... Ha ha...”

Điền Chiến thừa cơ chiếm tiện nghi: “Gọi chồng thì không cù em nữa.”

Từ Minh: “... A... Ha ha, đừng mà, chồng ơi! Đừng gãi nữa... Đã nói gọi rồi thì không cù nữa mà! Anh cái đồ nói mà không giữ lời! Ha ha ha... A a a, xem em phản kích!”

Hai người trên giường đùa đến đùa đi, Từ Minh quả thực có tính động kinh, trọng điểm là Điền Chiến, hẳn lúc này đã hoàn toàn không còn dáng vẻ tinh anh như bình thường, tính cách ổn trọng cũng bị hất ném đến nước Java. Hai người giống như trẻ con thỏa thích vui chơi, hoàn toàn không chú ý ngoài cửa đang đứng một người...

“Con trai...”

Từ Minh nghe thấy giọng nữ này lập tức giật mình, phản ứng đầu tiên là đẩy Điền Chiến ra, sau đó ôm gối co người lên đầu giường: “Con không có làm gì hết, mẹ nhìn lầm rồi, kỳ thật trong phòng này chỉ có một mình anh họ Điền Chiến.”

Điền Chiến: “...”

Mẹ Từ Minh: “...”

Mẹ Từ Minh vung tay lên: “Tốt rồi, chờ sau khi khảo sát của con chấm dứt có thể thu dọn đóng gói mang theo em họ của con cùng về nhà rồi. Cô đã nói với mẹ của con rồi, hai người đều tỏ ý cuộc hôn này cũng không tệ lắm, tuy con gọi tiểu Minh là em họ, nhưng quan hệ này quả thực có hơi xa. Hơn nữa nam nam... Lại không cần sinh con.

Nói rồi mẹ Từ Minh nở nụ cười gian trá,

Điền Chiến: “... Bác gái yên tâm đi.”

Mẹ Từ Minh trừng mắt: “Bác gái?”

Điền Chiến rất biết nghe lời: “Mẹ.”

“Cái này còn được, hắc hắc, vậy mẹ không quấy rầy hai đứa thân mật nữa, hôm nay về sớm là việc ngoài ý muốn. Sớm biết hai đứa chơi vui vẻ như vậy mẹ đã không ra mặt rồi.” Nói rồi, một bà cô nào đó uốn éo đi xa.

Nếu không muốn quấy rầy bọn con, hoàn toàn có thể lúc nghe thấy tiếng của bọn con thì đi ra ngoài coi như mình chưa về mà! Dáng vẻ như vậy rõ ràng là muốn đến nghe mình đã chiến có được không! Kết quả phát hiện không có đã chiến nên mới hiện thân chứ gì... Từ Minh nhếch miệng, tỏ vẻ cậu cực kỳ hiểu biết mẫu thân đại nhân nhà mình! Hừ!

Thế là ngày hôm sau, Điền Chiến đóng bao đóng gói, vác cả người Từ Minh mang đi.

Từ Minh = =: “Anh họ, khảo sát của anh xong rồi?”

Điền Chiến gật đầu: “Ừ, anh đến là để khảo sát em, em đã tới tay rồi thì có thể về nhà thôi.”

Từ Minh: “!!!”

HAPPYENDING

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-tay-hay-can-than>